

Paavi Franciscuksen
synodin jälkeinen apostolinen kehotuskirje

CHRISTUS VIVIT

(Kristus elää)

Nuorille ja koko Jumalan kansalle

Paavi Franciscuksen apostolinen kehotuskirje *Christus vivit*
(Kristus elää) 25.3.2019

© Copyright 2019 – Libreria Editrice Vaticana

Suomenkielinen laitos:

© Copyright 2019 Katolinen tiedotuskeskus, Helsinki

Painopaikka Hansaprint, Turenki 2019

ISBN 978-952-7153-44-4

SISÄLLYS

Alkusanat [1-4]	7
-----------------	---

Ensimmäinen luku

Mitä Jumalan sana sanoo nuorista? [5]	9
Vanha testamentti [6-11]	9
Uusi testamentti [12-21]	11

Toinen luku

Jeesus Kristus on aina nuori [22]	16
Jeesuksen nuoruus [23-29]	16
Hänen nuoruutensa valaisee meitä [30-33]	20
Kirkon nuoruus [34]	22
Uudistuva kirkko [35-38]	22
Kirkko katsoo aikojen merkkejä [39-42]	24
Maria, tyttö Nasaretista [43-48]	26
Nuoret pyhät [49-63]	28

Kolmas luku

Te olette Jumalan nykyhetki [64]	32
Myönteisesti [65-67]	32
Monenlaisia nuorisoja [68-70]	33

Joitakin nuorille tapahtuvia asioita [71]	35
Nuoret kriisimaailmassa [72-80]	35
Toiveita, haavoja ja etsintää [81-85]	39
Digiympäristö [86-90]	41
Siirtolaiset aikamme paradigmana [91-94]	43
Kaikenlaisen hyväksikäytön lopettaminen [95-102]	46
On ulospääsytie [103-110]	49

Neljäs luku

Suuri julistus kaikille nuorille [111]	53
Jumala on rakkaus [112-117]	53
Kristus pelastaa sinut [118-123]	56
Hän elää! [124-129]	59
Henki antaa elämän [130-133]	61

Viides luku

Nuorten teitä [134-135]	63
Unelmien ja valintojen aika [136-143]	64
Halu elää ja kokea [144-149]	67
Ystävydessä Kristuksen kanssa [150-157]	69
Kasvu ja kypsyminen [158-162]	72
Veljeyden teitä [163-167]	75
Sitoutuneet nuoret [168-174]	77
Rohkeat lähetystyöntekijät [175-178]	81

Kuudes luku

Nuoret, joilla on juuret [179]	84
Älä anna irrottaa juuriasi [180-186]	84
Suhteesi vanhuksiin [187-191]	87
Unia ja näkyjä [192-197]	89
Yhteinen riskinotto [198-201]	91

Seitsemäs luku

Kirkon nuorisotyö [202]	94
Synodaalista pastoraalityötä [203-208]	94
Suuria toimintalinjoja [209-215]	96
Sopivat ympäristöt [216-220]	99
Nuorisotyö kouluissa [221-223]	102
Kehitettäviä alueita [224-229]	104
”Populaari” nuorisotyö [230-238]	107
Aina lähetystyöntekijöitä [239-241]	111
Aikuisten tuki [242-247]	112

Kahdeksas luku

Kutsumus [248-249]	115
Kutsu Jeesuksen ystävyyteen [250-252]	116
Olet toisia varten [253-258]	117
Rakkaus ja perhe [259-267]	119
Työ [268-273]	122
Kutsumukset erityiseen Jumalalle vihkiytymiseen [274-277]	125

Yhdeksäs luku

Erottaminen [278-282]	127
Miten tunnistat kutsumuksesi [283-286]	129
Ystävän kutsu [287-290]	130
Kuunteleminen ja ohjaus [291-298]	132
Ja lopuksi... toive [299]	136

ALKUSANAT

1. Kristus elää. Hän on toivomme, ja ihmeellisellä tavalla hän tuo nuoruuden tähän maailmaan. Kaikki, mitä hän koskettaa, tulee nuoreksi, tulee uudeksi ja täyttyy elämällä. Siksi ensimmäiset sanat, jotka haluan sanoa jokaiselle nuorelle kristitylle, ovat: Kristus elää ja hän haluaa sinunkin elävän!

2. Hän on sinussa, hän on kanssasi eikä koskaan hylkää sinua. Kuinka kauas etäännytkin, vierelläsi on Ylösnoussut, joka kutsuu sinua ja odottaa sinun palaavan luokseen, jotta aloitaisit uudelleen. Kun tunnet itsesi vanhaksi surun, kaunojen, pelkojen, epäilysten tai epäonnistumisten takia, hän on läsnä antaakseen sinulle jälleen voimaa ja toivoa.

3. Rakkaudella kirjoitan tämän apostolisen kehotuskirjeen kaikille nuorille. Kirje muistuttaa joistakin uskomme vakaumuksista ja samalla rohkaisee kasvamaan pyhyudessa ja sitoutumaan omaan kutsumukseensa. Mutta koska kirje on myöskin osa piispainsynodiin liittyvää matkaa, käänny samalla koko Jumalan kansan, paimenten ja uskovien puoleen: mietiskely

nuorista ja nuoria varten haastaa ja innoittaa meitä kaikkia. Siksi joissakin kohdissa puhun suoraan nuorille ja toisissa ehdotan yleisempiä lähestymistapoja kirkon harkittavaksi.

4. Innoitteenani on ollut viimevuotisen piispainsynodin pohdintojen ja keskustelujen rikkaus. En toista tässä kaikkea sisältöä, jonka voitte lukea loppuasiakirjasta, mutta tässä kirjeessä olen pyrkinyt tiivistämään ne synodin ehdotukset, jotka minusta näyttivät merkittävimmiltä. Tällä tavalla sanojani rikastuttavat niiden tuhansien uskovien äänet koko maailmasta, jotka toivat mielipiteensä synodin tietoon. Myös ei-uskovat nuoret, jotka halusivat osallistua jakaen ajatuksensa, nostivat esiin aiheita, jotka taas herättivät minussa uusia kysymyksiä.

ENSIMMÄINEN LUKU

Mitä Jumalan sana sanoo nuorista?

5. Ottakaamme esiin joitakin pyhien kirjoitusten aarteita. Niissä puhutaan usein nuorista ja siitä, kuinka Herra kohtaa heidät.

Vanha testamentti

6. Aikana, jolloin nuoria ei pidetty arvossa, jotkut tekstit osoittavat, että Jumala katsoo heitä toisin silmin. Esimerkiksi Joosef oli perheen toiseksi nuorin (vrt. 1. Moos. 37:2-3), mutta Jumala ilmoitti hänelle unessa suuria asioita, ja noin 20-vuotiaana hän oli tärkeämmässä asemassa kuin kaikki veljensä (vrt. 1. Moos. 37-47).

7. Gideonista näemme nuorten vilpittömyyden; heillä ei ole tapana kaunistella todellisuutta. Kun hänelle sanottiin, että Herra oli hänen kanssaan, hän vastasi: "Jos Herra todella on meidän kanssamme, niin miksi kaikki nämä onnettomuudet ovat

kohdanneet meitä?” (Tuom. 6:13). Jumala ei kuitenkaan loukkaantunut tuosta moitteesta ja kaksinkertaisti panoksen: ”Käytä sitä voimaa, joka sinussa on. Mene ja pelasta Israel” (Tuom. 6:14).

8. Samuel oli epävarma poika, mutta Herra puhui hänen kanssaan. Aikuisen neuvon ansiosta Samuel avasi sydämensä kuullakseen Jumalan kutsun: ”Puhu, Herra, palvelijasi kuulee” (1. Sam. 3:9, 10). Siksi hänestä tuli suuri profeetta, joka puuttui asioihin tärkeinä hetkinä maansa hyväksi. Myös kuningas Saul oli nuori, kun Herra kutsui hänet tehtäväänsä (vrt. 1. Sam. 9:2).

9. Kuningas Daavid valittiin hänen ollessaan nuorukainen. Kun profeetta Samuel etsi tulevaa Israelin kuningasta, eräs mies esitteli hänelle ehdokkaina vanhemmat ja kokeneemmat poikansa. Profeetta kuitenkin sanoi, että valittu oli nuori Daavid, joka paimensi lampaita (vrt. 1. Sam. 16:6-13), sillä ”ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen” (j. 7). Nuorten kunnia on sydämessä, ei fyysisessä voimassa tai siinä, millaisen vaikutelman muille antaa.

10. Kun Salomon piti tulla isänsä seuraajaksi, hän tunsikin olevansa hukassa ja sanoi Jumalalle: ”Olen vain nuori poika, joka ei tiedä minne mennä, mitä tehdä” (1. Kun. 3:7). Nuoruuden rohkeus sai hänet kuitenkin pyytämään Jumalalta viisautta, ja hän omistautui tehtävälleen. Jotakin samanlaista tapahtui profeetta Jeremialle, joka kutsuttiin herättämään kansaansa hänen ollessaan hyvin nuori. Peloissaan hän sanoi: ”Voi, Herra, Jumalani, en minä osaa puhua, minä olen niin nuori!” (Jer. 1:6). Herra kuitenkin kielsi häntä sanomasta niin (vrt. Jer. 1:7) ja li-

säsi: "Älä pelkää ketään, sillä minä, Herra, olen sinun kanssasi ja suojelen sinua" (Jer. 1:8). Profeetta Jeremian omistautuminen tehtävälleen osoittaa, mitä voi tapahtua, kun nuorten suoruus ja Jumalan voima yhdistyvät.

11. Pieni israelilaistytö, joka oli ulkomaalaisen sotapäällikön Naamanin palveluksessa, puuttui uskossaan vahvana Naamanin tilanteeseen auttaakseen häntä paranemaan sairaudestaan (vrt. 2. Kun. 5:2-6). Nuori Ruut oli jalomielisyyden esimerkki pysyessään vaikeaan tilanteeseen joutuneen anoppinsa kanssa (vrt. Ruut 1:1-18) ja osoitti myös rohkeutensa mennä eteenpäin elämässä (vrt. Ruut 4:1-17).

Uusi testamentti

12. Eräs Jeesuksen vertaus (vrt. Luuk. 15:11-32) kertoo, että nuorempi poika halusi lähteä isänsä kodista kaukaiseen maahan (vrt. j. 12-13). Mutta hänen unelmansa autonomias- ta muuttuivat tuhlaamiseksi ja holtittomuudeksi (vrt. j. 13) ja hän koki katkeraa yksinäisyyttä ja köyhyyttä (vrt. j. 14-16). Hän pystyi kuitenkin menemään itseensä aloittaakseen uudestaan (vrt. j. 17-19) ja päätti palata (vrt. j. 20). Nuoren sydämel- le on tyypillistä valmius muutokseen, kyky nousta uudelleen ylös ja antaa elämän opettaa. Miten kukaan ei tukisi poikaa tässä uudessa yrityksessä? Hänen vanhemmalla veljellään oli kuitenkin jo vanha sydän ja hän antoi ahneuden, itsekkyyden ja kateuden vallata itsensä (vrt. j. 28-30). Jeesus ylistää nuorta syntistä, joka palaa hyvälle tielle, enemmän kuin jotakuta, joka luulee olevansa uskollinen mutta ei elä rakkauden ja laupeu- den hengessä.

13. Jeesus on ikuisesti nuori ja haluaa lahjoittaa meillekin sydämen, joka on aina nuori. Jumalan sana kehottaa meitä: "Puhdistakaa siis talonne hapantaikinasta, niin että teistä tulee uusi taikina" (1. Kor. 5:7). Samalla se kutsuu meitä riisumaan "vanhan ihmisen" pukeutuaksemme "uuteen" (vrt. Kol 3:9, 10).¹ Pukeutuminen tuohon nuoruuteen, joka "uudistuu" (j. 10), tarkoittaa: "Pukeutukaa siis sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja kärsivällisyyteen. Pitäkää huolta, että tulette toimeen keskenänne, antakaa anteeksi toisillenne, vaikka teillä olisikin moittimisen aihetta" (Kol. 3:12-13). Todellinen nuoruus merkitsee siis rakkauteen kykenevää sydäntä. Sielua taas vanhentaa kaikki se, mikä erottaa meidät muista. Siksi sanotaan: "Mutta kaiken kruunuksi tulkoon rakkaus, sillä se tekee kaiken täydelliseksi" (Kol. 3:14).

14. Huomaamme, että Jeesus ei pitänyt siitä, että aikuiset katsoivat halveksivasti nuorempia tai tyrannisoiden alistivat heitä palvelukseensa. Päinvastoin hän vaati: "Joka teidän joukossanne on suurin, se olkoon kuin nuorin" (Luuk. 22:26). Hänelle ikä ei tuonut mukanaan etuoikeuksia, eikä se, että joku oli nuorempi, tarkoittanut, että hän olisi vähäarvoisempi tai vähemmän arvokas.

15. Jumalan sana sanoo, että nuoria on kohdeltava "kuin veljiä" (1. Tim. 5:1), ja kehottaa vanhempia: "Älkää aina moittiko lapsianne, etteivät he masentuisi" (Kol. 3:21). Nuorta ei pidä lannistaa; hänelle on tyypillistä unelmoida suuria asioita, etsiä avaria näköpiirejä, uskaltaa enemmän, haluta valloittaa maailma, ottaa vastaan haasteita ja haluta antaa parhaansa ra-

1 Sama kreikan sana tarkoittaa sekä "uutta" että "nuorta".

kentaakseen jotakin parempaa. Siksi kehotan jatkuvasti nuoria, ettei heidän pidä antaa riistää toivoaan, ja toistan jokaiselle: ”Kenenkään ei pidä väheksyä sinua nuoruutesi vuoksi” (1. Tim. 4:12).

16. Kuitenkin nuoria samalla kehotetaan: ”Tyytykää asemaanne vanhimpien alaisina” (1. Piet. 5:5). Raamattu kutsuu aina kunnioittamaan syvästi vanhuksia, koska heillä on kokemusten perintö, he ovat kokeneet elämässään menestykset ja epäonnistumiset, ilot ja suuret kärsimykset, toivot ja pettymykset. Sydämensä hiljaisuudessa he vaalivat monia kokemuksia, jotka voivat auttaa meitä olemaan tekemättä virheitä ja olemaan sortumatta vääriin lupauksiin. Viisaan vanhuksen sana kehoittaa kunnioittamaan tiettyjä rajoja ja hillitsemään itsensä oikealla hetkellä: ”Kehota myös nuoria miehiä käyttäytymään joka suhteessa hillitysti” (Tit. 2:6). Ei ole hyvä langeta nuoruuden palvontaan eikä lapselliseen asenteeseen, joka halveksii toisia heidän ikävuosiensa takia tai koska he ovat toiselta aikakaudelta. Jeesus sanoi, että viisas ihminen osaa tuoda aarteestaan esiin uutta ja vanhaa (vrt. Matt. 13:52). Viisas nuori on avoin tulevaisuudelle, mutta pystyy aina pitämään arvossa toisten kokemusta.

17. Markuksen evankeliumissa kerrotaan miehestä, joka toteaa Jeesuksen muistuttaessa häntä käskyistä: ”Kaikkeaa tätä olen noudattanut nuoresta pitäen” (10:20). Niin sanoi jo psalmi: ”Sinä olet minun toivoni, Herra, Herra, minun turvani nuoruudesta asti... Jumala, sinä olit opastajani jo kun olin nuori, ja tähän päivään asti olen saanut kertoa ihmeistäsi” (71:5, 17). Ei tarvitse katua, jos käyttää nuoruutensa olemalla hyvä, avaten sydämensä Herralle, eläen eri tavalla. Mikään siitä ei ota pois nuoruuttamme, vaan pikemminkin vahvistaa ja uudistaa sitä:

”Hän ravitsee minut aina hyvyydellään, ja minä elvyn nuoreksi, niin kuin kotka” (Ps. 103:5). Siksi pyhä Augustinus valitti: ”Liian myöhään minä Sinuun rakastuin, oi Kauneus, Sinä ikui-nen ja samalla aina uusi, liian myöhään rakastuin Sinuun.”² Kuitenkin tuo rikas mies, joka oli nuoruudessaan ollut uskol-linen Jumalalle, antoi vuosien viedä mukanaan unelmansa ja mielummin pysyi kiinnittyneenä omaisuuteensa (vrt. Mark. 10:22).

18. Matteuksen evankeliumissa taas esiintyy nuorukainen (vrt. Matt. 19:20, 22), joka lähestyy Jeesusta pyytääkseen enem-män (vrt. j. 20) – nuorille tyypillisessä avoimessa hengessä, et-sien uusia näköaloja ja suuria haasteita. Todellisuudessa hä-nen henkensä ei ollut niin nuori, koska hän oli jo kiinnittynyt rikkauteen ja mukavuuteen. Suullaan hän sanoi haluavan-sa jotakin enemmän, mutta kun Jeesus pyysi häntä olemaan avokätinen ja jakamaan omaisuutensa, hän huomasi, ettei pys-tyntykään irrottautumaan siitä mitä omisti. Lopulta ”kun nuo-rukainen kuuli nämä sanat, hän lähti surullisena pois” (j. 22). Hän oli luopunut nuoruudestaan.

19. Evankeliumi puhuu meille myös joistakin viisaista nuoris-ta naisista, jotka olivat valmiita ja tarkkaavaisia, kun taas toiset elivät hajamielisinä ja nukahtivat (vrt. Matt. 25:1-13). Nuoruu-tensa voi viettää hajamielisenä, eläen pinnallisesti ja puoliu-nessa, kykenemättä vaalimaan syviä suhteita ja käymään sy-välle elämään. Tällä tavalla rakennetaan köyhää tulevaisuutta, vailla substanssia. Nuoruutensa voi myös viettää vaalien kau-niita ja suuria asioita; näin valmistaudutaan tulevaisuuteen, joka on täynnä elämää ja sisäistä rikkautta.

2 *Tunnustukset*, X, 27: PL 32, 795. (Suom. Otto Lakka.)

20. Jos olet kadottanut sisäisen voimasi, unelmasi, intosi, toivosi ja anteliaisuutesi, Jeesus tulee luoksesi niin kuin hän kerran tuli lesken kuolleen pojan luo, ja koko Ylösnousseen voimallaan Herra kehottaa sinuakin: "Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse!" (Luuk. 7:14).

21. Varmasti on monia muitakin raamatuntekstejä, jotka voivat tuoda valoa tähän elämänvaiheeseen; joitakin niistä käsittelemme seuraavissa luvuissa.

TOINEN LUKU

Jeesus Kristus on aina nuori

22. Jeesus on ”nuori nuorten joukossa, ollakseen esimerkki nuorille ja pyhittääkseen heidät Herralle”.³ Siksi synodi tote-
si, että ”nuoruus on ainutlaatuinen ja innostava elämänvaihe,
jonka Jeesus itse koki, samalla pyhittäen sen”.⁴ Mitä evankeliu-
mi kertoo meille Jeesuksen nuoruusajasta?

Jeesuksen nuoruus

23. Herra ”antoi henkensä” (Matt. 27:50) ristillä ollessaan vä-
hän yli 30-vuotias (vrt. Luuk. 3:23). On tärkeää tiedostaa, että
Jeesus oli nuori. Hän antoi elämänsä ollessaan, kuten nykyään
määriteltäisiin, nuori aikuinen. Ollessaan parhaassa nuoruus-
iässään hän aloitti julkisen tehtävänsä, ja niin ”loisti kirkkaus”

3 Pyhä Ireneus, *Adversus haereses*, II, 22, 4: PG 7, 784.

4 Piispainsynodin XV tavallisen yleiskokouksen loppuasiakirja, 60. Jatkossa
siihen viitataan: Loppuasiakirja. Alkuperäinen teksti löytyy osoittees-
ta [http://www.vatican.va/roman_curia/synod/documents/rc_synod_
doc_20181027_doc-final-instrumentum-xvassemblea-giovani_it.html](http://www.vatican.va/roman_curia/synod/documents/rc_synod_doc_20181027_doc-final-instrumentum-xvassemblea-giovani_it.html).

(Matt. 4:16), erityisesti kun hän antoi elämänsä loppuun saakka. Tuo loppu ei ollut mitään sattumaa; pikemminkin koko hänen nuoruutensa, joka hetki, oli kallisarvoista valmistautumista siihen, sillä ”kaikki Jeesuksen elämässä... on merkki hänen sisimmästä salaisuudestaan”⁵ ja ”Kristuksen koko elämä on lunastuksen salaisuutta”.⁶

24. Evankeliumi ei puhu Jeesuksen lapsuudesta, mutta kertoo meille joitakin tapahtumia hänen varhaisnuoruudestaan ja nuoruudestaan. Matteus sijoittaa Herran nuoruusajan kahden tapahtuman väliin: hänen perheensä paluu Nasaretiin maanpakolaisuusajan jälkeen ja hänen kasteensa Jordanissa, kun hän aloitti julkisen tehtävänsä. Viimeiset kuvat Jeesuksesta lapsena ovat pienenä pakolaisena Egyptissä (vrt. Matt. 2:14-15) ja sitten kotimaahan palanneena Nasaretissa (vrt. Matt. 2:19-23). Ensimmäiset kuvat Jeesuksesta nuorena aikuisena näyttävät hänet väkijoukossa Jordan-virralla, kun hän tuli serkkunsa Johannes Kastajan kastettavaksi yhtenä monista kansansa jäsenistä (vrt. Matt. 3:13-17).

25. Tuo kaste ei ollut kuin meidän kasteemme, joka johdattaa meidät armon elämään, vaan pyhittäminen ennen kuin hän aloitti elämänsä suuren tehtävän. Evankeliumi sanoo, että hänen kasteensa oli Isälle ilo ja mieleen: ”Sinä olet minun rakas Poikani” (Luuk. 3:22). Heti Jeesus näyttäytyi täynnä Pyhää Henkeä ja Henki ajoi hänet autiomaahan. Näin hän oli valmis lähtemään saarnaamaan ja tekemään ihmeitä, vapauttamaan ja parantamaan (vrt. Luuk. 4:1-14). Jokaista nuorta, joka tuntee olevansa kutsuttu toteuttamaan lähetystehtävää tässä maa-

5 *Katolisen kirkon katekismus*, 515.

6 *Ibid.*, 517.

ilmassa, kutsutaan kuulemaan sisimmässään nuo samat Isän Jumalan sanat: ”Sinä olet minun rakas lapseni.”

26. Näiden kertomusten välille sijoittuu yksi tapahtuma, joka näyttää Jeesuksen varhaisnuoruudessa: kun hän palasi vanhempineen Nasaretiin sen jälkeen kun nämä olivat kadottaneet ja löytäneet hänet uudelleen temppelistä (vrt. Luuk. 2:41-51). Siitä kerrotaan, että hän ”oli heille kuuliainen” (vrt. Luuk. 2:51), sillä hän ei ollut kieltänyt perhettään. Luukas lisää, että Jeesukselle ”karttui ikää ja viisautta; Jumalan ja ihmisten suosio seurasi häntä” (Luuk. 2:52). Tuona aikana hän valmistautui ja syvensi suhdettaan Isään ja toisiin. Pyhä Johannes Paavali II selitti, että Jeesus ei kasvanut vain fyysisesti, vaan ”hänessä tapahtui myös henkistä kasvua”, koska ”armon täyteys Jeesuksessa oli suhteessa ikään: täyteys oli aina, mutta tuo täyteys kasvoi iän kasvaessa”.⁷

27. Näiden evankeliumin tietojen perusteella voimme sanoa, että nuoruusvaiheessaan Jeesus ”kouluttautui”, valmistautui toteuttamaan Isän suunnitelman. Hänen varhaisnuoruutensa ja nuoruutensa suuntasivat häntä kohti tuota korkeinta tehtävää.

28. Varhaisnuoruudessa ja nuoruudessa hänen suhteensa Isään oli rakkaan Pojan suhde. Isä veti häntä puoleensa, ja hän kasvoi kantaen huolta Isän asioista: ”Ettekö tienneet, että minun tulee olla Isäni asialla?” (vrt. Luuk. 2:49). Meidän ei kuitenkaan pidä ajatella, että Jeesus oli yksinäinen tai itseään ajatteleva nuori. Hänen suhteensa ihmisiin oli sellaisen nuoren suhde, joka jakoi täysin perheensä ja kansansa elämän. Hän oppi

7 Katekeesi (27. kesäkuuta 1990), 2-3: *Insegnamenti* 13, 1 (1990), 1680-1681.

isänsä työn ja jatkoi hänen ammattiaan kirvesmiehenä. Siksi häntä kutsutaan evankeliumissa kerran ”rakennusmiehen pojaksi” (Matt. 13:55) ja toisen kerran yksinkertaisesti ”rakennusmieheksi” (Mark. 6:3). Tuo yksityiskohta osoittaa, että hän oli yksi kylän nuorukaisista kuten muutkin ja hänellä oli normaallit suhteet toisiin. Kukaan ei pitänyt häntä outona tai muista erottautuvana nuorena. Juuri siksi, kun Jeesus alkoi saarnata, ihmiset eivät käsittäneet, mistä hän sai tuollaisen viisauden: ”Eikö tuo ole Joosefin poika?” (Luuk. 4:22).

29. ”Ei Jeesuskaan kasvanut suljetussa ja yksinomaisessa suhteessa Marian ja Joosefin kanssa, vaan liikkui mielellään laajemmassa perheessä, jossa oli sukulaisia ja ystäviä.”⁸ Siten ymmärrämme, miksi Jeesuksen vanhemmat palatessaan pyhiinvaellukselta Jerusalemistä olivat rauhallisia ja arvelivat, että tuo 12-vuotias (vrt. Luuk. 2:42) kulki vapaasti ihmisten keskuudessa, vaikka eivät nähneetkään häntä kokonaiseen päivään: ”Nämä luulivat hänen olevan matkaseurueessa ja kulkivat päivän matkan” (Luuk. 2:44). Varmasti he ajattelivat, että Jeesus oli mukana, meni ja tuli toisten keskellä, pilailli ikäistensä kanssa, kuunteli aikuisten kertomuksia ja jakoi matkakulkueen ilot ja surut. Kreikan sana, jota Luukas käyttää tästä pyhiinvaeltajien kulkueesta – *synodía* – viittaa juuri tuohon ”matkalla olevaan yhteisöön”, johon pyhä perhe kuuluu. Vanhempiensa luottamuksen ansiosta Jeesus liikkuu vapaasti ja oppii kulkemaan kaikkien muiden kanssa.

8 Apostolinen kehotuskirje *Amoris laetitia* (19. maaliskuuta 2016), 182: AAS 108 (2016), 384.

Hänen nuoruutensa valaisee meitä

30. Nämä Jeesuksen elämän näkökohdat voivat olla innoitukseksi jokaiselle kasvavalle, tehtävänsä valmistautuvalle nuorelle. Se tarkoittaa kypsymistä suhteessa Isään, tietoisena siitä, että kuuluu perheeseen ja yhteisöön. On oltava avoin sille, että tulee Pyhän Hengen täyttämäksi ja johdattamaksi kohti Jumalan antaman tehtävän, oman kutsumuksen täyttämistä. Mitään tästä ei saisi laiminlyödä kirkon nuorisotyössä, jotta ei luoda projekteja, jotka eristävät nuoret perheestä ja maailmasta tai muuttavat heidät valikoiduksi vähemmistöksi, joka on suoja-ssa kaikilta tartunnoilta. Tarvitsemme pikemminkin projekteja, jotka tukevat ja suuntaavat heitä toisten kohtaamiseen, palvelemiseen ja lähetystehtävään.

31. Jeesus ei valaise teitä nuoria kaukaa tai ulkoa käsin, vaan lähtien omasta nuoruudestaan, jonka hän jakaa kanssanne. On hyvin tärkeää mietiskellä nuorta Jeesusta, jonka evankeliumit meille näyttävät, koska hän oli todella yksi teistä ja hänessä voi tunnistaa monia nuorten sydämelle tyypillisiä asioita. Näemme sen esimerkiksi seuraavista piirteistä: ”Jeesuksella oli rajaton luottamus Isään, hän vaali ystävyyttä opetuslastensa kanssa ja pysyi heille uskollisena kriisihetkilläkin. Hän osoitti syvää myötätuntoa heikompia kohtaan, erityisesti köyhiä, sairaita, syntisiä ja syrjittyjä kohtaan. Hänellä oli rohkeutta haastaa aikansa uskonnolliset ja poliittiset auktoriteetit, hän koki väärinymmärretyksi tulemisen ja hylkäämisen, hän koki kärsimyksen pelkoa ja kärsimyskuoleman heikkouden. Hän suunnasi katseensa tulevaisuuteen uskoen itsensä Isän turvallisiin käsiin ja Hengen voimaan. Jeesuksessa kaikki nuoret voivat nähdä itsensä.”⁹

9 Loppuasiakirja 63.

32. Toisaalta Jeesus on ylösnoussut ja haluaa tehdä meidät osallisiksi ylösnousemuksen uudesta elämästä. Hän on vanhaksi tulleen maailman todellinen nuoruus, maailmankaikkeuden nuoruus, kun se odottaa ”synnytystuskissa” (Room. 8:22) tullakseen puetuksi hänen valoonsa ja elämänsä. Hänen lähellään voimme juoda tosi lähteestä, joka pitää elossa unelmamme, suunnitelmamme ja suuret ihanteemme ja joka pakottaa meidät julistamaan sitä, mikä tekee elämästä elämisen arvoista. Kahdessa Markuksen evankeliumin mielenkiintoisessa yksityiskohdassa voimme nähdä kutsun ylösnousseiden tosi nuoruuteen. Yhtäältä Herran kärsimyshistoriassa näytätty pelokas nuorukainen, joka pyrki seuraamaan Jeesusta, mutta pakeni alastomana (vrt. 14:51-52), nuorukainen, jolla ei ollut voimaa riskeerata kaikkea seuratakseen Herraa. Tyhjän haudan luona taas näemme nuorukaisen, ”jolla oli yllään valkoiset vaatteet” (16:5) ja joka kutsui voittamaan pelon ja julisti ylösnousemuksen iloa (vrt. 16:6-7).

33. Herra kutsuu meitä sytyttämään tähtiä toisten nuorten yöhön. Hän kutsuu meitä katsomaan tosi tähtiä, niitä erilaisia merkkejä, joita hän antaa meille, jotta emme pysähtyisi, vaan jäljittelisimme kylväjää, joka tarkkaili tähtiä voidakseen kynittää peltonsa. Jumala sytyttää tähtiä meitä varten, jotta voimme jatkaa matkaa: ”Tähdet loistavat taivaalla ja hoitavat riemuiten vartiotyötään. Hän kutsuu niitä, ja ne sanovat: ”Tässä olemme!”” (Bar. 3:34-35). Mutta Kristus itse on meille suuri toivon valo ja opas yössämme, koska hän on ”kirkas aamutähti” (Ilm. 22:16).

Kirkon nuoruus

34. Nuoruus ei niinkään ole ikävaihe, vaan sydämen tila. Siksi kirkon kaltainen vanha instituutiokin voi uudistua ja yhä uudelleen palata olemaan nuori pitkän historiansa eri vaiheissa. Todella traagisimpina hetkinään kirkko tuntee kutsun palata olennaiseen, ensimmäiseen rakkauteensa. Muistuttaen tästä totuudesta Vatikaanin II kirkolliskokous totesi: ”Kirkkoa rikastuttaa pitkä menneisyys, joka pysyy aina elävänä. Vaeltaen kohti inhimillistä täydellisyyttä ajassa ja kohti historian ja elämän lopullisia päämääriä se on maailman tosi nuoruus.” Siinä on aina mahdollista kohdata Kristus, ”nuorten kumppani ja ystävä”.¹⁰

Uudistuva kirkko

35. Pyytäkäämme Herraa vapauttamaan kirkon niistä, jotka yrittävät vanhentaa sitä, kiinnittää sen menneisyyteen, pysäyttää sen ja tehdä sen muuttumattomaksi. Pyytäkäämme häntä vapauttamaan kirkon myös toisesta kiusauksesta: uskosta siihen, että kirkko olisi nuori myöntymällä kaikkeen, mitä maailma sille tarjoaa, uskosta siihen, että kirkko uudistuisi kätkeväällä sanomansa ja matkimalla muita. Ei! Kirkko on nuori, kun se on oma itsensä, kun se saa aina ja joka päivä uutta voimaa Jumalan sanasta, eukaristiasta, Kristuksen läsnäolosta ja hänen Henkensä voimasta. Kirkko on nuori, jos se kykenee jatkuvasti palaamaan lähteelleen.

36. On totta, että meidän kirkon jäsenten ei pidä olla outoja tyyppejä. Kaikkien pitäisi voida tuntea meidät ystäviksi ja naa-

10 Sanoma ihmiskunnalle: nuorille (8. joulukuuta 1965): AAS 58 (1966), 18.

pureiksi, kuten apostolit, jotka ”olivat koko kansan suosiossa” (Ap.t. 2:47; vrt. 4:21, 33; 5:13). Samalla meillä on kuitenkin oltava rohkeutta olla erilaisia, pitää esillä toisenlaisia unelmia, joita tämä maailma ei tarjoa, ja todistaa siitä, kuinka kaunista on anteliaisuus, palveleminen, puhtaus, urhoollisuus, anteeksianto, uskollisuus kutsumukselleen, rukous, taistelu oikeudenmukaisuuden ja yhteisen hyvän puolesta, rakkaus köyhiä kohtaan ja sosiaalinen ystävyys.

37. Kristuksen kirkko voi aina langeta kiusaukseen menettää intonsa, koska ei kuuntele enää Herran kutsua ottaa uskon riski ja antaa kaikkensa laskelmoimatta vaaroja, ja sen sijaan palaa etsimään väärää maailmallista varmuutta. Juuri nuoret voivat auttaa sitä pysymään nuorena, olemaan lankeamatta korruptioon, pysähtymättä, ylpistymättä ja lahkoutumatta; olemaan köyhempi ja todistuskyykyisempi, olemaan lähellä hylättyjä ja syrjittyjä, taistelemaan oikeudenmukaisuuden puolesta ja ottamaan haasteet vastaan nöyrästi. He voivat tuoda kirkkoon nuoruuden kauneuden, kun innoittavat kirkossa ”kykyä iloita siitä, mikä alkaa, antaa varauksetta, uudistua ja tavoitella uusia saavutuksia”.¹¹

38. Niillä meistä, jotka eivät enää ole nuoria, on oltava mahdollisuuksia pysyä lähellä nuorten ääntä ja innoitteita. ”Läheisyys luo edellytykset, jotta kirkko olisi puoleensavetävä vuoropuhelun ja veljellisen todistuksen paikka.”¹² Meidän on luotava enemmän tilaa sille, että nuorten ääni tulee kuulluksi: ”Kuunteleminen mahdollistaa lahjojen vaihdon empatian kontekstissa... Samalla se luo edellytykset evankeliumin julis-

11 Ibid.

12 Loppuasiakirja 1.

tukselle, joka todella ratkaisevalla ja hedelmällisellä tavalla ta-
voittaa sydämet.”¹³

Kirkko katsoo aikojen merkkejä

39. ”Vaikka monille nuorille Jumala, uskonto ja kirkko näyt-
tävät tyhjiltä sanoilta, he ovat vastaanottavaisempia Jeesusta
kohtaan, kun hänet esitetään puoleensavetävällä ja vaikutta-
valla tavalla.”¹⁴ Siksi kirkon ei pidä olla liikaa keskittynyt it-
seensä, vaan sen on ennen kaikkea heijastettava Jeesusta Kris-
tusta. Se tarkoittaa, että kirkon on nöyrästi tunnistettava, että
joidenkin konkreettisten asioiden on muututtava, ja sitä var-
ten kirkon on kuunneltava nuorten näkemystä ja jopa heidän
kritiikkiään.

40. Synodissa todettiin, että ”on suuri määrä nuoria, jotka,
monista syistä, eivät pyydä kirkolta mitään, koska eivät pidä
sitä merkityksellisenä elämälleen. Jotkut pikemminkin nimen-
omaan pyytävät, että heidät jätetään rauhaan, koska he pitävät
kirkon läsnäoloa vastenmielisenä ja jopa ärsyttävänä. Usein
tuo pyyntö ei synny epäkriittisestä ja impulsiivisesta halvek-
sunnasta, vaan sen juurena on myös vakavia ja kunnioitettavia
syitä, kuten seksuaaliset ja taloudelliset skandaalit, papiston
valmistautumattomuus nuorten huolenaiheiden asianmukai-
seen kohtaamiseen, saarnan valmistamisen ja Jumalan sanan
esittämisen laiminlyöminen, nuorille kristillisen yhteisön sisäl-
lä annettu passiivinen rooli tai kirkon vaikeus perustella opilli-
set ja eettiset kantansa nyky-yhteiskunnan edessä”.¹⁵

13 Ibid, 8.

14 Ibid., 50.

15 Ibid., 53.

41. Vaikka on nuoria, jotka ovat tyytyväisiä nähdessään kirkon, joka esiintyy nöyrän varmana lahjoistaan ja myös kykenee harjoittamaan rehellistä ja veljellistä kritiikkiä, toiset nuoret pyytävät kirkkoa, joka kuuntelisi enemmän eikä jatkuvasti tuomitsisi maailmaa. He eivät halua nähdä vaikenevaa ja arkaa kirkkoa, mutta eivät myöskään kirkkoa, joka aina sotii parin kolmen aiheen puolesta, joista sillä on pakkomielle. Jotta kirkko olisi uskottava nuorten silmissä, sen on toisinaan löydettävä uudelleen nöyryyttä ja yksinkertaisesti kuunneltava, tunnistaen siinä, mitä muut sanovat, valoa, joka voi auttaa löytämään evankeliumin paremmin. Alituisesti puolustautuva kirkko, joka unohtaa nöyryyden, lakkaa kuuntelemasta eikä anna tilaa kysymyksille, menettää nuoruutensa ja muuttuu museoksi. Miten se silloin voisi vastata nuorten unelmiin? Vaikka kirkolla on evankeliumin totuus, se ei tarkoita, että kirkko olisi ymmärtänyt sen täysin; pikemminkin kirkon on aina kasvettava tämän ehtymättömän aarteen ymmärtämisessä.¹⁶

42. Esimerkiksi ylen määrin pelokas ja rakenteisiinsa keskittyvä kirkko voi suhtautua jatkuvasti kriittisesti kaikkiin puheisiin naisten oikeuksien puolustamisesta ja osoittaa jatkuvasti noiden vaatimusten riskejä ja mahdollisia erehdyksiä. Elävä kirkko taas voi reagoida kiinnittäen huomiota naisten oikeutettuihin vaatimuksiin, kun he etsivät suurempaa oikeudenmukaisuutta ja tasa-arvoa. Kirkko voi muistella historiaa ja tunnistaa suuren määrän miesten autoritaarisuutta, alistamista, erilaisia orjuuden muotoja, väärinkäytöksiä ja seksististä väkivaltaa. Tältä kannalta kirkko voi tukea naisten vaatimuksia oikeuksiensa kunnioittamisesta ja antaa vakuuttuneena oman panoksensa edistääkseen vastavuoroisuutta miesten ja

16 Vrt. Vatikaanin II kirkolliskokous, dogmaattinen konstituutio *Dei Verbum*, 8.

naisten kesken, vaikkakaan ei ole samaa mieltä kaikesta siitä, mitä jotkut feministiset ryhmät ehdottavat. Tällä linjalla synodi halusi uudelleen todeta kirkon sitoutuvan ”vastustamaan kaikkea sukupuoleen perustuvaa syrjintää ja väkivaltaa”.¹⁷ Tämä on sellaisen kirkon reaktio, joka pysyy nuorena ja antaa nuorille tärkeiden näkökohtien haastaa ja innoittaa itseään.

Maria, tyttö Nasaretista

43. Kirkon sydämessä loistaa Maria. Hän on suuri esikuva nuorelle kirkolle, joka haluaa seurata Kristusta innolla ja kuu-
liaisesti. Kun Maria oli vielä hyvin nuori, hän vastaanotti en-
kelin ilmoituksen, mutta ei pelännyt esittää kysymyksiä (vrt.
Luuk. 1:34). Mutta hengessään alttiina hän sanoi: ”Minä olen
Herran palvelijatar” (Luuk. 1:38).

44. ”Nuoren Marian ’kyllä’-vastauksen voima tekee aina vai-
kutuksen – tuon enkelille sanotun ’tapahtukoon minulle’ voi-
ma. Se ei ollut passiivista eikä lannistunutta hyväksymistä. Se
ei ollut sellainen ’kyllä’ kuin jonkun sanoessa ’no kokeillaan ja
katsotaan mitä tapahtuu’. Maria ei tuntenut ilmaisua ’katso-
taan mitä tapahtuu’. Hän oli päättäväinen, hän ymmärsi mis-
tä oli kyse ja sanoi ’kyllä’, kiertelemättä. Se oli jotakin enem-
män, jotakin erilaista. Se oli sellaisen ihmisen ’kyllä’-vastaus,
joka oli valmis sitoutumaan ja ottamaan riskin, panemaan pe-
liin kaiken, vailla muita takeita kuin varmuus siitä, että hän on
lupauksen kantaja. Ja kysyn teiltä jokaiselta: tunnetteko ole-
vanne lupauksen kantajia? Mitä lupausta kannan sydämessä-
ni, lupausta, johon minun on sitouduttava? Marialla oli epäi-

17 Loppuasiakirja 150.

lemättä edessään vaikea tehtävä, mutta vaikeudet eivät olleet syy sanoa 'ei'. Varmasti vaikeuksia tulisi, mutta ei samanlaisia vaikeuksia kuin pelkuruuden halvaannuttaessa meidät, koska kaikki ei ole meille ennalta selvää ja taattua. Maria ei ottanut henkivakuutusta! Maria pani itsensä peliin, ja siksi hän on vahva, siksi hän on vaikuttaja, Jumalan vaikuttaja! 'Kyllä' ja halu palvella olivat voimakkaampia kuin epäilykset ja vaikeudet."¹⁸

45. Antamatta periksi välttelylle tai harhakuvitelmaille "hän saattoi Poikansa kärsimystä... tukien Poikaansa katseellaan ja suojellen häntä sydämellään. Hän kärsi Poikansa kärsimyksen myötä, mutta se ei murtanut häntä. Hän oli vahva nainen, joka vastasi 'kyllä', joka tukee ja kulkee rinnalla, suojelee ja syleilee. Hän on suuri toivon vaalija... Häneltä opimme sanomaan 'kyllä' niiden ihmisten itsepintaiselle kärsivällisyydelle ja luovuudelle, jotka eivät lannistu ja aloittavat alusta".¹⁹

46. Maria oli nuori nainen, jolla oli suuri sielu, joka iloitsi ja riemuitsi (vrt. Luuk. 1:47), tyttö Pyhän Hengen valaisemin silmin, joka mietiskeli elämää uskoen ja tutkiskeli kaikkea sydämessään (vrt. Luuk. 2:19, 51). Hän oli levoton ja valmis lähtöön; kun hän sai tietää, että hänen serkkunsa tarvitsi häntä, hän ei ajatellut omia suunnitelmiaan, vaan lähti matkaan "kii-ruhtaen" (vrt. Luuk. 1:39) vuoriseudulle.

47. Ja kun hänen oli suojeltava lastaan, hän lähti Joosefin kanssa kaukaiseen maahan (vrt. Matt. 2:13-14). Siksi hän myös py-

18 Puhe XXXIV Maailman nuortenpäivien vigiliassa Panamassa (26. tammikuuta 2019): L'Osservatore Romano 28.-29. tammikuuta 2019, 6.

19 Rukous ristintien päätteeksi, XXXIV Maailman nuortenpäivät Panamassa (25. tammikuuta 2019): L'Osservatore Romano 27. tammikuuta 2019, 12.

syi opetuslasten keskuudessa, kun nämä olivat kokoontuneina rukoukseen odottaen Pyhää Henkeä (vrt. Ap.t. 1:14). Hänen läsnäollessaan syntyi nuori kirkko, apostolien lähtiessä synnyttämään uutta maailmaa (vrt. Ap.t. 2:4-11).

48. Tuo tyttö on tänään äiti, joka valvoo lapsiaan, meitä lapsiaan, jotka vaellamme elämässä usein väsyneinä ja tarvitsevinä, mutta kaivaten sitä, että toivon valo ei sammuisi. Sitä tahdomme: että toivon valo ei sammuisi. Maria, äitimme, katsoo tätä pyhiinvaeltavaa kansaa, nuorten kansaa, jota hän rakastaa, nuoria, jotka etsivät häntä sydämensä hiljaisuudessa huolimatta siitä, että matkan varrella on paljon meteliä, puheensorinaa ja häiriötekijöitä. Mutta äidin silmien edessä on tilaa vain hiljaisuudelle täynnä toivoa. Niin Maria valaisee uudeleen nuoruutemme.

Nuoret pyhät

49. Kirkon sydän on täynnä myös nuoria pyhiä, jotka ovat antaneet elämänsä Kristukselle, monet heistä aina marttyyrikuolemaan saakka. He olivat kallisarvoisia heijastuksia nuoresta Kristuksesta; heidän loistava todistuksensa rohkaisee meitä ja herättää meidät uneliaisuudestamme. Synodi korosti, että ”monet nuoret pyhät ovat saaneet nuoruusialle tyypilliset piirteet loistamaan kaikessa kauneudessaan ja olleet omana aikanaan todellisia muutoksen profeettoja; heidän esimerkkinsä näyttää, mihin nuoret kykenevät avautuessaan Kristuksen kohtaamiselle”.²⁰

20 Loppuasiakirja 65.

50. "Nuorten pyhyiden kautta kirkko voi uudistaa hengellisen palonsa ja apostolisen voimansa. Monien nuorten hyvän elämän synnyttämä pyhyiden balsami voi parantaa kirkon ja maailman haavat, tuoden meidät takaisin siihen rakkauten täyteyteen, johon meidät on aina kutsuttu: pyhät nuoret innoittavat meitä palaamaan ensimmäisen rakkautemme luo (vrt. Ilm. 2:4)."²¹ On pyhiä, jotka eivät koskaan saavuttaneet aikuisikää ja jättivät meille todistuksen toisenlaisesta tavasta viettää nuoruutensa. Muistakaamme ainakin joitakin heistä historian eri aikakausilta; kukin heistä eli todeksi pyhyyttä omalla tavallaan.

51. 200-luvulla elänyt pyhä Sebastianus oli nuori keisarin henkivartiokaartin upseeri. Kerrotaan, että hän puhui Kristuksesta kaikkialla ja yritti käännättä tovereitaan, kunnes häntä käskettiin kieltämään uskonsa. Koska hän ei suostunut, häntä ammuttiin nuolilla, mutta hän jäi henkiin ja jatkuvasti julisti Kristusta pelkäämättä. Lopulta hänet nuijittiin kuoliaaksi.

52. Kun pyhä Franciscus Assisilainen oli hyvin nuori ja täynnä unelmia, hän kuuli Jeesuksen kutsun olla köyhä niin kuin hänkin ja rakentaa uudelleen kirkkoa todistuksellaan. Hän luopui iloiten kaikesta omistamastaan ja on yleismaailmallisen veljeyden pyhimys, kaikkien veli, joka ylisti Herraa hänen luoduistaan. Hän kuoli vuonna 1226.

53. Pyhä Jeanne d'Arc syntyi vuonna 1412. Hän oli nuori talonpoikaisnainen, joka nuoresta iästään huolimatta taisteli puolustaakseen Ranskaa hyökkääjiltä. Hänet ymmärrettiin väärin esiintymistapansa ja uskon elämisen tapansa vuoksi. Hän kuoli roviolla.

21 Ibid., 167.

54. Autuas Andrew Phû Yên oli nuori vietnamilainen 1600-luvulta. Hän oli katekeetta ja auttoi lähetystyöntekijöitä. Hänet vangittiin uskonsa takia ja koska hän kieltäytyi luopumasta siitä, hänet surmattiin. Hän kuoli sanoen: "Jeesus."

55. Samalla vuosisadalla pyhä Kateri Tekakwitha, nuori Pohjois-Amerikan alkuperäiskansaan kuuluva maallikkonainen, joutui vainotuksi uskonsa vuoksi ja pakeni jalkaisin yli 300 kilometriä erämaiden kautta. Hän vihkiytyi Jumalalle ja kuoli sanoen: "Jeesus, rakastan sinua!"

56. Pyhä Domenico Savio uhrasi Marialle kaikki kärsimyksensä. Kun pyhä Giovanni Bosco opetti hänelle, että pyhyys tarkoittaa, että iloitsee aina, hän avasi sydämensä tarttuvalle ilolle. Hän halusi olla lähellä syrjityimpiä ja sairaimpia tovereitaan. Hän kuoli 14-vuotiaana vuonna 1857 sanoen: "Minkä ihmeen näenkään!"

57. Pyhä Jeesus-lapsen Teresa syntyi vuonna 1873. 15-vuotiaana, voittaen monet vaikeudet, hän pääsi karmeliittaluostariin. Hän eli pientä tietä, täydellistä luottamusta Herran rakkauteen, pyrkien ruokkimaan rukouksellaan rakkauden tulta, joka palaa kirkon sydämessä.

58. Autuas Ceferino Namuncurá oli nuori argentiinalainen, tärkeän alkuperäiskansan päällikön poika. Hänestä tuli salesiaanien seminaristi ja hän halusi kiihkeästi palata kansansa pariin tuodakseen heille Jeesuksen Kristuksen. Hän kuoli vuonna 1905.

59. Autuas Isidoro Bakanja oli kongolainen maallikko, joka todisti uskostaan. Häntä kidutettiin pitkään, koska hän oli puhunut kristinuskosta muille nuorille. Hän kuoli antaen anteeksi teloittajalleen vuonna 1909.

60. Autuas Pier Giorgio Frassati, joka kuoli 1925, ”oli nuori, jonka ilo oli tarttuvaa ja voitti myös hänen elämänsä monet vaikeudet”.²² Hän sanoi haluavansa maksaa takaisin Jeesuksen rakkauden, jonka vastaanotti kommuuniossa, vierailien köyhien luona ja auttaen heitä.

61. Autuas Marcel Callo oli nuori ranskalainen, joka kuoli vuonna 1945. Itävallassa hänet vangittiin keskitysleiriin, jossa hän vahvasti uskossa vankitovereitaan keskellä ankaraa työtä.

62. Nuori autuas Chiara Badano, joka kuoli vuonna 1990, ”koki, kuinka rakkaus saattoi muuttaa kärsimyksen... Hänen rauhansa ja ilonsa avain oli täydellinen luottamus Herraan ja sairaudenkin hyväksyminen salattuna ilmauksena Herran tahdosta hänen hyväkseen ja kaikkien hyväksi”.²³

63. Rukoilkoot he ja lukemattomat nuoret, jotka usein hiljaa ja tuntemattomina ovat eläneet evankeliumia todeksi loppuun saakka, kirkon puolesta, jotta se olisi täynnä iloisia, rohkeita ja sitoutuneita nuoria, jotka antavat maailmalle uusia todistuksia pyhyydestä.

22 Pyhä Johannes Paavali II, puhe nuorille Torinossa (13. huhtikuuta 1980), 4: *Insegnamenti* 3, 1 (1980), 905.

23 Benedictus XVI, viesti XXVII Maailman nuortenpäiviä varten (15. maaliskuuta 2012): AAS 104 (2012), 359.

KOLMAS LUKU

Te olette Jumalan nykyhetki

64. Luotuamme katsauksen Jumalan sanaan emme voi tyytyä sanomaan, että nuoret ovat maailman tulevaisuus: he ovat nykyhetki, he rikastuttavat sitä panoksellaan. Nuori ei ole enää lapsi, hän on elämässään hetkellä, jolla alkaa omaksua monenlaista vastuuta, osallistuen yhdessä aikuisten kanssa perheen, yhteiskunnan ja kirkon kehitykseen. Mutta ajat muuttuvat ja herää kysymys: millaisia nykynuoret ovat, mitä nuorille nyt tapahtuu?

Myönteisesti

65. Synodi totesi, että kirkon uskovilla ei aina ole Jeesuksen asennetta. Sen sijaan, että nuoria kuunneltaisiin tarkkaavaisesti, ”vallitsee usein taipumus tarjota valmiiksi pakattuja vastauksia ja valmiita reseptejä, antamatta nuorten todellisten kysymysten tulla esiin ja kohtaamatta niiden haastetta”.²⁴

24 Loppuasiakirja 8.

Toisaalta kun kirkko siirtää syrjään ahtaat kaavat ja avautuu kuuntelemaan nuoria alttiisti ja tarkkaavaisesti, tämä empatia rikastuttaa kirkkoa, koska ”se sallii nuorten antaa yhteisölle oman panoksensa, auttaen sitä käsittämään uusia ajattelutapoja ja asettamaan täysin uusia kysymyksiä”.²⁵

66. Nykyään meillä aikuisilla on vaara tehdä luettelo aikamme nuorten ongelmista ja puutteista. Jotkut ehkä kiittelevät sitä, että näytämme olevan asiantuntijoita kielteisten piirteiden ja vaarojen tunnistamisessa. Mutta mikä tuon asenteen tulos olisi? Yhä suurempi etäisyys, yhä vähemmän läheisyyttä, yhä vähemmän vastavuoroista apua.

67. Jokaisen, joka on kutsuttu olemaan nuorille isä, paimen ja ohjaaja, on tarkkaavaisesti osattava nähdä hiipuva liekki, joka jatkuvasti palaa ja ruoko, joka näyttää murtuvan, mutta ei ole vielä katkennut (vrt. Jes. 42:3). Hänen on osattava nähdä polkuja siellä, missä muut näkevät vain muureja, ja mahdollisuuksia siellä, missä muut näkevät vain vaaroja. Sellainen on Isän Jumalan katse; hän osaa arvostaa ja ravita nuorten sydämiin kylvettyjä hyvyyden siemeniä. Siksi jokaisen nuoren sydäntä on pidettävä ”pyhänä maana”, joka kantaa jumalallisen elämän siemeniä ja jonka edessä meidän on ”otettava sandaalit jalastamme” voidaksemme lähestyä salaisuutta ja käydä siihen syvemmälle.

Monenlaisia nuorisoja

68. Voisimme pyrkiä kuvailemaan nykynuorten piirteitä, mutta ennen kaikkea haluan ottaa esiin synodin isien huomion:

25 Ibid.

"Jo synodin kokoonpanokin teki näkyväksi maailman eri alueiden läsnäolon ja panoksen, osoittaen, kuinka kaunista on se, että olemme yleismaailmallinen kirkko. Kasvavan globalisaation kontekstissakin synodin isät halusivat korostaa, että on monia eroja kontekstien ja kulttuurien välillä myös saman maan sisällä. On monia nuorten maailmoja aina siihen saakka, että joissakin maissa on tapana käyttää ilmaisua 'nuorisot' monikossa. Lisäksi tämän synodin pohtima ikävaihe (16-29-vuotiaat) ei ole yhtenäinen kokonaisuus, vaan koostuu ryhmistä, joiden elämäntilanteet ovat erilaisia."²⁶

69. Jo väestökysymystenkin kannalta joissakin maissa on paljon nuoria, kun taas toisissa syntyvyystaso on hyvin alhainen. "Lisäksi on historiasta johtuva ero: on maita ja maanosia, joilla on vanha kristillinen traditio ja joiden kulttuuri kantaa muistoa, josta ei saa luopua; toisaalta on maita ja maanosia, joita taas leimaavat muut uskonnolliset traditiot ja joissa kristinusko on vähemmistö, joskus vasta hiljattain tullut. Toisilla alueilla taas kristilliset yhteisöt ja niihin kuuluvat nuoret ovat vainon kohteena."²⁷ On myös erotettava ne nuoret, "joiden saatavilla on kasvava määrä globalisaation tarjoamia mahdollisuuksia, niistä, jotka elävät yhteiskunnan reunamilla tai maaseudulla ja kärsivät syrjinnän ja hylkäämisen seurauksista".²⁸

70. On monia muita eroja, joita olisi liian monimutkaista kuvata tässä yksityiskohtaisesti. Siksi minusta ei näytä tarpeelliselta laatia yksityiskohtaista analyysia nykymaailman nuorista, siitä, kuinka he elävät ja mitä heille tapahtuu. Mutta koska en

26 Ibid., 10.

27 Ibid., 11.

28 Ibid., 12.

voi olla huomioimatta todellisuutta, tiivistän lyhyesti joitakin ennen synodia ja sen aikana saamiani esityksiä.

Joitakin nuorille tapahtuvia asioita

71. Nuoriso ei ole objekti, jota voi analysoida abstraktisti. Todellisuudessa ei ole olemassa ”nuorisoa”, on olemassa nuoria konkreettisine elämineen. Nopean edistyksen nykymaailmassa monet noista elämistä ovat alttiina kärsimykselle ja manipuloinnille.

Nuoret kriisimaailmassa

72. Synodin isät totesivat surullisina, että ”monet nuoret elävät sotatilanteissa ja kärsivät väkivaltaa lukemattomissa erilaisissa muodoissa: sieppaukset, kiristys, järjestäytynyt rikollisuus, ihmiskauppa, orjuus ja seksuaalinen hyväksikäyttö, raiskaukset sodan aikana, jne. Toisten nuorten on uskonsa vuoksi vaikea löytää paikkaa yhteiskunnissaan ja he kärsivät monenlaista vainoa aina kuolemaan saakka. On monia nuoria, jotka pakotettuina tai vaihtoehtojen puuttuessa elävät rikoksia ja väkivallantekoja tehden: lapsisotilaat, aseelliset rikosjengit, huumekauppa, terrorismi, jne. Tuo väkivalta tuhoaa monen nuoren elämän. Hyväksikäyttö ja riippuvuus, väkivalta ja häiriökäyttäytyminen ovat niitä syitä, jotka vievät nuoria vankeilaan, esiintyen erityisen usein tietyissä etnisissä ja sosiaalisissa ryhmissä”.²⁹

29 Ibid., 41.

73. Monet nuoret joutuvat ideologioiden huijaamiksi, heitä välineellistetään ja käytetään tykinruokana tai iskujoukkona toisten tuhoamiseksi, pelottelemiseksi tai pilkkaamiseksi. Ja pahinta on, että monista tulee individualisteja, vihamielisiä ja epäluuloisia toisia kohtaan, ja niin he ovat helppoa riistaa poliittisten ryhmien tai taloudellisten valtojen epäinhimillisille ja tuhoisille suunnitelmille.

74. Vieläkin ”enemmän maailmassa on nuoria, jotka kärsivät syrjäytymisestä ja yhteiskunnallisesta syrjinnästä uskonnollisten, etnisten tai taloudellisten syiden vuoksi. Muistakaamme raskaaksi tulevien teini-ikäisten ja nuorten vaikea tilanne ja abortin vitsaus, kuten myös HIV:n leviäminen, riippuvuudet (huumeet, uhkapelit, pornografia jne.) ja katulasten ja -nuorten tilanne, joilta puuttuu koti, perhe ja taloudelliset resurssit”.³⁰ Ja kun kyse on naisista, nuo syrjäytymistilanteet ovat kaksin verroin tuskallisia ja vaikeita.

75. Emme voi olla kirkko, joka ei itke näiden nuortensa tragedioiden edessä. Emme saa koskaan tottua niihin, koska joka ei osaa itkeä, ei ole äiti. Haluamme itkeä, jotta yhteiskunta olisi äidillisempi, jotta se tappamisen sijasta oppisi synnyttämään, jotta se olisi lupaus elämästä. Itkemme muistaessamme nuoria, jotka ovat kuolleet kurjuuden ja väkivallan takia ja pyydämme yhteiskuntaa oppimaan olemaan solidaarinen äiti. Tuo tuska ei mene pois, se pysyy kanssamme joka askeleella, koska todellisuutta ei voi kätkeä. Pahinta, mitä voimme tehdä, on soveltaa maailmallisen hengen reseptiä, joka nukuttaisi nuoret muilla uutisilla, muilla virikkeillä, muilla turhuuksilla.

30 Ibid., 42.

76. Ehkä ”me, jotka elämme enemmän tai vähemmän vailla puutetta, emme osaa itkeä. Tietyt elämän todellisuudet nähdään vain kyynelten puhdistamin silmin. Kutsun jokaista teistä kysymään itseltänne: olenko oppinut itkemään? Kun näen nälkäisen lapsen, huumatun lapsen kadulla, kodittoman lapsen, hylätyn lapsen, hyväksikäytetyn lapsen tai lapsen, jota käytetään yhteiskunnan orjana? Vai onko itkuni oikukasta itkua, koska haluaisin saada jotakin enemmän?”³¹ Yritä oppia itkemään niiden nuorten vuoksi, joilla menee sinua huonommin. Laupeus ja myötätunto ilmenevät myös itkemällä. Jos et pysty siihen, pyydä Herraa, että hän antaisi sinun vuodattaa kyyneliä toisten kärsimyksen takia. Vain silloin kun osaat itkeä, kykenet sydämestäsi tekemään jotakin toisten hyväksi.

77. Toisinaan joidenkin nuorten kärsimys on viiltävää; se on kärsimystä, jota ei voi ilmaista sanoin; se on tuskaa, joka iskee kuin lyönti. Nämä nuoret voivat vain sanoa Jumalalle, että he kärsivät paljon, että heille on liian vaikeaa mennä eteenpäin, että he eivät usko enää keneenkään. Tuossa tuskanhuudossa kuitenkin ovat läsnä Jeesuksen sanat: ”Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen” (Matt. 5:4). On nuoria, jotka ovat pysyneet avaamaan itselleen tien elämässä kuultuaan tuon jumalallisen lupauksen. Olkoon kristillinen yhteisö aina lähellä kärsivää nuorta, jotta nuo sanat kaikuisivat tekojen, syleilyn ja konkreettisen avun kautta.

78. On totta, että ne, joilla on valtaa, antavat jonkin verran apua, mutta usein korkeaan hintaan. Monissa köyhissä maisissa tiettyjen rikkaampien maiden tai kansainvälisten järjestö-

31 Puhe nuorille Manilassa (18. tammikuuta 2015): *L'Osservatore Romano* 19.-20. tammikuuta 2015, 7.

jen talousapu on tavallisesti sidottu siihen, että on hyväksytävä länsimaisia näkemyksiä seksuaalisuudesta, avioliitosta, elämästä tai yhteiskunnallisesta oikeudenmukaisuudesta. Tuo ideologinen kolonisaatio vahingoittaa erityisesti nuoria. Samaa aikaan näemme, kuinka tietynlainen mainonta opettaa ihmisiä olemaan aina tyytymättömiä ja edistää poisheittämis-kulttuuria, jossa lopulta nuoret itse päätyvät ”käytä ja heitä pois” -materiaaliksi.

79. Nykykulttuurin esillä pitämä ihmiskuva liittyy kiinteästi nuoruusihanteeseen. Kauniina pidetään sitä, joka näyttää nuorelta ja joka hoidoilla häivyttää ajan jäljet. Nuorten ruumiita käytetään jatkuvasti mainostuksessa, myymiseen. Kauneushanne on nuoruus, mutta on tajuttava, että sillä ei ylistetä nuoria. Se tarkoittaa vain, että aikuiset haluavat riistää nuoruden itselleen, eivät sitä, että he kunnioittaisivat ja rakastaisivat nuoria ja pitäisivät heistä huolta.

80. Jotkut nuoret ”pitävät perhetraditioita rajoittavina ja pakenevat niitä globalisoituneen kulttuurin vaikutuksesta, joka toisinaan jättää heidät vaille kiinnekohtia. Toisissa osissa maailmaa taas nuorten ja aikuisten välillä ei ole varsinaista sukupolvien välistä konfliktia, vaan vastavuoroista vieraantumista. Joskus aikuiset eivät pyri tai pysty välittämään elämän perusarvoja tai yrittävät matkia nuoria, tuhoten suhteen sukupolvien kesken. Tällä tavalla suhde nuorten ja aikuisten välillä on vaarassa jäädä tunnetasolle koskettamatta kasvatus- ja kulttuuriulottuvuutta”.³² Miten pahaa se tekeekään nuorille, vaikka jotkut eivät sitä huomaa! Nuoret itse huomauttivat, että tämä estää valtavasti uskon välittämistä ”niissä maissa, joissa

32 Loppuasiakirja 34.

ei ole ilmaisuvapautta, joissa nuorten... ei ole sallittua osallistua kirkon elämään”.³³

Toiveita, haavoja ja etsintää

81. Nuoret tiedostavat, että ruumis ja seksuaalisuus ovat olennaisia heidän elämälleen ja heidän identiteettinsä kasvulle. Kuitenkin maailmassa, joka korostaa yksinomaan seksuaalisuutta, on vaikeaa säilyttää hyvä suhde ruumiiseensa ja tyynet tunne-elämän suhteet. Tästä ja muista syistä seksuaalimorali on usein ”syy väärinymmärrykseen ja kirkosta etääntymiseen, koska sitä pidetään tuomion ja tuomitsemisen alueena”. Samalla nuoret ilmaisevat ”selvää halua keskustella kysymyksistä, jotka liittyvät miehen ja naisen identiteetin eroon, miesten ja naisten vastavuoroisuuteen ja homoseksuaalisuuteen”.³⁴

82. Aikanamme ”tieteen ja biolääketieteellisen teknologian kehitys vaikuttaa voimakkaasti käsitykseen ruumiista, johtaen ajatukseen, että sitä voi muokata rajattomasti. Kyky puuttua DNA:han, mahdollisuus liittää keinotekoisia elementtejä organismeihin (kyborgi) ja neurotieteiden kehitys ovat suuri voimavara, mutta herättävät samalla antropologisia ja eettisiä kysymyksiä”.³⁵ Ne voivat saada meidät unohtamaan, että elämä on lahja, että olemme luotuja ja rajallisia olentoja ja ne, joilla on teknologista valtaa, voivat helposti käyttää meitä välineinään.³⁶ ”Lisäksi joissakin nuorten konteksteissa leviää vieh-

33 Piispainsynodin XV tavallista yleiskokousta valmistelleen nuorten kokouksen asiakirja (24. maaliskuuta 2018), I, 1.

34 Loppuasiakirja 39.

35 Ibid., 37.

36 Vrt. kiertokirje *Laudato si'* (24. toukokuuta 2015), 106: AAS 107 (2015), 889-890.

tymys riskikäyttäytymiseen välineenä itsensä tutkimiseen, vahvojen tunnekokemusten etsimiseen ja tunnustuksen saamiseen... Nuo ilmiöt, joille uudet sukupolvet altistuvat, ovat este tyynelle kypsymiselle”.³⁷

83. Nuorissa näemme myös, kuinka iskut, epäonnistumiset ja surulliset muistot ovat jättäneet jälkensä sieluun. Usein ”ne ovat oman historian, toteutumattomien toiveiden, koetun syrjinnän ja epäoikeudenmukaisuuden lyömiä haavoja, haavoja siitä, ettei tunne itseään rakastetuksi tai hyväksytyksi”. ”Lisäksi on moraalisia haavoja, omien virheiden taakka, syyllisyydentunteet väärin tehtyään.”³⁸ Jeesus on läsnä näissä nuorten kantamissa risteissä tarjotakseen heille ystävyytensä, lohdutuksensa, parantavan seuransa, ja kirkko haluaa olla hänen välineensä tällä tiellä kohti sisäistä parantumista ja sydämen rauhaa.

84. Joissakin nuorissa huomaamme kaipauksen Jumalaa kohtaan, vaikka se ei täysin vastaakaan ilmoituksen Jumalaa. Toisissa voimme nähdä unelman veljeydestä, mikä ei ole vähän. Monissa voi olla todellinen halu kehittää kykyjään tarjotakseen jotakin maailmalle. Joissakin näemme erityistä taiteellista herkkyyttä tai he etsivät sopusointua luonnon kanssa. Toisis-
sa voi ehkä olla suuri tarve kommunikaatioon. Monissa heistä näemme syvän kaipauksen erilaisesta elämästä. Ne ovat aitoja lähtökohtia, sisäisiä voimia, jotka odottavat avoimena innoituksen, valon ja rohkaisun sanaa.

85. Synodi käsitteli erityisesti kolmea tärkeää aihetta, joiden johtopäätöksiä haluan siteerata, vaikka ne vaativatkin vielä

37 Loppuasiakirja 37.

38 Ibid., 67.

syvempää analyysia ja asianmukaisempien ja tehokkaampien vastausten löytämistä.

Digiympäristö

86. ”Digiympäristö on nykymaailmalle tyypillinen. Suuret osat ihmiskunnasta ovat uppoutuneet siihen normaalisti ja jatkuvasti. Ei ole enää kyse vain kommunikaatiokeinojen ’käytöstä’, vaan elämisestä laajalti digitalisoituneessa kulttuurissa, jolla on syviä vaikutuksia käsitykseen ajasta ja tilasta, käsitykseen itsestä, toisista ja maailmasta, tapaan kommunikoida, oppia, saada tietoa ja olla suhteessa toisten kanssa. Lähestymistapa todellisuuteen, jossa on taipumus asettaa kuva kuuntelemisen ja lukemisen edelle, vaikuttaa oppimistapaan ja kriittisen tajuun kehitykseen.”³⁹

87. Internet ja sosiaaliset verkostot ovat luoneet uuden tavan kommunikoida ja solmia suhteita. Ne ovat ”alue, jossa nuoret viettävät paljon aikaa ja kohtaavat toisensa helposti, vaikka kaikilla ei ole sinne yhtä lailla pääsyä, erityisesti joillakin alueilla maailmassa. Ne ovat kuitenkin poikkeuksellinen mahdollisuus vuoropuheluun, kohtaamiseen ja vaihtoon ihmisten kesken, kuten myös informaation ja tiedon saatavuuteen. Lisäksi digiympäristö on sosiopoliittisen osallistumisen ja aktiivisen kansalaisuuden konteksti ja voi helpottaa riippumatonta tiedonkulkua, suojellen tehokkaasti haavoittuvimpia ihmisiä tuomalla esiin heidän oikeuksiensa loukkaukset. Monissa maissa verkko ja yhteisöpalvelut ovat nykyään korvaamaton

39 Ibid., 21.

paikka nuorten saavuttamiseksi ja mukaan ottamiseksi myös pastoraalisissa aloitteissa ja toiminnoissa”.⁴⁰

88. Tämän ilmiön käsittämiseksi kokonaisuudessaan on tunnistettava, että sillä, kuten kaikella inhimillisellä todellisuudella, on rajoituksensa ja puutteensa. Ei ole terveellistä sekoittaa kommunikaatiota pelkkään virtuaalikontaktiin. ”Digiympäristö on myös yksinäisyyden, manipuloinnin, hyväksikäytön ja väkivallan aluetta aina ’pimeän verkon’ ääritapaukseen saakka. Digitaaliset mediat voivat altistaa riippuvuusriskille, eristäytymään ja menettämään vähitellen kontaktin konkreettiseen todellisuuteen estäen aitojen ihmissuhteiden kehitystä. Uudet väkivaltamuodot leviävät sosiaalisen median kautta, esimerkiksi nettikiusaaminen; verkko on myös pornografian, ihmisten seksuaalisen hyväksikäytön ja uhkapelien levityskanava”.⁴¹

89. Ei pidä unohtaa, että ”digimaailmassa toimivat valtaiset talousintressit, jotka voivat harjoittaa hienovaraisia mutta invasiivisiä kontrollimuotoja ja luoda mekanismeja omantunnon ja demokraattisen prosessin manipuloinniseksi. Monien alustojen toiminta usein edistää samalla tavalla ajattelevien ihmisten kohtaamista, estäen keskustelun eri kantojen välillä. Nuo suljetut piirit helpottavat väärin tietojen ja uutisten leviämistä ruokkien ennakoluuloja ja vihaa. Väärin uutisten levittäminen on ilmaus kulttuurista, joka on kadottanut tajun totuudesta ja venyttää tosiasioita palvelemaan erityisintressejä. Ihmisten maine vaarannetaan pinnallisissa nettituomitsemisissä. Ilmiö koskee myös kirkkoa ja sen paimenia”.⁴²

40 Ibid., 22.

41 Ibid., 23.

42 Ibid., 24.

90. Asiakirjassa, jonka valmistelivat 300 nuorta koko maailmasta ennen synodia, he viittasivat siihen, kuinka ”nettisuh-teista voi tulla epäinhimillisiä. Digitaaliset tilat tekevät meidät sokeiksi toisten heikkoudelle ja estävät itsetutkistelun. Ongelmat kuten pornografia vääristävät nuorten käsityksen ihmisen seksuaalisuudesta. Tällä tavalla käytetty teknologia luo pettävän rinnakkaistodellisuuden, joka ei ota huomioon ihmisen arvokkuutta”.⁴³ Uppoutuminen virtuaalimaailmaan on edistänyt jonkinlaista ”digitaalista siirtolaisuutta” eli etääntymistä perheestä ja kulttuuri- ja uskonnollisista arvoista. Se johtaa monet yksinäisyyden ja itsensä keksimisen maailmaan, jopa kokemaan juurettomuutta, vaikka he fyysisesti pysyvätkin samassa paikassa. Nuorten ihmisten tuore, ylitsevuotava elämä, heidän pyrkiessään vahvistamaan persoonallisuuttaan, kohtaa nykyään uuden haasteen: vuorovaikutus todellisen ja virtuaalimaailman välillä, johon he käyvät yksin kuin tuntemattomalle maaperälle. Nykynuorten on ensimmäisinä toteutettava tämä synteesi sen välillä, mikä on henkilökohtaista, mikä on tietylle kulttuurille erityistä ja mikä on globaalia. Se kuitenkin edellyttää, että he pystyvät siirtymään virtuaalikontaktista hyvään ja terveelliseen kommunikaatioon.

Siirtolaiset aikamme paradigmana

91. Emme voi olla ajattelematta monia nuoria, joita siirtolaisuus koskettaa. Se on ”maailmanlaajuisella tasolla rakenteellinen ilmiö, ei väliaikainen hätätilanne. Muuttoliikkeet voivat tapahtua saman maan sisällä tai eri maiden välillä. Kirkon huoli koskee erityisesti niitä, jotka pakenevat sotaa, väkival-

43 Piispainsynodin XV tavallista yleiskokousta valmistelleen nuorten kokouksen asiakirja (24. maaliskuuta 2018), I, 4.

taa, poliittista tai uskonnollista vainoa, ilmastonmuutokses-
takin johtuvia luonnonkatastrofeja ja äärimmäistä köyhyyttä:
monet heistä ovat nuoria. Yleensä he etsivät mahdollisuuksia
itselleen ja perheelleen. He unelmoivat paremmasta tulevai-
suudesta ja haluavat luoda edellytyksiä sen toteutumiseksi”.⁴⁴
Siirtolaiset ”muistuttavat meitä uskon perusedellytyksestä, sii-
tä, että olemme ’vieraita ja muukalaisia maan päällä’ (Hepr.
11:13)”.⁴⁵

92. Toisia siirtolaisia ”kiehtoo länsimainen kulttuuri, ruokkien
joskus epärealistisia odotuksia, jotka altistavat heidät raskaille
pettymyksille. Häikäilemättömät salakuljettajat, joilla usein on
yhteyksiä huume- ja asekartelleihin, käyttävät hyväksi siirto-
laisten heikkoutta. Matkallaan nämä liian usein kohtaavat vä-
kivaltaa, ihmiskauppaa, psykykkistä ja ruumiillistakin hyväk-
sikäyttöä ja sanoinkuvaamatonta kärsimystä. Ei pidä unohtaa
yksin tulleiden alaikäisten siirtolaisten erityistä haavoittuvuut-
ta eikä niiden tilannetta, joiden on pakko olla vuosia pakolais-
leireillä tai jotka juuttuvat pitkiksi ajoiksi kauttakulkumaihin
voimatta opiskella tai ilmaista kykyjään. Joissakin tulomais-
sa siirtolaisuusilmiöt herättävät levottomuutta ja pelkoa, jota
usein ruokitaan ja käytetään hyväksi poliittisiin päämääriin.
Niin leviää muukalaispelkoinen, itseensä sulkeutuva ajattelu-
tapa, johon on reagoitava päättäväisesti”.⁴⁶

93. ”Siirtolaisiksi lähtevät nuoret kokevat joutumisen eroon
alkuperäisestä kontekstistaan ja usein myös kulttuurillista ja
uskonnollista juurettomuutta. Hajoaminen koskettaa myös
heidän alkuperäisiä yhteisöjään, jotka menettävät voimak-

44 Loppuasiakirja 25.

45 Ibid.

46 Ibid., 26.

kaimmat ja yritteliäimmät jäsenensä, ja perheitä, erityisesti kun toinen vanhemmista tai molemmat vanhemmat muuttavat jättäen lapset alkuperämaahan. Kirkolla on tärkeä rooli kiinnekohtana näiden hajonneiden perheiden nuorille. Mutta siirtolaisten tarinat ovat myös tarinoita kohtaamisesta ihmisten ja kulttuurien kesken: yhteisöille ja yhteiskunnille, joihin he saapuvat, he ovat mahdollisuus rikastumiseen ja kokonaisvaltaiseen inhimilliseen kehitykseen kaikille. Kirkon piirissä tapahtuvalla vastaanottotoiminnalla on tärkeä rooli tältä kanalta ja se voi tuoda uutta elämää yhteisöille, jotka pystyvät sitä toteuttamaan”.⁴⁷

94. ”Koska synodin isät tulivat eri maista, siirtolaisuuskysymyksessä synodissa kohtasivat monet näkökulmat erityisesti lähtömaiden ja tulomaiden välillä. Kaikui myös niiden kirkkojen hätähuuto, joiden jäsenten on pakko paeta sotaa ja vainoa ja jotka näkevät näissä pakkomuutoissa uhan olemassaololleen. Juuri siksi, että kirkon sisällä ovat kaikki nämä eri näkökannat, kirkolla voi olla siirtolaisuuskysymyksissä profetallinen rooli suhteessa yhteiskuntaan.”⁴⁸ Pyydän erityisesti nuoria olemaan lankeamatta niiden verkkoihin, jotka haluavat saada heidät toisia heidän maihinsa saapuvia nuoria vastaan kuvaten näitä vaarallisiksi olennoiksi, ikään kuin heillä ei olisi samaa loukkaamatonta arvokkuutta kuin jokaisella ihmisolennolla.

47 Ibid., 27.

48 Ibid., 28.

Kaikenlaisen hyväksikäytön lopettaminen

95. Viime aikoina meitä on voimakkaasti vaadittu kuulemaan hyväksikäytön uhrien ääntä, hyväksikäytön, johon ovat syylistyneet jotkut piispat, papit, sääntökuntalaiset ja maallikot. Nämä synnit aiheuttavat uhreille ”kärsimyksiä, jotka voivat kestää koko elämän ja joita mikään katumus ei voi korjata. Tuo ilmiö on laajalle levinnyt yhteiskunnassa, koskettaa myös kirkkoa ja on vakava este sen lähetystehtävälle”.⁴⁹

96. On totta, että ”alaikäisten seksuaalisen hyväksikäytön vitisaus on ilmiö, joka historiallisesti katsoen on valitettavasti levinnyt kaikkiin kulttuureihin ja yhteiskuntiin”, ennen kaikkea perheiden sisällä ja eri instituutioissa. Sen laajuus on tullut tietoon erityisesti ”julkisen mielipiteen muutoksen ansiosta”. ”Vaikka tuon vitsauksen yleismaailmallisuus vahvistaa sen vakavuuden yhteiskunnissamme, tämä ei vähennä sen hirvittävyyttä kirkon sisällä.” ”Ihmisten oikeutetussa raivossa kirkko näkee heijastuksen petetyn ja loukatun Jumalan vihasta.”⁵⁰

97. ”Synodi vahvistaa lujan sitoutumisen ankarien ennaltaehkäisevien toimenpiteiden omaksumiseen, jotta noiden rikosten toistuminen estetään, alkaen niiden henkilöiden valinnasta ja koulutuksesta, joille uskotaan vastuu- ja kasvatustehtäviä.”⁵¹ Samalla ei saa enää kumota päätöstä soveltaa ”välttämättömiä toimenpiteitä ja sanktioita”.⁵² Ja tämä kaikki Kristuksen armon avulla. Enää ei voi palata takaisin.

49 Ibid., 29.

50 Puhe ”alaikäisten suojelemista kirkossa” käsitelleen kokouksen päätteeksi (24. helmikuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 25.-26. helmikuuta 2019, 10.

51 Loppuasiakirja 29.

52 Kirje Jumalan kansalle (20. elokuuta 2018), 2: *L'Osservatore Romano* 20.-21. elokuuta 2018, 7.

98. "On monenlaista hyväksikäyttöä: vallan, taloudellista, omantunnon, seksuaalista. On selvää, että on juurittava pois sellaiset auktoriteetin harjoittamisen muodot, jotka ovat joh-taneet niihin, ja puututtava siihen vastuun ja läpinäkyvyyden puutteeseen, jolla monia tapauksia on käsitelty. Dominoinnin halu, vuoropuhelun ja läpinäkyvyyden puute, kaksoiselämä, hengellinen tyhjyys ja psyykkinen hauraus ovat maaperää, jolla korruptio menestyy."⁵³ Klerikalismi on pappien pysy-vä kiusaus, jos he tulkitsevat "saamansa palveluviran vallan harjoittamisena pikemminkin kuin pyyteettömänä ja jalomie-lisenä palveluksena; se saa heidät ajattelemaan kuuluvansa ryhmään, jolla on kaikki vastaukset ja jonka ei enää tarvitse kuunnella eikä oppia mitään".⁵⁴ Epäilemättä klerikalismi al-tistaa Jumalalle vihityt henkilöt vaaralle menettää kunnioituk-sensa jokaisen ihmisen ja hänen vapautensa pyhää ja loukkaa-matonta arvoa kohtaan.

99. Yhdessä synodin isien kanssa haluan rakastaen ja tunnus-taen ilmaista "kiitollisuuden niitä kohtaan, joilla on rohkeutta tuomita kärsimänsä paha: he auttavat kirkkoa tiedostamaan tapahtuneen ja tarpeen reagoida päättäväisesti".⁵⁵ Eryitystun-nustuksen ansaitsee myös "lukemattomien maallikkojen, pap-pien, sääntökuntalaisten ja piispojen vilpittön työ, jotka joka päivä rehellisesti ja omistautuen palvelevat nuoria. Heidän työnsä on kuin hiljaa kasvava metsä. Myös monet synodissa läsnä olleista nuorista ilmaisivat kiitollisuutta ohjaajilleen ja korostivat suurta tarvetta esikuville".⁵⁶

53 Loppuasiakirja 30.

54 Puhe piispainsynodin XV tavallisen yleiskokouksen I kokoontumisessa (3. lokakuuta 2018): *L'Osservatore Romano* 5. lokakuuta 2018, 8.

55 Loppuasiakirja 31.

56 Ibid.

100. Jumalan kiitos, noiden hirvittävien rikosten tahraamat papit eivät ole enemmistö; sen muodostavat ne, jotka hoitavat palveluvirkaansa uskollisesti ja auliisti. Pyydän nuoria pitämään innoitteenaan tuota enemmistöä. Joka tapauksessa, jos näette jonkun papin olevan vaarassa, koska hän on kadottanut ilon palveluvirastaan, koska hän etsii tunnekompensoitaita tai on lähtenyt väärälle tielle, olkoon teillä rohkeutta muistuttaa häntä sitoumuksestaan Jumalaa ja hänen kansaansa kohtaan; julistakaa te itse hänelle evankeliumia ja rohkaiskaa häntä pysymään oikealla tiellä. Näin autatte mittaamattoman arvokkaalla tavalla perustavanlaatuisessa asiassa: on estettävä ennalta tuollaisten hirvittävyksien toistuminen. Tuo tumma pilvi haastaa myös nuoria, jotka rakastavat Jeesusta Kristusta ja hänen kirkkoaan, koska he voivat vaikuttaa paljon tämän haavan parantamiseen, jos panevat peliin kykynsä uudistaa, kehottaa, vaatia johdonmukaisuutta ja todistusta, palata unelmoimaan ja keksimään uusia ajatuksia.

101. Tämä ei ole ainoa kirkon jäsenten synty; kirkon historiasa on monia varjoja. Syntimme ovat kaikkien silmien edessä; ne heijastuvat armotta rypyissä kirkon, äitimme ja opettajamme kasvoilla. Se on vaeltanut 2000 vuoden ajan jakaen ihmisten "ilon ja toivon, surun ja tuskan".⁵⁷ Kirkko vaeltaa sellaisena kuin on, turvautumatta plastiikkakirurgiaan. Kirkko ei pelkää näyttää jäsentensä syntejä, joita jotkut heistä joskus yrittävätkin kätkeä, evankeliumin sanan palavan valon edessä, joka puhdistaa ja pesee pois. Kirkko ei lakkaa toistamasta joka päivä, häveten: "Jumala, ole minulle armollinen hyvydessäsi... minun syntini on aina minun edessäni" (Ps. 51:3, 5). Muistaakamme kuitenkin, että äitiä ei hylätä, kun hän on haavoittu-

57 Vrt. Vatikaanin II kirkolliskokous, pastoraalikongregatio *Gaudium et spes*, 1.

nut, vaan ollaan hänen rinnallaan, jotta hän saa jälleen koottua voimansa ja kykynsä aloittaa aina uudestaan.

102. Keskellä tätä tragediää, joka oikeutetusti haavoittaa sie-luamme, ”Herra Jeesus, joka ei koskaan hylkää kirkkoaan, antaa sille voimaa ja välineitä uutta tietä varten”.⁵⁸ Tämä synkkä hetki ”voi nuorten arvokkaalla avulla todella olla mahdollisuus käänteentekevään uudistukseen”,⁵⁹ avata meidät uudelle helluntaille ja aloittaa puhdistumis- ja muutosvaiheen, joka antaa kirkolle uuden nuoruuden. Mutta nuoret voivat auttaa paljon enemmän, jos he sydäimestään tuntevat olevansa osa ”pyhää ja kärsivää Jumalan uskollista kansaa, jota Pyhä Henki tukee ja elävöittää”, koska ”juuri tämä pyhä Jumalan kansa vapauttaa meidät klerikalismien vitsauksesta, joka on hedelmällistä maaperää kaikille noille rikoksille”.⁶⁰

On ulospääsytie

103. Tässä luvussa keskityin katsomaan nuorten todellisuutta nykymaailmassa. Joitakin muita näkökohtia käsittelen seuraavissa luvuissa. Kuten jo sanoin, en pyri tyhjentävään analyysiin. Kehotan yhteisöjä tutkimaan kunnioittaen ja vakavasti lähemmin omaa nuorten todellisuuttaan voidakseen löytää soveliaimmat pastoraaliset toimintatavat. Mutta en halua lopettaa tätä lukua sanomatta joitakin sanoja jokaiselle teistä.

58 Loppuasiakirja 31.

59 Ibid., 31.

60 Puhe ”alaikäisten suojelemista kirkossa” käsitelleen kokouksen päätteeksi (24. helmikuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 25.-26. helmikuuta 2019, 11.

104. Muistutan sinua hyvästä uutisesta, joka meille annettiin ylönousemuksen aamuna: kaikissa synkissä ja tuskallisissa tilanteissa, joista puhuimme, on ulospääsytie. On esimerkiksi totta, että digimaailma voi altistaa sinut riskille sulkeutua itseesi, eristäytyä tai etsiä tyhjää mielihyvää. Mutta älä unohda, että on nuoria, jotka näissäkin ympäristöissä ovat luovia, toisinaan nerokkaitakin, esimerkiksi nuori kunnianarvoisa Carlo Acutis.

105. Hän tiesi hyvin, että näitä viestintä-, mainonta- ja sosiaalisten verkostojen mekanismeja voidaan käyttää turruttamaan meitä, tekemään meidät riippuvaisiksi kulutuksesta ja uutuuksista, joita voimme ostaa, pakkomielteiksi vapaa-ajasta, kielteisyyteen sulkeutuneiksi. Hän osasi kuitenkin käyttää uusia viestintätekniikoita evankeliumin välittämiseksi, arvojen ja kauneuden jakamiseksi.

106. Hän ei langennut ansaan. Hän näki, että monet nuoret, vaikka vaikuttavat erilaisilta, todellisuudessa lopulta ovat samanlaisia kuin muutkin, juosten sen perässä, mitä vallankäyttäjät syöttävät heille kulutus- ja huumausmekanismien kautta. Tuolla tavalla he eivät anna Herran heille antamien lahjojen kukoistaa, eivät tarjoa tälle maailmalle niitä persoonallisia ja ainutlaatuisia kykyjä, joita Jumala on kylvänyt jokaiseen. Kuten Carlo sanoi, siksi ”kaikki syntyvät alkuperäisinä, mutta monet kuolevat valokopioina”. Älä anna käydä sinulle niin.

107. Älä anna riistää sinulta toivoa ja iloa, älä anna itsesi joutua huumatuksi, jotta sinua käytettäisiin intressien orjana. Rohkene olla enemmän, koska sisäinen olemuksesi on tärkeämpää kuin kaikki muu. Sinun ei tarvitse omistaa eikä antaa vaikutelmia. Voit tulla siksi, mitä Jumala, Luojasi, tietää sinun olevan,

jos tunnistat, että sinut on kutsuttu paljon. Huuda avuksi Pyhää Henkeä ja kulje luottavaisesti kohti suurta päämäärää: pyhyyttä. Tällä tavalla et ole valokopio, olet täysin itsesi.

108. Siksi sinun on tunnistettava tärkeä asia: nuorena oleminen ei tarkoita vain ohimenevän mielihyvän ja pinnallisen menestyksen etsimistä. Jotta nuoruus toteuttaisi tarkoituksensa elämäsi kulussa, sen on oltava jalomielisen antamisen, vilpittömän lahjoittamisen ja uhrautumisen aikaa – uhrautuminen tekee kipeää, mutta kantaa hedelmää. Ja kuten eräs suuri runoilija sanoi:

*"Jos saadakseni takaisin mitä sain takaisin
minun piti ensin menettää mitä menetin,
jos saavuttaakseni mitä saavutin
minun piti kestää mitä kestin,*

*jos ollakseni nyt rakastunut
minun piti haavoittua,
on hyvä, että kärsin mitä kärsin,
on hyvä, että itkin mitä itkin.*

*Koska lopulta totesin,
että nautitusta ei nauti
kuin vasta sen kärsittyään.*

*Koska lopulta käsitin,
että puun kukoistus
elää siitä, minkä se on haudannut maahan."*⁶¹

61 Francisco Luis Bernárdez, "Soneto": *Cielo de tierra*, Buenos Aires, 1937.

109. Jos olet iältäsi nuori, mutta tunnet itsesi heikoksi, väsyneeksi tai pettyneeksi, pyydä Jeesusta uudistamaan sinut. Hänen kanssaan toivo ei petä. Saman voit tehdä, jos tunnet hukkuneesi paheisiin, pahoihin tapoihin, itsekkyyteen tai epäterveeseen mukavuudenhaluun. Jeesus, täynnä elämää, haluaa auttaa sinua, jotta kannattaisi olla nuori. Niin et riistä maailmalta panosta, jonka vain sinä voit antaa, koska olet ainutlaatuinen ja korvaamaton sellaisena kuin olet.

110. Haluan myös muistuttaa sinulle, että ”on hyvin vaikea vastustaa taipumusta pahaan ja paholaisen ja itsekeskeisen maailman houkutuksia ja kiusauksia eristäytyneinä. Meitä pommittavat niin monet houkutukset, että jos olemme liikaa yksin, helposti menetämme todellisuudentajun, sisäisen selkeyden, ja annamme periksi”.⁶² Tämä pätee ennen kaikkea nuoriin, koska yhdessä teillä on ihailtavaa voimaa. Kun olette innoissanne yhteisöelämästä, kykenette suuriin uhrauksiin toisten ja yhteisön hyväksi. Eristäytyminen taas heikentää teitä ja altistaa teidät aikamme pahimmille pahuuksille.

62 Apostolinen kehotuskirje *Gaudete et exsultate* (19. maaliskuuta 2018), 140.

NELJÄS LUKU

Suuri julistus kaikille nuorille

111. Olosuhteista riippumatta haluan nyt julistaa kaikille nuorille tärkeimmän asian, ensimmäisen asian, josta ei koskaan saa vaieta. Tuo julistus käsittää kolme suurta totuutta, joita meidän kaikkien on kuunneltava aina, monia kertoja.

Jumala on rakkaus

112. Ennen kaikkea haluan sanoa jokaiselle ensimmäisen totuuden: ”Jumala rakastaa sinua.” Jos olet jo tuntenut sen, haluan silti muistuttaa sinua siitä: Jumala rakastaa sinua. Älä epäile sitä koskaan, mitä sinulle elämässä tapahtuukin. Kaikissa olosuhteissa olet äärettömästi rakastettu.

113. Ehkä kokemuksesi isyydestä ei ole ollut paras mahdollinen, ehkä maallinen isäsi oli etäinen ja poissaoleva tai päinvastoin hallitseva ja omistushaluinen, tai yksinkertaisesti hän ei ollut isä, jota tarvitsit. Mutta voin sanoa sinulle varmuudel-

la, että voit heittäytyä turvallisesti jumalallisen Isäsi käsivarsille, Jumalan, joka on antanut sinulle elämän ja antaa sen sinulle joka hetki. Hän tukee sinua lujasti ja samalla tunnet, että hän kunnioittaa loppuun saakka vapauttasi.

114. Hänen sanastaan löydämme monia ilmauksia hänen rakkaudestaan, ikään kuin hän olisi etsinyt erilaisia tapoja sen ilmaisemiseksi nähdäkseen, saavuttaisiko hän sydämesi jollakin näistä sanoista.

Esimerkiksi toisinaan hän näyttäytyy kuin rakastavat vanhemmat, jotka leikkivät lastensa kanssa: ”Lempeästi, rakkauden köysin minä vedin sitä luokseni, niin kuin se, joka nostaa lapsen poskeaan vasten⁶³” (Hoos. 11:4).

Toisinaan hän näyttää olevan täynnä sellaista rakkautta, jolla äidit rakastavat vilpittömästi lapsiaan, rakkautta, joka ei voi unohtaa eikä hylätä: ”Unohtaako äiti rintalapsensa, unohtaisiko hoivata kohtunsa hedelmää? Vaikka hän unohtaisikin, minä en sinua unohtaa” (Jes. 49:15).

Hän näyttäytyy jopa rakastuneena, joka piirtää rakastetun kättensä ihoon voidakseen pitää hänen kasvonsa aina lähellä: ”Käsieni ihoon minä olen sinut piirtänyt” (Jes. 49:16).

Toisaalla hän korostaa voittamattoman rakkautensa voimaa ja lujuutta: ”Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju” (Jes. 54:10).

63 *Suom. huom.* jakeen loppuosan käännös perustuu toisenlaiseen heprealaisen tekstin tulkintaan kuin suomalaiset raamatunkäännökset.

Hän sanoo meille, että meitä on odotettu aina, koska emme ilmestyneet tähän maailmaan sattumalta. Jo ennen kuin olimme olemassa, olimme hänen rakkautensa suunnitelma: ”Minä olen sinua aina rakastanut, Israel, siksi vedän sinua luokseni uskollisesti” (Jer. 31:3).

Hän kertoo, että hän osaa nähdä kauneutemme, jota kukaan muu ei voi tunnistaa: ”Olet arvokas minun silmissäni, olet kallis ja rakas” (vrt. Jes. 43:4).

Hän saa meidät huomaamaan, että hänen rakkautensa ei ole murheellista, vaan puhdasta iloa, joka uudistuu, kun annamme hänen rakastaa meitä: ”Herra, Jumalasi, on sinun kansasi, hän on voimallinen, hän auttaa. Sinä olet hänen ilonsa, rakkaudessaan hän tekee sinut uudeksi, hän iloitsee, hän riemuitsee sinusta” (Sef. 3:17).

115. Hänelle olet todella arvokas, et ole merkityksetön, olet tärkeä hänelle, koska olet hänen kätensä työtä. Siksi hän kiinnittää sinuun huomiota ja muistaa sinua rakastaen. Luota ”Jumalan muistiin: hänen muistinsa ei ole ’kovalevy’, joka rekisteröi ja arkistoi kaikki tietomme, hänen muistinsa on hellän myötätunnon täyttämä sydän, joka iloitsee pyyhkiessään lopullisesti pois kaikki pahat jälkemme”.⁶⁴ Hän ei pidä kirjaa virheistäsi ja joka tapauksessa hän auttaa sinua oppimaan jotakin lankeemuksistasikin, koska hän rakastaa sinua. Yritä pysyä hetki hiljaisuudessa antaen hänen rakastaa sinua. Yritä vaientaa kaikki sisäiset äänet ja huudot ja pysy hetki hänen rakkautensa sy-leilyssä.

64 Saarna XXXI Maailman nuortenpäivien messussa Krakovassa (31. heinäkuuta 2016): AAS 108 (2016), 923.

116. Se on rakkautta, ”joka ei pakota eikä murskaa, rakkautta, joka ei syrji, ei vaienna eikä vaikene, rakkautta, joka ei nöyryytä eikä alista. Se on Herran rakkautta, jokapäiväistä, hienovaraista ja kunnioittavaa rakkautta, vapaata ja vapauttavaa rakkautta, rakkautta, joka parantaa ja korottaa. Se on Herran rakkautta, joka tietää enemmän nousemisesta kuin lankeamisesta, sovinnosta kuin kiellosta, uudesta mahdollisuudesta kuin tuomiosta, tulevaisuudesta kuin menneisyydestä”.⁶⁵

117. Kun hän pyytää sinulta jotakin tai kun hän yksinkertaisesti sallii haasteet, joita elämä tuo eteesi, hän odottaa, että annat hänelle tilaa työntää sinua eteenpäin, auttaa sinua kypsymään. Häntä ei ärsytä se, että ilmaiset hänelle epäilyksesi; häntä pikemminkin huolestuttaa se, jos et puhu hänelle etkä vilpittömästi avaudu vuoropuhelulle hänen kanssaan. Raamattu kertoo, että Jaakob paini Jumalan kanssa (vrt. 1. Moos. 32:25-31), mutta se ei vienyt häntä pois Herran tieltä. Todellakin Herra itse kehottaa meitä: ”Tulkaa, selvittäkäämme miten asia on” (Jes. 1:18). Hänen rakkautensa on niin todellista, niin totta, niin konkreettista, että se kutsuu meidät suhteeseen täynnä vilpittömyyttä ja rehellistä vuoropuhelua. Etsi taivaallisen Isäsi läheisyyttä hänen rohkeiden maanpäällisten todistajiensa rakastavilta kasvoilta!

Kristus pelastaa sinut

118. Toinen totuus on, että Kristus, rakkaudesta, antoi itsensä loppuun saakka pelastaakseen sinut. Hänen ristille levitetyt kätensä ovat kallisarvoisin merkki ystävästä, joka menee ää-

65 Puhe XXXIV Maailman nuortenpäivien avajaisissa Panamassa (24. tammikuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 26. tammikuuta 2019, 12.

rimmäisyyksiin saakka: ”Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat tässä maailmassa, ja hän osoitti heille täydellistä rakkautta loppuun asti” (Joh. 13:1).

Pyhä Paavali sanoi elävänsä luottaen tuohon kaiken antaneeseen rakkauteen: ”Sen elämän, jota tässä ruumiissani vielä elän, elän uskoen Jumalan Poikaan, joka rakasti minua ja antoi henkensä puolestani” (Gal. 2:20).

119. Kristus, joka pelasti meidät ristillä synneistämme, jatkuvasti pelastaa ja lunastaa meidät nykyäänkin samalla täydellisen itsensä antamisen voimalla. Katso hänen ristiään, tarraudu häneen, anna pelastaa itsesi, sillä ”ne, jotka suostuvat hänen pelastettavikseen, tulevat vapaiksi synnistä, surullisuudesta, sisäisestä tyhjyydestä, eristyneisyydestä”.⁶⁶ Ja jos teet syntiä ja etäännyt, hän nostaa sinut uudelleen ylös ristinsä voimalla. Älä koskaan unohda, että ”hän antaa anteeksi seitsemänkymmentäseitsemän kertaa. Hän palaa nostamaan meidät harteilleen kerran toisensa jälkeen. Kukaan ei voi poistaa meiltä sitä arvokkuutta, jonka tämä ääretön ja horjumaton rakkaus meille antaa. Hän sallii meidän nostaa päämme ja aloittaa uudestaan, hellyydellä, joka ei koskaan petä meitä ja joka aina voi palauttaa meille ilon”.⁶⁷

120. ”Jeesus pelasti meidät, koska hän rakastaa meitä eikä voi olla rakastamatta. Voimme tehdä mitä tahansa häntä vastaan, mutta hän rakastaa meitä ja pelastaa meidät. Sillä vain rakastettu voi tulla pelastetuksi. Vain syleilty voi tulla muutetuksi. Herran rakkaus on suurempi kuin kaikki ristiriitamme, heik-

66 Apostolinen kehotuskirje *Evangelii gaudium* (24. marraskuuta 2013), 1: AAS 105 (2013), 1019.

67 Ibid., 3: 1020.

koutemme ja pikkumaisuutemme. Mutta juuri ristiriitojemme, heikkoutemme ja pikkumaisuutemme kautta hän haluaa kirjoittaa tämän rakkaustarinan. Hän hyväksyi tuhlaajapojan, hän hyväksyi Pietarin hänen kieltämisensä jälkeen ja hän hyväksyy meidät aina, aina, aina langettuamme, auttaen meitä nousemaan ja nostaen meidät jaloillemme. Sillä todellinen lankeaminen... joka voi tuhota elämämme, on sitä, että jäämme maahan emmekä anna auttaa itseämme.”⁶⁸

121. Hänen anteeksiantonsa ja pelastuksensa eivät ole jotakin, jonka olemme ostaneet tai joka meidän pitäisi saavuttaa teoillamme tai ponnistuksillamme. Hän antaa meille anteeksi ja vapauttaa meidät ilmaiseksi. Se, että hän antoi itsensä ristillä, on jotakin niin suurta, että emme voi eikä meidän täydy maksaa sitä. Voimme vain vastaanottaa sen valtavan kiittolisinä ja iloiten siitä, että meitä rakastetaan enemmän kuin voimme koskaan kuvitella: ”Jumala on ensin rakastanut meitä” (1. Joh. 4:19).

122. Herralle rakkaat nuoret, kuinka arvokkaita olettekaan, jos teidät on lunastettu Kristuksen kalliilla verellä! Rakkaat nuoret, ”teillä ei ole hintaa! Ette ole huutokaupattavia tavaroita! Älkää antako ostaa itseänne, älkää antako vietellä itseänne, älkää tulko ideologisen kolonisaation orjuuttamiksi, joka laittaa ajatuksia päähämme ja lopulta meistä tulee orjia, riippuvaisia, elämässä epäonnistuneita. Teillä ei ole hintaa, toistakaa se aina: en ole kaupan, minulla ei ole hintaa. Olen vapaa, olen vapaa! Rakastukaa tähän vapauteen, jonka Jeesus tarjoaa”.⁶⁹

68 Puhe XXXIV Maailman nuortenpäivien vigiliassa Panamassa (26. tammikuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 28.-29. tammikuuta 2019, 6.

69 Puhe nuorten tapaamisessa synodin aikana (6. lokakuuta 2018): *L'Osservatore Romano* 8.-9. lokakuuta 2018, 7.

123. Katso ristiinnaulitun Kristuksen levitettyjä käsiä, anna pelastaa itsesi aina uudestaan. Ja kun menet tunnustamaan syntiäsi, usko lujasti hänen laupeuteensa, joka vapauttaa sinut syyllisyydestä. Mietiskele hänen rakkaudella vuodatettua vertaan ja anna sen puhdistaa sinut. Niin voit syntyä aina uudelleen.

Hän elää!

124. On myös kolmas totuus, jota ei voi erottaa edellisestä: Hän elää! On muistettava se usein, koska meillä on vaara pitää Jeesusta Kristusta vain menneisyyden hyvänä esimerkkinä, muistona, jonakuna, joka pelasti meidät 2000 vuotta sitten. Se ei hyödyttäisi meitä, vaan jättäisi meidät sellaisiksi kuin aiemminkin eikä vapauttaisi meitä. Hän, joka täyttää meidät armollaan, hän, joka vapauttaa, muuttaa ja parantaa meidät ja lohduttaa meitä, hän elää. Hän on ylösnoussut Kristus täynnä yliluonnollista elinvoimaa, äärettömään valoon puettuna. Siksi pyhä Paavali sanoi: "Ellei Kristusta ole herätetty, teidän uskonne on pohjaa vailla" (1. Kor. 15:17).

125. Jos hän elää, hän todella voi olla läsnä elämässäsi joka hetki täyttääkseen sen valolla. Niin ei koskaan enää ole yksinäisyyttä ja hylkäämistä. Vaikka kaikki lähtisivät tiehensä, hän on siellä, kuten lupasi: "Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti" (Matt. 28:20). Hän täyttää kaiken näkymättömällä läsnäolollaan, ja minne menetkin, hän odottaa sinua. Sillä hän ei vain ole tullut, vaan myös tulee, tulee jatkuvasti joka päivä kutsuakseen sinua kulkemaan kohti aina uutta horisonttia.

126. Mietiskele Jeesusta onnellisena, täynnä iloa. Iloitse Ystäväsi kanssa, joka voitti. He tappoivat pyhän, vanhurskaan, viattoman, mutta hän on voittanut. Pahalla ei ole viimeistä sanaa. Sinunkaan elämässäsi pahalla ei ole viimeistä sanaa, koska Ystäväsi, joka rakastaa sinua, haluaa voittaa sinussa. Pelastajasi elää.

127. Jos hän elää, se on takuu, että hyvä voi edetä elämässämme ja että vaivannäkömme ei ole turhaa. Silloin voimme lakaista valittamasta ja katsoa eteenpäin, koska hänen kanssaan voi aina katsoa eteenpäin. Tämä varmuus meillä on. Jeesus elää ikuisesti. Jos pidämme kiinni hänestä, elämme ja selviämme vahingoittumattomina kaikesta kuolemasta ja väkivallasta, joka matkan varrella uhkaa.

128. Kaikki muut ratkaisut ovat riittämättömiä ja ohimeneviä. Ehkä niistä on hyötyä hetken, mutta kohta olemme uudestaan suojattomia, hylättyjä ja myrskyn armoilla. Hänen kanssaan taas sydän juurtuu perusturvallisuuteen, joka pysyy kaikesta huolimatta. Pyhä Paavali sanoo haluavansa olla yhtä Kristuksen kanssa, ”tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman” (Fil. 3:10). Tuo voima ilmenee monia kertoja sinunkin elämässäsi, koska hän on tullut antaakseen sinulle elämän, ”yltäkylläisen elämän” (Joh. 10:10).

129. Jos opit sydäimestäsi arvostamaan tämän julistuksen kauneutta ja annat Herran kohdata sinut; jos annat hänen rakastaa sinua ja pelastaa sinut; jos ystävystyt hänen kanssaan ja alat keskustella elävän Kristuksen kanssa elämäsi konkreettisista asioista, se on suuri kokemus, perustavanlaatuinen kokemus, joka tukee kristillistä elämääsi. Se on myös kokemus, jonka voit välittää muille nuorille. Sillä ”kristillisen elämän al-

kuna ei ole eettinen päätös tai jokin suuri idea vaan sellaisen tapahtuman tai persoonan kohtaaminen, joka antaa elämälle uuden päämäärän ja samalla määrää sen suunnan”.⁷⁰

Henki antaa elämän

130. Näissä kolmessa totuudessa – Jumala rakastaa sinua, Kristus on pelastajasi, hän elää – näemme Isän Jumalan ja Jeesuksen. Siellä, missä ovat Isä ja Jeesus, on myös Pyhä Henki. Hän valmistaa ja avaa sydämet tämän julistuksen vastaanottamiseen, hän pitää elävänä tämän pelastuksen kokemuksen, hän auttaa sinua kasvamaan tässä ilossa, jos annat hänen toimia. Pyhä Henki täyttää ylösnousseen Kristuksen sydämen ja kumpuaa sieltä elämääsi kuin lähde. Ja kun otat Pyhän Hengen vastaan, hän tuo sinut yhä syvemmälle Kristuksen sydämeen, jotta olisit yhä enemmän täynnä hänen rakkauttaan, valoaan ja voimaansa.

131. Huuda joka päivä avuksi Pyhää Henkeä, jotta hän jatkuvasti uudistaisi sinussa kokemuksen suuresta sanomasta. Miksi et? Et menetä mitään ja hän voi muuttaa elämäsi, valaista sen ja antaa sille paremman suunnan. Hän ei vahingoita sinua, ei vie sinulta mitään, vaan auttaa sinua löytämään tarvitsemasi parhaalla tavalla. Tarvitsetko rakkautta? Et löydä sitä hillittömyydestä, käyttäen toisia, yrittäen omistaa tai hallita heitä. Löydät sen tavalla, joka tekee sinut todella onnelliseksi. Etsitkö intensiivisyyttä? Et koe sitä kokoamalla tavaroita, käyttämällä rahaa, juoksemalla epätoivoisesti tämän maailman asioiden

70 Benedictus XVI, kiertokirje *Deus caritas est* (25. joulukuuta 2005), 1: AAS 98 (2006), 217.

perässä. Saat sen paljon kauniimmalla ja tyydyttävämmällä tavalla, jos annat Pyhän Hengen ohjata sinua.

132. Etsitkö intohimoa? Kuten sanoo kaunis runo: rakastu! Sillä ”mikään ei voi olla tärkeämpää kuin Jumalan kohtaaminen eli häneen rakastuminen lopullisella ja ehdottomalla tavalla. Se, mihin rakastut, vangitsee mielikuvituksesi ja jättää lopulta jälkensä kaikkeen. Se ratkaisee, mikä saa sinut nousemaan sängystä aamuisin, mitä teet iltaisin, miten vietät viikonloppusi, mitä luet, mitä tiedät, mikä särkee sydämesi ja mikä täyttää sinut ilolla ja kiitollisuudella. Rakastu! Pysy rakkaudessa! Silloin kaikki on erilaista”.⁷¹ Tämä Jumalan rakastaminen, joka tekee koko elämästä intohimoista, on mahdollista Pyhän Hengen ansiosta, sillä ”Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen” (Room. 5:5).

133. Hän on parhaimman nuoruuden lähde. Joka luottaa Herraan, ”on kuin puron partaalle istutettu puu, joka kurottaa juurensa veteen. Ei se pelkää helteen tuloa, sen lehvät pysyvät aina vihreinä” (Jer. 17:8). Kun ”nuoretkin väsyvät ja nääntyvät” (Jes. 40:30), ne, jotka panevat luottamuksensa Herraan, ”saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy” (Jes. 40:31).

71 Pedro Arrupe, Enamórate.

VIIDES LUKU

Nuorten teitä

134. Miten elämme nuoruutta, jos annamme evankeliumin suuren sanoman valaista ja muuttaa meidät? On tärkeää esittää tämä kysymys, koska nuoruus ei niinkään ole ylpeydenaihe kuin Jumalan lahja: ”Nuorena oleminen on armo, onni.”⁷² Se on lahja, jonka voimme tuhлата hyödyttömään, tai voimme vastaanottaa sen kiitollisina ja elää sitä täyteydessään.

135. Jumala on nuoruuden antaja ja toimii jokaisessa nuoressa. Nuoruus on siunattua aikaa nuorelle ja siunaus kirkolle ja maailmalle. Se on ilo, toivon laulu ja autuus. Nuoruuden arvostaminen tarkoittaa tuon elämänvaiheen näkemistä kallisarvoisena hetkenä eikä siirtymävaiheena, jossa nuoret tuntevat vetoa kohti aikuisikää.

72 Pyhä Paavali VI, puhe Nunzio Sulprizion autuaaksi julistamisen yhteydessä (1. joulukuuta 1963): AAS 56 (1964), 28.

Unelmien ja valintojen aika

136. Jeesuksen aikaan siirtymä lapsuudesta oli odotettu ja juhlistettu elämänvaihe. Kun Jeesus palautti elämän ”lapselle” (Mark. 5:39), hän vei tätä askeleen eteenpäin, antoi hänen kasvaa ja tulla ”tytöksi” (Mark. 5:41). Sanoessaan hänelle ”tyttö, nouse!” (*talitá kum*) Jeesus samalla teki hänet vastuullisemmaksi elämästään, avaten hänelle nuoruuden portit.

137. ”Nuoruutta, persoonallisuuden kehittymisen vaihetta, leimaavat unelmat, jotka alkavat toteutua, yhä kestävämmät ja tasapainoisemmat suhteet; yritykset ja kokeilut; valinnat, jotka vähitellen muodostavat elämänprojektin. Tässä elämänvaiheessa nuoret on kutsuttu siirtymään eteenpäin katkomatta juuriaan, rakentamaan autonomiaa, mutta ei yksin.”⁷³

138. Jumalan rakkaus ja suhteemme elävään Kristukseen eivät estä meitä unelmoimasta, eivät pyydä rajoittamaan näköalojamme. Päinvastoin tämä rakkaus rohkaisee, innoittaa ja suuntaa meitä kohti parempaa ja kauniimpaa elämää. Sana ”levottomuus” tiivistää monet nuorten sydämen odotukset. Kuten pyhä Paavali VI sanoi, ”juuri tyytymättömyydessä, joka kiduttaa teitä... on valon elementti”.⁷⁴ Tyydyttämätön levottomuus, johon liittyy innostus näköpiiriin tulevista uusista asioista, herättää rohkeutta ottaa elämänsä käsiinsä ja omaksua vastuuta lähetystehtävästään. Tuo terve levottomuus, joka herää ennen kaikkea nuoruudessa, on jokaisen nuorena, alttiina ja avoimena pysyvän sydämen ominaispiirre. Todellinen sisäinen rauha elää yhdessä tuon syvän levottomuuden kanssa. Pyhä Augus-

73 Loppuasiakirja 65.

74 Saarna messussa nuorten kanssa Sydneyssä (2. joulukuuta 1970): AAS 63 (1971), 64.

tinus sanoi: ”Herra, sinä olet luonut meidät itsellesi, ja levoton on sydämemme, kunnes se Sinussa löytää levon.”⁷⁵

139. Jokin aika sitten eräs ystävä kysyi minulta, mitä näen ajatellessani nuoria. Vastasin: ”Näen pojan tai tytön, joka etsii omaa tietään, joka tahtoo lentää jaloillaan, joka tulee maailmaan ja katsoo horisonttia silmät täynnä toivoa, tulevaisuutta ja myös illuusioita. Nuori kulkee kahdella jalalla kuten aikuisetkin, mutta toisin kuin aikuiset, jotka pitävät ne rinnakkain, nuorella on aina jalka toisen edellä, valmiina lähtemään, juoksemaan. Aina eteenpäin kiiruhtaen. Nuorista puhuminen tarkoittaa lupauksista puhumista ja se tarkoittaa ilosta puhumista. Nuorilla on paljon voimaa, he pystyvät katsomaan toiveikkaina. Nuori ihminen on lupaus elämästä, johon kuuluu tiettyä sitkeyttä; nuorella on tarpeeksi hulluutta harhautua, mutta riittävä kyky parantua pettymyksestä, joka siitä voi seurata.”⁷⁶

140. Jotkut nuoret ehkä torjuvat tämän elämänvaiheen, koska haluaisivat pysyä lapsina tai ”pitkittää loputtomiin teini-ikää ja lykätä päätöksentekoa; lopullisuuden pelko synnyttää näin jonkinlaista päätöksenteon halvaantumista. Nuoruus ei kuitenkaan voi jäädä odotusajaksi: se on valintojen ikä, ja juuri siinä on sen viehätys ja suurin tehtävä. Nuoret tekevät päätöksiä ammatillisella, sosiaalisella ja poliittisella alalla ja radikaalimpia päätöksiä, jotka hahmottavat ratkaisevasti heidän elämänsä”.⁷⁷ He tekevät päätöksiä myös rakkaudesta, kumppanin valinnasta ja lasten hankinnasta. Käsittelemme tätä tarkemmin viimeisissä luvuissa, jotka on omistettu henkilökohtaiselle kutsumukselle ja sen tunnistamiselle.

75 *Tunnustukset*, I, 1, 1: PL 32, 661. (Suom. Otto Lakka.)

76 *Dio è giovane. Una conversazione con Thomas Leoncini*, Milano 2018, 16.

77 *Loppuasiakirja* 68.

141. Mutta päätöksiä innoittavia unelmia vastaan on aina "valituksen, lannistumisen uhka. Jättäkäämme se niille, jotka seuraavat 'valituksen jumalatarta'!... Se on huijausta, se saa sinut väärälle tielle. Kun kaikki näyttää jähmettyneeltä ja seisah-tuneelta, kun henkilökohtaiset ongelmat huolestuttavat mei-tä eikä sosiaaliin ongelmiin löydy sopivia vastauksia, ei ole hyvä luovuttaa. Tie on Jeesus: ottakaamme hänet 'veneeseem-me' ja lähtekäämme syvälle! Hän on Herra! Hän muuttaa elä-män näköalan. Usko Jeesukseen johdattaa suurempaan toi-voon, varmuuteen, joka ei perustu vain ominaisuuksiimme ja kykyihimme, vaan Jumalan sanaan, kutsuun, joka tulee hänel-tä. Tekemättä liikaa inhimillisiä laskelmia ja kantamatta huolta siitä, haastaako ympäröivä todellisuus turvallisuuttanne. Läh-tekää syvälle, ulos itsestänne".⁷⁸

142. Meidän on pysyttävä unelmien tiellä. Siksi on varottava kiusausta, joka usein saa meidät ansaan: ahdistusta. Siitä voi tulla suuri vihollinen, jos se saa meidät lannistumaan huoma-tessamme, että tuloksia ei synny välittömästi. Kauneimmat unelmat saavutetaan toivoen, kärsivällisesti ja sitoutuen, ei kiireellä. Ei kuitenkaan pidä pysähtyä epävarmuuden takia, ei pidä pelätä ottaa riskejä ja tehdä virheitä. Pikemminkin mei-dän on pelättävä elämistä halvaantuneina, elävinä kuolleina, jotka eivät elä, koska eivät halua ottaa riskejä, koska eivät pysy kestävinä sitoumuksissaan tai pelkäävät erehtymistä. Vaikka erehdyt, voit aina kohottaa pääsi ja aloittaa uudestaan, koska kenelläkään ei ole oikeutta riistää sinulta toivoa.

143. Nuoret, ottakaa kaikki irti nuoruudestanne, älkää tark-kailko elämää parvekkeelta. Älkää sekoittako onnellisuutta

78 Puhe nuorille Cagliarissa (22. syyskuuta 2013): AAS 105 (2013), 904-905.

nojatuuoliin älkääkä viettäkö koko elämääne ruudun ääressä. Älkää muuttuko hylätyn auton kaltaiseksi surulliseksi näyksi. Älkää olko parkkeerattuja autoja, vaan antakaa unelmienne kukoistaa ja tehkää päätöksiä. Ottakaa riskejä, vaikka sitten te kisittekin virheitä. Älkää pelkästään pysykö hengissä sielu nukutettuna älkääkä katsoko maailmaa niin kuin olisitte turisteja. Antakaa itsenne kuulua! Karkottakaa teitä halvaannuttavat pelot, jotta ette muuttuisi muumioituneiksi nuoriksi. Eläkää! Omistautukaa sille, mikä elämässä on parasta! Avatkaa häkin ovet ja lentäkää! Älkää ryhtykö eläkeläisiksi ennen aikojanne.

Halu elää ja kokea

144. Vaikka nuoret tuntevatkin vetoa kohti tulevaisuutta, josta unelmoivat, se ei tarkoita, että he olisivat täysin tulevaisuuteen keskittyneitä, koska samalla heissä on vahva halu elää nykyhetkeä, hyödyntää mahdollisuuksia, joita tämä elämä heille antaa. Tämä maailma on täynnä kauneutta! Miten voimme halveksia Jumalan lahjoja?

145. Toisin kuin monet ajattelevat, Herra ei halua heikentää tätä elämänhalua. On hyvä muistaa, mitä eräs Vanhan testamentin viisas opetti: ”Poikani, jos sinulla on varallisuutta, käytä sitä omaksi hyväksesi... Käytä hyväksesi, mitä päivä antaa” (Sir. 14:11, 14). Tosi Jumala, joka rakastaa sinua, haluaa sinun olevan onnellinen. Siksi Raamatusta löydämme tämänkin neuvon nuorille: ”Iloitse varhaisista vuosiastasi, nuorukainen, nauti nuoruutesi päivästä!... Karkota suru sydäimestäsi” (Saarn. 11:9-10). Sillä Jumala ”antaa kaikkea runsain mitoin nautittavaksemme” (1. Tim. 6:17).

146. Miten voisi olla kiitollinen Jumalalle, jos ei pysty nauttimaan hänen pienistä jokapäiväisistä lahjoistaan, jos ei osaa pysähtyä yksinkertaisten ja miellyttävien asioiden eteen, joita kohtaa joka askeleella? Sillä "itselleen paha on pahoista pahin" (Sir. 14:6). Ei ole kyse kyltymättömyydestä, siitä, että pakkomielteisesti etsii loputonta mielihyvää. Päinvastoin, koska sellainen estää sinua elämästä nykyhetkeä. On osattava avata silmät ja pysähtyä elääkseen täysin ja kiitollisena elämän kaikista pienistä lahjoista.

147. On selvää, että Jumalan sana kutsuu sinua elämään nykyhetkeä, ei vain valmistautumaan huomiseen: "Älkää siis huolehtiko huomispäivästä, se pitää kyllä itsestään huolen. Kullekinkin päivälle riittävät sen omat murheet" (Matt. 6:34). Se ei kuitenkaan tarkoita heittäytymistä vastuuttomaan hillittömyyteen, joka jättää meidät tyhjiksi ja aina tyytymättömiksi, vaan on elettävä täysin nykyhetkeä, käyttäen voimansa hyviin asioihin, vaalien veljeyttä, seuraten Jeesusta ja arvostaen jokaista elämän pientä iloa Jumalan rakkauden lahjana.

148. Haluan muistuttaa, että kun kardinaali François-Xavier Nguyễn Van Thuân vangittiin keskitysleiriin, hän ei halunnut päiviensä koostuvan vain odottamisesta ja tulevaisuuden toivomisesta. Hän päätti "elää nykyhetkeä täyttäen sen rakkaudella", ja tapa, jolla hän toteutti sen, oli käyttää "tilaisuuksia, joita ilmenee joka päivä, tehdäkseni tavallisia tekoja epätavallisella tavalla".⁷⁹ Kun taistelet toteuttaaksesi unelmiasi, elä täysin tätä päivää, lahjoita se kokonaan ja täytä rakkaudella joka hetki. Sillä on totta, että tämä nuoruutesi päivä voi olla viimei-

79 *Cinque pani e due pesci. Dalla sofferenza del carcere una gioiosa testimonianza di fede*, Milano 2014, 20.

nen, ja silloin se kannattaa elää mahdollisimman intohimoisesti ja syvästi.

149. Tämä pätee myös vaikeisiin hetkiin, jotka on eletävä pohjia myöten, jotta onnistuisimme oppimaan niiden sanoman. Kuten Sveitsin piispat opettavat: ”Hän on siellä, missä ajatelimme, että hän on hylännyt meidät ja että ei ole enää mitään pelastuksen mahdollisuutta. Se on paradoksi, mutta kärsimyksestä ja pimeydestä on tullut monille kristityille... Jumalan kohtaamisen paikka.”⁸⁰ Halu elää ja saada uusia kokemuksia koskee erityisesti monia fyysisesti, psyykkisesti tai sensorisesti vammaisia nuoria. Vaikka heillä ei aina voi olla samoja kokemuksia kuin ikäisillään, heillä on yllättäviä, uskomattomia, joskus tavallisen ylittäviä voimavaroja. Herra Jeesus täyttää heidät toisilla lahjoilla, joita yhteisön on pidettävä arvossa löytääkseen hänen rakkaudensuunnitelmansa jokaista heitä varten.

Ystävydessä Kristuksen kanssa

150. Vaikka kuinka eläisit ja kokisit, et saavuta nuoruuden syvyyttä, et tunne nuorena olemisen tosi täyteyttä, jos et kohtaa joka päivä suurta Ystävää, jos et elä ystävydessä Jeesuksen kanssa.

151. Ystävyys on elämän lahja ja Jumalan lahja. Ystävien kautta Herra puhdistaa ja kypsyttää meitä. Samalla uskolliset ystävät, jotka ovat rinnallamme vaikeina hetkinä, ovat heijastus Herran rakkaudesta, hänen lohdutuksestaan ja rakastavasta

80 Sveitsin piispainkokous, *Prendre le temps: pour toi, pour moi, pour nous*, 2. helmikuuta 2018.

läsnäolostaan. Ystävät opettavat meitä avautumaan, ymmärtämään, pitämään huolta toisista, lähtemään ulos mukavuudestamme ja eristäytymisestäämme, jakamaan elämän. Siksi ”uskolliselle ystävälle ei ole hintaa” (Sir. 6:15).

152. Ystävyys ei ole ohimenevä ja väliaikainen vaan pysyvä, luja ja uskollinen suhde, joka kypsyy ajan kuluessa. Se on kiintymyssuhde, joka yhdistää meidät, ja samalla jalomielistä rakkautta, joka saa meidät etsimään ystävän parasta. Vaikka ystävät voivatkin olla keskenään hyvin erilaisia, on aina joitakin yhteisiä asioita, jotka saavat heidät tuntemaan läheisyyttä, ja luottamusta, joka perustuu avoimuuteen ja rehellisyyteen.

153. Ystävyys on niin tärkeää, että Jeesuskin osoittaa olevansa ystävä: ”En sano teitä enää palvelijoiksi... Minä sanon teitä ystävikseni” (Joh. 15:15). Armosta, jonka hän meille lahjoittaa, meidät korotetaan, niin että olemme todella hänen ystäviään. Samalla rakkaudella, jonka hän vuodattaa meihin, voimme rakastaa häntä, jakaen hänen rakkautensa toisille toivoen, että hekin löytävät paikkansa Jeesuksen Kristuksen perustamassa ystävyiden yhteisössä.⁸¹ Ja vaikka hän Ylösnousseena onkin jo täydellisen onnellinen, voimme olla avokätisiä hänen kanssaan, auttaa häntä rakentamaan valtakuntaansa tässä maailmassa, olla hänen välineitään tuodaksemme hänen sanomansa, hänen valonsa ja ennen kaikkea hänen rakkautensa toisille (vrt. Joh. 15:16). Opetuslapset kuuntelivat Jeesuksen kutsua ystävyteen hänen kanssaan. Tuo kutsu ei pakottanut heitä, vaan esitettiin heidän vapaudelleen: ”Tulkaa, niin näette”, hän sanoi heille, ja ”he menivät ja näkivät hänen majapaikkansa, ja he jäivät hänen seuraansa lopuksi päivää” (Joh. 1:39). Tuon lä-

81 Vrt. pyhä Tuomas Akvinolainen, *Summa Theologiae* II-II, q. 23, art. 1.

heisen ja odottamattoman kohtaamisen jälkeen he jättivät kaiken ja lähtivät hänen mukaansa.

154. Ystävyys Jeesuksen kanssa on purkamaton. Hän ei hylkää meitä koskaan, vaikka hän joskus näyttääkin vaikenevan. Kun tarvitsemme häntä, hän antaa meidän löytää itsensä (vrt. Jer. 29:14) ja on rinnallamme, minne menemmekin (vrt. Joos. 1:9). Sillä hän ei koskaan riko liittoaan. Hän pyytää, että emme hylkää häntä: ”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä” (Joh. 15:4). Mutta jos etäännyimme hänestä, ”hän pysyy silti uskollisena, sillä omaa olemustaan hän ei voi kieltää” (2. Tim. 2:13).

155. Ystävän kanssa puhumme ja jaamme salaisimmat asiat. Jeesuksenkin kanssa puhumme. Rukous on haaste ja seikkailu. Ja millainen seikkailu! Se sallii meidän tuntea hänet yhä paremmin ja syvemmin, kasvaa yhä vahvemmin yhteydessä häneen. Rukouksessa voimme kertoa hänelle kaiken, mitä meille tapahtuu, ja olla luottavaisina hänen käsivarsillaan. Rukous lahjoittaa meille arvokkaita läheisyyden ja rakkauden hetkiä, joissa Jeesus vuodattaa meihin elämänsä. Rukoillessamme ”tuomme Jumalan peliin”, teemme hänelle tilaa, ”jotta hän voisi toimia, käydä sisään ja voittaa”.⁸²

156. Niin on mahdollista kokea jatkuvaa yhteyttä hänen kanssaan. Se ylittää kaiken, mitä voimme kokea toisten ihmisten kanssa: ”Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa” (Gal. 2:20). Älä jätä nuoruuttasi vaille tätä ystävyyttä. Voit tuntea hänet vierelläsi vain kun rukoilet. Huomaat, että hän kulkee kanssasi joka hetki. Yritä huomata hänet ja saat kokea, että hän on aina rinnallasi. Sen kokivat Emmauksen opetuslapset kul-

82 Puhe XXXIV Maailman nuortenpäivien vapaaehtoisille Panamassa (27. tammikuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 28.-29. tammikuuta 2019, 11.

kiessaan ja keskustellessaan, kun Jeesus liittyi seuraan ja ”kulki heidän kanssaan” (Luuk. 24:15). Eräs pyhä sanoi, että ”kristinusko ei ole kokoelma totuuksia, joihin on uskottava, lakeja, joita on noudatettava, eikä kieltoja. Niin siitä tulee vastenmielistä. Kristinusko on Persoona, joka on rakastanut minua niin paljon, että vaatii rakkauteni. Kristinusko on Kristus”.⁸³

157. Jeesus voi yhdistää kaikki kirkon nuoret yhteen unelmaan, ”suureen unelmaan, joka käsittää kaikki. Unelmaan, jonka vuoksi Jeesus antoi elämänsä ristillä ja jonka vuoksi Pyhä Henki vuodatettiin ja sytytti helluntaipäivänä tulen jokaisen miehen ja jokaisen naisen sydämeen; jokaisen sydämeen... hän sytytti sen toivoen, että saisi tilaa kasvaa ja kehittyä. Tuon unelman nimi on Jeesus; hän on Isän kylvämä, Jumala kuten Isä; Isä lähetti hänet luottaen, että hän kasvaa ja elää jokaisen sydämessä. Konkreettinen unelma, joka on persoona, joka virtaa suonissamme ja saa sydämemme sykimään”.⁸⁴

Kasvu ja kypsyminen

158. Monet nuoret huolehtivat ruumiistaan, pyrkien kehittämään fyysistä voimaansa tai ulkonäköään. Toiset työskentelevät kehittääkseen kykyjään ja tietojään, ja tällä tavalla he tuntevat itsensä varmemmiksi. Toiset tähtäävät korkeammalle, ponnistelevat enemmän ja etsivät hengellistä kasvua. Pyhä Johannes sanoi: ”Nuoret, minä kirjoitan teille: te olette voimak-

83 Pyhä Oscar A. Romero, saarna (6. marraskuuta 1977): *Su pensamiento*, I-II, San Salvador 2000, 312.

84 Puhe XXXIV Maailman nuortenpäivien avajaisissa Panamassa (24. tammikuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 26. tammikuuta 2019, 12.

kaita, Jumalan sana pysyy teissä” (1. Joh. 2:14). Herran etsiminen, hänen sanansa vaaliminen, pyrkimys vastata siihen omalla elämällään, hyveissä kasvaminen tekee nuorten sydämet vahvoiksi. Siksi on pidettävä yllä ”yhteyttä” Jeesuksen kanssa, oltava ”on line” hänen kanssaan, sillä et kasva onnellisuudessa ja pyhyydessä vain omilla voimillasi ja omalla mielelläsi. Kuten huolehdit siitä, että et menetä internetyhteyttä, varmista, että yhteytesi Herraan on aktiivinen. Se tarkoittaa, että et katkaise vuoropuhelua, että kuuntelet häntä ja kerrot hänelle asiiasi, ja kun sinulla ei ole selvää käsitystä siitä, mitä sinun pitäisi tehdä, kysy häneltä: ”Jeesus, mitä sinä tekisit minun sijassani?”⁸⁵

159. Toivon, että voit arvostaa itseäsi niin paljon ja ottaa itse si niin vakavasti, että etsit hengellistä kasvuasi. Nuoruudelle tyypillisen innon lisäksi on kaunista pyrkiä ”tasapuolisuuteen, uskoon, rakkauteen ja rauhaan” (2. Tim. 2:22). Se ei tarkoita spontaanisuuden, rohkeuden, innon ja hellyyden menetystä. Aikuiseksi tuleminen ei tarkoita, että hylkäisi tämän elämänvaiheen parhaita arvoja. Muuten Herra voisi kerran moitita sinua: ”Minä muistan, miten uskollinen olit, kun olit nuori, muistan, millainen oli rakkautesi, kun olit morsian. Sinä seurasit minua autiomaassa” (Jer. 2:2).

160. Toisaalta aikuisenkin on kypsyttävä menettämättä nuoruuden arvoja. Sillä todellisuudessa jokainen elämänvaihe on pysyvä armo, sisältää arvon, jota ei saa kadottaa. Hyvin eletty nuoruus pysyy sisäisenä kokemuksena, ja aikuiselämässä se omaksutaan, se syventyy ja kantaa jatkuvasti hedelmää. Jos nuorelle on tyypillistä tuntee vetoa äärettömyyteen, joka avau-

85 Vrt. nuorten tapaaminen Maipún pyhäkössä, Santiago de Chile (17. tammikuuta 2018): L’Osservatore Romano 19. tammikuuta 2018, 7.

tuu ja alkaa,⁸⁶ aikuiselämän riski, varmuuksineen ja mukavuuksineen, on siinä, että tuo näköala unohtuu yhä enemmän ja menetetään tuo nuoruusvuosien varsinainen arvo. Pitäisi tapahtua päinvastoin: kypsyä, kasvaa ja järjestää elämänsä menettämättä tuota vetovoimaa, avaruutta, viehtymystä todellisuuteen, joka on aina jotakin enemmän. Jokaisena elämän hetkenä voimme uudistaa ja kasvattaa nuoruuttamme. Kun aloitin palveluvirkani paavina, Herra avarsi näköpiiriäni ja antoi minulle uuden nuoruuden. Sama voi tapahtua vuosia naimisissa olleelle pariskunnalle tai munkille luostarissaan. On asioita, joiden täytyy ”asettua” vuosien myötä, mutta ihmisellä voi tuon kypsymisen ohella olla aina uudistuva tuli, aina nuori sydän.

161. Kasvaminen tarkoittaa, että säilytät ja vaalit arvokkaimmat asiat, jotka nuoruus sinulle lahjoittaa, mutta samalla se tarkoittaa avoimuutta puhdistaa se, mikä ei ole hyvää, ja vastaanottaa uusia lahjoja Jumalalta, joka kutsuu sinua kehittämään sitä, mikä on tärkeää. Joskus alemmuuskompleksit voivat johdattaa siihen, että et halua nähdä puutteitasi ja heikkouksiasi, ja tällä tavalla voit sulkeutua kasvulta ja kypsymiseltä. Anna Jumalan rakastaa sinua. Hän rakastaa sinua sellaisena kuin olet, arvostaa ja kunnioittaa sinua, mutta myös tarjoaa sinulle aina enemmän: enemmän ystävyyttä hänen kanssaan, enemmän paloa rukouksessa, enemmän hänen sanansa janoa, enemmän halua vastaanottaa Kristus eukaristiassa, enemmän halua elää hänen evankeliumiaan, enemmän sisäistä voimaa, enemmän rauhaa ja hengellistä iloa.

86 Vrt. Romano Guardini, *Die Lebensalter. Ihre ethische und pädagogische Bedeutung*, Würzburg 3. painos 1955, 20.

162. Muistutan sinua kuitenkin siitä, että et ole pyhä ja toteutunut kopioimalla toisia. Pyhien jäljitteleminenkään ei tarkoita, että kopioi heidän tapaansa olla ja elää pyhyyttä: ”On todistuksia, jotka ovat hyödyllisiä innoittaen ja motivoiden meitä, mutta ei yrittääksemme kopioida niitä: se saattaisi jopa etäännyttää meidät siltä ainutlaatuiselta ja erityiseltä tieltä, jonka Herra on varannut meitä varten.”⁸⁷ Sinun on löydettävä, kuka olet, ja kehitettävä henkilökohtaista tapaasi olla pyhä, riippumatta siitä, mitä toiset sanovat ja ajattelevat. Pyhäksi tuleminen tarkoittaa tulemista täydemmin itseksesi, siksi, mitä Jumala halusi unelmoida ja luoda, ei valokopioksi. Elämäsi on oltava profeetallinen virike, joka on innoituksena toisille, joka jättää jäljen tähän maailmaan, sen ainutlaatuisen jäljen, jonka vain sinä voit jättää. Jos kopioit, jätät tämän maan ja myös tavaan vaille sitä, mitä kukaan muu ei voi tarjota sijastasi. Muistutan, että pyhä Ristin Johannes *Hengellisessä laulussaan* kirjoitti, että jokaisen piti soveltaa hänen hengellisiä neuvojaan ”omalla tavallaan”,⁸⁸ koska Jumala itse on halunnut osoittaa armonsa ”joissakin yhdellä tavalla ja toisissa toisella”.⁸⁹

Veljeyden teitä

163. Hengellinen kasvusi ilmenee ennen kaikkea veljellisessä, auliissa ja armahtavassa rakkaudessa. Pyhä Paavali sanoi: ”Lisätköön Herra runsain määrin teidän rakkauttanne toisianne ja kaikkia ihmisiä kohtaan – niin kuin mekin rakastamme teitä” (1. Tess. 3:12). Koe yhä enemmän tämä ”ekstaasi”: läh-

87 Apostolinen kehotuskirje *Gaudete et exsultate* (19. maaliskuuta 2018), 11.

88 Hengellinen laulu B, Prologi, 2.

89 Ibid., XIV-XV, 2.

de ulos itsestäsi etsiäksesi toisten parasta, aina elämän antamiseen saakka.

164. Jumalan kohtaamista kutsutaan ”ekstaasiksi”, koska se vetää meidät ulos itsestämme ja kohottaa meidät Jumalan rakkauden ja kauneuden valtaamina. Meidät voi myös vetää ulos itsestämme se, että tunnistamme kätketyn kauneuden jokaisessa ihmisessä, hänen arvokkuutensa, hänen suuruutensa Jumalan kuvana ja Isän lapsena. Pyhä Henki haluaa innoittaa meitä lähtemään itsestämme, syleilemään toisia rakkaudella ja etsimään heidän parastaan. Siksi on aina parempi elää uskoa yhdessä ja ilmaista rakkauttamme yhteisöelämässä, jakaen toisten nuorten kanssa rakkautemme, aikamme, uskomme ja huolestamme. Kirkko tarjoaa monenlaisia mahdollisuuksia uskon elämiseksi yhteisössä, koska yhdessä kaikki on helpompaa.

165. Saamasi haavat voivat johtaa kiusaukseen eristäytyä, kääpertyä itseesi, hautoa kaunaa, mutta älä koskaan lakkaa kuuntelemasta Jumalan kutsua anteeksiantoon. Kuten Ruandan piispat hyvin opettivat, ”sovinto toisen kanssa vaatii ennen kaikkea, että huomaa hänessä loistavan Jumalan kuvan... aidon sovinnon saavuttamiseksi on elintärkeää erottaa syntinen hänen synnistään ja rikoksestaan. Tämä tarkoittaa, että vihaat pahaa, jota toinen sinulle tekee, mutta jatkuvasti rakastat häntä, koska tunnistat hänen heikkoutensa ja näet hänessä Jumalan kuvan”.⁹⁰

166. Toisinaan nuoruuden koko energia, unelmat ja into heikkenevät, koska meillä on kiusaus sulkeutua itseemme ja ongel-

90 Ruandan piispainkokous, Katolisten piispojen kirje uskoville erityisenä sovintovuotena Ruandassa, Kigali (18. tammikuuta 2018), 17.

miimme, haavoitettuihin tunteisiimme, valituksiimme ja mukavuuksiimme. Älä anna käydä sinulle niin, koska vanhenet sisäisesti ja ennen aikaasi. Kullakin iällä on kauneutensa, eikä nuoruudesta saa puuttua yhteisöllistä utopiaa, kykyä unelmoida yhdessä, suuria näköaloja, joita katsomme yhdessä.

167. Jumala rakastaa nuorten iloa ja kutsuu heitä ennen kaikkea siihen iloon, jota eletään veljellisessä yhteydessä, siihen suurempaan nautintoon, jossa osataan jakaa, koska "autuaampi on antaa kuin ottaa" (Ap.t. 20:35) ja "iloista antajaa Jumala rakastaa" (2. Kor. 9:7). Veljellinen rakkaus moninkertaistaa kymmene iloita, koska se tekee meidät kykeneviksi iloitsemaan toisten parhaasta: "Iloitkaa iloitsevien kanssa" (Room. 12:15). Muuttukoot nuoruutesi spontaanisuus ja into yhä enemmän veljellisen rakkauden spontaanisuudeksi, rohkeudeksi, joka saa aina reagoimaan anteeksiantaen, jalomielisesti, yhteisöä rakentaen. Afrikkalainen sananlasku sanoo: "Jos haluat edetä nopeasti, kulje yksin. Jos haluat päästä pitkälle, kulje toisten kanssa." Älkäämme antako riistää meiltä veljeyttä.

Sitoutuneet nuoret

168. Näin täynnä väkivaltaa ja itsekkyyttä olevan todellisuuden edessä nuorilla voi toisinaan olla vaara sulkeutua pienryhmiin, välttämättä siten yhteiskunnassa elämisen haasteita, avaraa maailmaa, jossa on monia tarpeita. He tuntevat elävänsä veljellisessä rakkaudessa, mutta ehkä heidän ryhmästään on tullut pelkkä minän jatke. Tämä on vielä vakavampaa, jos maallikon kutsumus käsitetään vain palvelukseksi kirkon sisällä (lukijat, akoluutit, katekeetat...), unohtaen, että maallikkokutsumus on ennen kaikkea rakkautta perheessä ja yh-

teiskunnallista tai poliittista rakkautta: se on konkreettista sitoutumista uskosta käsin uuden yhteiskunnan rakentamiseksi, elämistä keskellä maailmaa ja yhteiskuntaa sen evankelioimiseksi, kasvattaakseen rauhaa, yhteiseloä, oikeudenmukaisuutta, ihmisoikeuksia, laupeutta, ja siten levittääkseen Jumalan valtakuntaa maailmassa.

169. Kehotan nuoria menemään ystäväryhmien ulkopuolelle ja rakentamaan "sosiaalista ystävyyttä, etsimään yhteistä hyvää. Sosiaalinen vihollisuus tuhoaa. Ja perhe tuhoutuu vihollisuuden takia. Maa tuhoutuu vihollisuuden takia. Maailma tuhoutuu vihollisuuden takia. Ja suurinta vihollisuutta on sota. Nykyään näemme, että maailma on tuhoutumassa sodan kautta, koska ei osata istua puhumaan... Rakentakaa sosiaalista ystävyyttä".⁹¹ Se ei ole helppoa, on aina luovuttava jostakin, on neuvoteltava, mutta jos teemme sen ajatellen kaikkien parasta, voimme toteuttaa suurenmoisen kokemuksen: panna syrjään erot taistellaksemme yhdessä yhteisen päämäärän eteen. Jos pystymme löytämään yhtymäkohtia monien erojen keskellä, huolellisesti ja joskus vaivalloisestikin rakentaen siltoja, rakentaen rauhaa, joka on hyvä kaikille, se on kohtaamisen kulttuurin ihme. Nuorilla voi olla rohkeutta tavoitella sitä intohimoisesti.

170. Synodi totesi: "Sosiaalinen toiminta, vaikkakin eri muodossa kuin aiemmillä sukupolvilla, on nykynuorten erityispiirre. Joidenkin välinpitämättömien rinnalla on monia muita, jotka ovat valmiita sitoutumaan vapaaehtoistyöhön, aktiiviseen kansalaisuuteen ja sosiaaliseen solidaarisuuteen. Sitä on ohjat-

91 Tervehdys nuorille kulttuurikeskuksessa Havannassa (20. syyskuuta 2015): *L'Osservatore Romano* 21.-22. syyskuuta 2015, 6.

tava ja rohkaistava, jotta nuorten kyvyt, taidot ja luovuus tulevat esiin ja heitä haastetaan omaksumaan vastuuta. Sosiaalinen toiminta ja suora yhteys köyhiin ovat perustavanlaatuisen tilaisuus löytää tai syventää uskoa ja erottaa oma kutsumus... Tuotiin esiin myös nuorten valmius poliittiseen toimintaan yhteisen hyvän rakentamiseksi.”⁹²

171. Nykyään, Jumalan kiitos, seurakuntien, koulujen, liikkeiden tai yliopistojen nuorisoryhmillä on tapana mennä pitämään seuraa vanhuksille tai sairaille, käydä köyhillä asuinalueilla tai auttaa yhdessä apua tarvitsevia niin sanottuina ”laupeuden iltoina”. Usein he tunnistavat, että tässä toiminnassa he saavat enemmän kuin antavat, koska ihminen oppii ja kypsyy paljon, kun hänellä on rohkeutta kohdata toisten kärsimys. Lisäksi köyhissä on kätkeytyä viisautta, ja yksinkertaisin sanoin he voivat auttaa meitä huomaamaan arvoja, joita emme näe.

172. Toiset nuoret osallistuvat sosiaalisiin ohjelmiin, joiden tarkoituksena on rakentaa taloja kodittomille, puhdistaa saastuneita alueita tai kerätä apua hädänalaisille. Tuota yhteisöllistä energiaa olisi hyvä soveltaa yksittäisten toimintojen ohella myös pysyvällä tavalla, selvin päämäärin ja hyvin organisoituna, mikä auttaa toteuttamaan jatkuvampaa ja tehokasta toimintaa. Yliopisto-opiskelijat voivat tehdä yhteistyötä eri tieteenalojen välillä soveltaakseen tietämystään sosiaalisten ongelmien ratkaisemiseksi, ja tässä tehtävässä he voivat työskennellä rinta rinnan muihin kirkkoihin tai muihin uskontoihin kuuluvien nuorten kanssa.

92 Loppuasiakirja 46.

173. Kuten Jeesuksen ihmeessä, nuorten leivät ja kalat voivat moninkertaistua (vrt. Joh. 6:4-13). Kuten vertauksessa tapahtuu, nuorten pienistä siemenistä tulee puita ja hedelmiä korjattaviksi (vrt. Matt. 13:23, 31-32). Kaiken tämän elävä lähde on eukaristia, jossa leipämme ja viinimme muutetaan, jotta saisimme iankaikkisen elämän. Nuorille on uskottu valtava ja vaikea tehtävä. Uskoen Ylösnousseeseen he voivat kohdata sen luovasti ja toivoen, asettuen aina palvelemaan, kuten palvelijat hääjuhlassa – nuo hämmästyneet myötävaikuttajat Jeesuksen ensimmäisessä ihmeteossa, jotka seurasivat vain Jeesuksen äidin ohjetta: ”Mitä hän teille sanookin, tehkää se” (Joh. 2:5). Laupeus, luovuus ja toivo saavat elämän kasvamaan.

174. Haluan rohkaista sinua omaksumaan tämän tehtävän, koska tiedän, että ”sydämesi, nuori sydän, haluaa rakentaa parempaa maailmaa. Seuraan maailman uutisia ja näen, että monet nuoret monissa osissa maailmaa ovat lähteneet kaduille ilmaisten haluavansa oikeudenmukaisempaa ja veljellisempää yhteiskuntaa. Nuoret ovat kaduilla. He ovat nuoria, jotka tahtovat olla muutoksen tekijöitä. Älkää tyytykö siihen, että muut ovat muutoksen tekijöitä! Teillä on tulevaisuus! Teidän kauttanne tulevaisuus tulee maailmaan. Pyydän teitäkin olemaan tämän muutoksen edistäjiä. Taistelkaa jatkuvasti apatiasta vastaan, tarjotkaa kristillinen vastaus yhteiskunnallisiin ja poliittisiin levottomuuksiin, joita eri osissa maailmaa esiintyy. Pyydän teitä olemaan maailman rakentajia, ryhtymään työhön paremman maailman rakentamiseksi. Rakkaat nuoret, älkää katsoko elämää parvekkeelta, olkaa siinä sisällä. Jeesus ei jäänyt parvekkeelle vaan osallistui; älkää katsoko elämää parvekkeelta, osallistukaa siihen kuten Jeesus teki”.⁹³ Mutta ennen

93 Puhe XXVIII Maailman nuortenpäivien vigiliassa Rio de Janeirossa (27. heinäkuuta 2013): AAS 105 (2013), 663.

kaikkeaa, tavalla tai toisella, taistelkaa yhteisen hyvän puolesta, palvelkaa köyhiä, edistäkää rakkauden ja palvelemisen vallankumousta, vastustaen kulutuskeskeisen ja pinnallisen individualismin sairautta.

Rohkeat lähetystyöntekijät

175. Kristukseen rakastuneina nuoret on kutsuttu todistamaan evankeliumista kaikkialla, oman elämänsä kautta. Pyhä Alberto Hurtado sanoi, että ”apostolina oleminen ei tarkoita tunnusmerkin kantamista napinlävässä; se ei tarkoita totuudesta puhumista, vaan sen elämistä, sen ruumiillistamista, muuttumista Kristuksessa. Apostolina oleminen ei tarkoita, että kantaa lamppua kädessään ja omistaa valon, vaan valona olemista... Evankeliumi... ei ole luento, vaan esimerkki. Sanoma, joka on muuttunut eleyksi elämäksi”.⁹⁴

176. Todistuksen arvo ei tarkoita, että sanojen pitäisi vaieta. Mikset puhu Jeesuksesta, mikset kerro toisille, että hän antaa meille voimaa elää, että on hyvä puhua hänen kanssaan, että meille tekee hyvää mietiskellä hänen sanojaan? Nuoret, älkää antako maailman ajaa teitä jakamaan vain kielteisiä tai pinnallisia asioita. Kyetkää kulkemaan vastavirtaan ja jakakaa Jeesusta, välittäkää uskoa, jonka hän on teille antanut. Toivon, että tunnette sydämessänne saman vastustamattoman impulsin kuin pyhä Paavali sanoessaan: ”Voi minua, ellen evankeliumia julista!” (1. Kor. 9:16).

94 *Ustedes son la luz del mundo*, puhe Cerro San Cristóbalissa Chilessä 1940: <https://www.padrealbertohurtado.cl/escritos-2/>.

177. "Minne Jeesus meidät lähettää? Ei ole rajoja, ei ole rajoituksia: hän lähettää meidät kaikkien luo. Evankeliumi on kaikkia varten, ei joitakin varten. Ei vain niitä varten, jotka meistä näyttävät läheisimmiltä, vastaanottavimmilta, hyväksyvimmiltä. Se on kaikkia varten. Älkää pelätkö mennä viemään Kristusta kaikkiin ympäristöihin, elämän periferioihinkin, niillekin, jotka näyttävät olevan kaukana ja välinpitämättömiä. Herra etsii kaikkia ja haluaa kaikkien tuntevan hänen laupeutensa ja rakkautensa lämmön."⁹⁵ Hän kutsuu meitä olemaan pelottomia lähetystyöntekijöitä: missä ja kenen kanssa olemmekin – naapurustossa, opiskellessa, urheillessa, ystävien kanssa ulos mennessä, vapaaehtoistyössä tai työssä – on aina hyvä ja otollista jakaa evankeliumin iloa. Tällä tavalla Herra lähestyy kaikkia. Ja hän haluaa teidät, nuoret, välineikseen loistaakseen valoa ja toivoa, koska hän haluaa laskea rohkeutenne, tuoreutenne ja intonne varaan.

178. Ei voi odottaa, että lähetystehtävä olisi helppo ja mukava. Jotkut nuoret ovat antaneet elämänsä, koska eivät halunneet jarruttaa lähetysintoaan. Korean piispat sanoivat: "Toivomme voivamme olla vehnänjyviä ja välineitä ihmiskunnan pelastukseksi, seuraten marttyyrien esimerkkiä. Vaikka uskomme on pieni kuin sinapinsiemen, Jumala saa sen kasvaamaan ja käyttää sitä välineenä pelastustyössään."⁹⁶ Ystävät, älkää odottako huomiseen vaikuttaaksenne maailman muuttamiseen energiallanne, rohkeudellanne ja luovuudellanne.

95 Saarna XXVIII Maailman nuortenpäivien messussa Rio de Janeirossa (28. heinäkuuta 2013): AAS 105 (2013), 665.

96 Korean katolinen piispainkokous, paimenkirje Korean vainoissa kuolleiden marttyyrien 150-vuotismuiston johdosta (30. maaliskuuta 2016).

Elämänne ei ole ”väliaikaa”. Te olette Jumalan nykyhetki, hän haluaa teidän olevan hedelmällisiä.⁹⁷ Sillä ”antaessaan saa”.⁹⁸ Paras tapa valmistella hyvää tulevaisuutta on elää nykyhetkeä hyvin, omistautuen ja anteliaasti.

97 Vrt. saarna XXXIV Maailman nuortenpäivien messussa Panamassa (27. tammikuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 28.-29. tammikuuta 2019, 12.

98 Pyhän Franciscus Assisilaisen innoittama rukous ”Herra, tee minusta rauhasi välikappale”.

KUUDES LUKU

Nuoret, joilla on juuret

179. Toisinaan olen nähnyt nuoria kauniita puita, jotka kohottivat oksansa taivasta kohti pyrkien yhä korkeammalle. Ne näyttivät toivon laululta. Myrskyn jälkeen näin ne kaatuneina, elottomina. Koska niillä oli vähän juuria, ne olivat ojentaneet oksansa juurtumatta syvälle maaperään, ja niin luonnon hyökäys kaatoi ne. Siksi tekee pahaa nähdä, että jotkut kehottavat nuoria rakentamaan tulevaisuutta vailla juuria, ikään kuin maa-ilma alkaisi nyt. ”On mahdotonta kasvaa, ellei ole vahvoja juuria, jotka auttavat seisomaan tukevasti jaloillaan ja kiinni maassa. On helppo ’lentää tiehensä’, jos ei ole mihin kiinnittyä.”⁹⁹

Älä anna irrottaa juuriasi

180. Tämä ei ole toissijainen kysymys, ja haluan omistaa sille lyhyen luvun. Sen käsittäminen auttaa erottamaan nuoruus-

99 Puhe XXXIV Maailman nuortenpäivien vigiliassa Panamassa (26. tammikuuta 2019): L'Osservatore Romano 28.-29. tammikuuta 2019, 6.

den ilon väärästä nuoruuden palvonnasta, jota jotkut käyttävät vietelläkseen nuoria ja manipuloidakseen heitä omiin tarkoituksiinsa.

181. Ajatelkaa tätä: jos joku tekee teille tarjouksen ja käskää teitä unohtamaan historian, olemaan arvostamatta vanhusten kokemusta, halveksimaan kaikkea mennyttä ja katsomaan vain tulevaisuuteen, jonka hän teille tarjoaa, eikö se ole vain helppo tapa houkutella teitä tuolla ehdotuksella saadakseen teidät tekemään vain sitä, mitä hän teille sanoo? Tuo henkilö tarvitsee sitä, että olisitte tyhjiä, juurettomia, epäluuloisia kaikkea kohtaan, jotta voisitte luottaa vain hänen lupauksiinsa ja alistua hänen suunnitelmiinsa. Niin toimivat eriväriset ideologiat, jotka tuhoavat (tai dekonstruoivat) kaiken sen, mikä on erilaista, ja tällä tavalla ne voivat hallita ilman vastarintaa. Sitä varten ne tarvitsevat nuoria, jotka halveksivat historiaa, jotka torjuvat sen henkisen ja inhimillisen rikkauden, joka on välitetty kautta sukupolvien, ja unohtavat kaiken heitä edeltäneen.

182. Samanaikaisesti manipuloijat hyödyntävät toista resursia: nuoruuden palvontaa, ikään kuin kaikki se, mikä ei ole nuorta, olisi halveksittavaa ja katoavaa. Nuoren ruumiista tulee tuon uuden kultin symboli. Kaikkea, mikä liittyy tuohon ruumiiseen, palvotaan ja halutaan rajattomasti, ja sitä, mikä ei ole nuorta, katsotaan halveksien. Se kuitenkin on ase, joka lopulta halventaa ennen kaikkea nuoria, tyhjentää heidät todellisista arvoista ja käyttää heitä henkilökohtaisen, taloudellisen tai poliittisen hyödyn saamiseksi.

183. Rakkaat nuoret, älkää antako käyttää nuoruuttanne pinnallisen elämän edistämiseen, joka sekoittaa kauneuden ja näennäisyyden. Ymmärtäkää, että voi nähdä kauneutta työ-

läisessä, joka palaa kotiin likaisena ja epäjärjestyksessä, mutta iloiten siitä, että on ansainnut leivän lapsilleen. On poikkeuksellista kauneutta perheyhteisössä, joka on kokoontunut aterialle jakamaan anteliaasti leipänsä, vaikka ateria on köyhäkin. On kauneutta hiukan epäsiistissäkin iäkkäässä vaimossa, joka jatkuvasti pitää huolta sairaasta aviomiehestään huolimatta omista voimistaan ja terveydestään. Vaikka seurusteluajan keivät onkin jo kaukana, on kauneutta uskollisissa aviopareissa, jotka rakastavat toisiaan elämän syksyvaiheessa, ja vanhoissa pariskunnissa, jotka kulkevat käsi kädessä. On ulkonäön ja muotiestetiikan ylittävää kauneutta jokaisessa mieheissä ja jokaisessa naisessa, joka elää rakkaudella henkilökohtaista kutsumustaan, palvellen epätsekkäästi yhteisöä ja isänmaata, työskennellen alttiisti perheen onnen hyväksi, sitoutuen vaikeaan, nimettömään ja pyyteettömään sosiaalisen ystävyyden rakennustyöhön. Tämän kauneuden – kauneuden, joka muistuttaa Kristuksesta ristillä – löytäminen, esiintuominen ja korostaminen merkitsee perustan luomista todelliselle sosiaaliselle solidaarisuudelle ja kohtaamisen kulttuurille.

184. Väärän nuoruus- ja ulkonäkökultin strategian ohella nykyään edistetään spiritualiteettia ilman Jumalaa, tunnekeskeytystä ilman yhteisöä ja ilman kärsivien auttamista, pelkoa köyhiä kohtaan, joita pidetään vaarallisina, ja monenlaisia tarjouksia, jotka yrittävät saada teidät uskomaan tulevaan paratiisiin, joka kuitenkin näyttää olevan aina vain kauempana. En halua tarjota teille mitään sellaista, ja suurella rakkaudella haluan varoittaa teitä: älkää tulko tuollaisen ideologian hallitsemiksi. Se ei tee teitä nuoremmiksi, vaan muuttaa teidät orjiksi. Tarjoan teille toisen tien, joka syntyy vapaudesta, innosta, luovuudesta, uusista horisonteista, mutta vaalien samalla juuria, jotka ravitsevat ja tukevat meitä.

185. Tältä kannalta haluan korostaa, että ”monet synodin isät ei-länsimaisista konteksteista toivat esiin sen, että heidän maisaan globalisaatio tuo mukanaan aitoja kulttuurisen kolonisatation muotoja, jotka irrottavat nuoret kulttuurisista ja uskonnollisista juuristaan. Kirkon on sitouduttava ohjaamaan heitä tässä murrosvaiheessa, jotta he eivät menetä identiteettinsä arvokkaimpia piirteitä”.¹⁰⁰

186. Nykyään toteamme taipumuksen ”homogenoida” nuoria, häivyttää erot, jotka ovat ominaisia heidän synnyinpaikoilleen, muuttaa heidät manipuloitaviksi, sarjatuotetuiksi subjekteiksi. Tämä aiheuttaa kulttuurituhoa, joka on yhtä vakavaa kuin eläin- tai kasvilajien sukupuuttokin.¹⁰¹ Siksi, viestissä Panamassa kokoontuneille nuorille alkuperäiskansojen edustajille, kehotin heitä ”pitämään huolta juurista, koska juurista tulee voima, joka saa teidät kasvamaan, kukoistamaan ja kantamaan hedelmää”.¹⁰²

Suhteesi vanhuksiin

187. Synodissa todettiin, että ”nuoret suuntautuvat kohti tulevaisuutta ja kohtaavat elämän energisesti ja dynaamisesti. Mutta joskus... heillä on taipumus kiinnittää vähäistä huomiota sen historian muistamiseen, josta he ovat lähtöisin, erityisesti moniin lahjoihin, joita heille ovat välittäneet vanhemmat, isovanhemmat ja sen yhteiskunnan perintö, jossa he elävät.

100 Loppuasiakirja 14.

101 Vrt. kiertokirje *Laudato si'* (24. toukokuuta 2015), 145: AAS 107 (2015), 906.

102 Videoviesti alkuperäiskansojen nuorten kansainväliselle kokoukselle Panamassa (17.-21. tammikuuta 2019): L'Osservatore Romano 19. tammikuuta 2019, 8.

Se, että nuoria autetaan löytämään menneisyyden elävä rikkaus, muistamaan se ja hyödyntämään sitä omia valintojaan ja mahdollisuuksiaan varten, on todellinen rakkauden teko heitä kohtaan ajatellen heidän kasvuaan ja valintoja, joita heidän on tehtävä”.¹⁰³

188. Jumalan sana kehottaa, että ei saa menettää yhteyttä vanhuksiin, jotta oppisimme heidän kokemuksestaan: ”Hakeudu sinne, missä vanhimmat ovat koolla, ja tarraudu heidän viisauteensa... Kun löydät viisaan miehen, kiirehdi heti aamulla hänen luokseen ja kuluta ahkerasti hänen kynnystään” (Sir. 6:34, 36). Joka tapauksessa meidän on katsottavat heitä kunnioittaen heidän pitkien elinvuosiensa ja kaiken sen vuoksi, mitä heille on tapahtunut elämässä: ”Nouse harmaapään edessä” (3. Moos. 19:32). Sillä ”nuorukaisten ylpeytenä on heidän voimansa, vanhusten kunniana harmaat hapset” (Sananl. 20:29).

189. Raamattu pyytää meitä: ”Kuule isääsi, jolta olet saanut elämän, älä halveksi äitiäsi, kun hän on vanha” (Sananl. 23:22). Käskey kunnioittaa isää ja äitiä ”on ensimmäinen käskey, johon liittyy lupaus” (Ef. 6:2; vrt. 2. Moos. 20:12; 5. Moos. 5:16; 3. Moos. 19:3), ja tuo lupaus on: ”jotta menestyisit ja eläisit kauan maan päällä” (Ef. 6:3).

190. Tämä ei tarkoita, että sinun pitäisi olla samaa mieltä kaikesta, mitä he sanovat, eikä sitä, että sinun pitäisi hyväksyä kaikkia heidän tekojaan. Nuorella pitäisi aina olla kriittinen henki. Pyhä Basileios Suuri, viitaten antiikin kreikkalaisiin kirjoittajiin, kehotti nuoria kunnioittamaan heitä, mutta omaksumaan vain sen, mitä hyvää he voivat opettaa.¹⁰⁴ On yksin-

103 Loppuasiakirja 35.

104 Vrt. Kirje nuorille, I, 2: PG 31, 565.

kertaisesti kyse siitä, että olemme avoimia ottamaan vastaan viisauden, joka välitetään sukupolvesta sukupolveen, joka voi elää inhimillisten heikkouksien rinnallakin ja jonka ei ole syytä kadota kulutus- ja markkinauutuuksien edessä.

191. Sukupolvien välirikko ei ole koskaan hyödyttänyt eikä hyödytä maailmaa. Sellainen on juurettoman, alkuperättömän tulevaisuuden seireenien laulua. Se on valhe, joka haluaa saada sinut uskomaan, että vain se, mikä on uutta, on kaunista ja hyvää. Sukupolvien välisten suhteiden olemassaolo tarkoittaa, että yhteisöillä on kollektiivinen muisti, koska jokainen sukupolvi ottaa edeltäjiensä opetukset ja jättää perinnön seuraajilleen. Tämä tarjoaa viitekehyksiä, jotta luodaan luja perusta uudelle yhteiskunnalle. Kuten sanotaan: ”Jos nuori tietäisi ja vanha pystyisi, ei olisi mitään mitä he eivät voisi tehdä.”

Unia ja näkyjä

192. Joelin profetiassa on julistus, joka auttaa meitä ymmärtämään tämän hyvin kauniilla tavalla. Siinä sanotaan: ”Tämän jälkeen on tapahtuva, että minä vuodatan henkeni kaikkiin ihmisiin. Ja niin teidän poikanne ja tyttärenne profetoivat, nuorukaisenne näkevät näkyjä, vanhuksenne ennusunia” (Joel 3:1; vrt. Ap.t. 2:17). Jos nuoret ja vanhat avautuvat Pyhälle Hengelle, he muodostavat suurenmoisen yhdistelmän. Vanhukset uneksivat ja nuorilla on näkyjä. Millä tavalla ne täydentävät toisiaan?

193. Vanhuksilla on unia täynnä muistoja, kokemusten ja vuosien leimaamia kuvia monista eletyistä asioista. Jos nuoret juurtuvat vanhojen uniin, he voivat nähdä tulevaisuuden, heil-

lä voi olla näkyjä, jotka avaavat näköpiiriä ja näyttävät heille uusia teitä. Mutta jos vanhukset eivät uneksi, nuoret eivät voi enää nähdä selvästi horisonttia.

194. On hienoa löytää vanhempiemme säilyttämien tavaroiden joukosta jokin muisto, josta voimme kuvitella, mitä isovanhempamme unelmoivat meitä varten. Jokainen ihmisolento on jo ennen syntymää saanut isovanhemmiltaan lahjaksi siunauksen, unelman täynnä rakkautta ja toivoa: toivoa paremmasta elämästä. Ellei isovanhempi, varmasti joku esivanhemmista unelmoi ja iloitsi siitä mietiskellessään lapsiaan ja lapsenlapsiaan kehossa. Kaikkein ensimmäinen unelma, Isämme Jumalan luova unelma, edeltää ja saattaa kaikkien hänen lastensa elämää. Muisto tuosta siunauksesta, joka ulottuu sukupolvesta sukupolveen, on kallisarvoinen perintö, joka meidän on osattava säilyttää elävänä voidaksemme itse välittää sen edelleen.

195. Siksi on hyvä antaa vanhusten kertoa pitkiä tarinoita, jotka toisinaan näyttävät mytologisilta, mielikuvituksellisilta – ne ovat vanhusten unia – mutta usein ovat täynnä arvokasta kokemusta, puhuttelevia symboleja ja kätkeytyjä viestejä. Nuo kertomukset vaativat aikaa ja sitä, että kuuntelemme ja tulkitsemme kärsivällisesti, koska ne eivät mahdu sosiaalisten verkostojen viestimittaan. Meidän on hyväksyttävä se, että kaikki viisaus, jota tarvitsemme elämää varten, ei voi mahtua nykyisten kommunikaatioresurssien pakottamiin rajoihin.

196. Kirjassa ”Ajan viisaus”¹⁰⁵ ilmaisin joitakin toiveita pyynnöiden muodossa. ”Mitä pyydän vanhuksilta, joihin luen itseni-

105 *La saggezza del tempo. In dialogo con Papa Francesco sulle grandi questioni della vita.* Toim. Antonio Spadaro, Venetsia 2018.

kin? Pyydän, että olisimme muiston vaalijoita. Isoisien ja isoäitien on muodostettava kuoro. Kuvittelen vanhukset pysyväksi kuoroksi tärkeässä hengellisessä pyhäkössä, jossa pyyntörukoukset ja ylistyslaulut tukevat koko yhteisöä, joka työskentelee ja taistelee elämän kentällä.”¹⁰⁶ On kaunista, että ”nuorukaiset ja neidot, vanhat ja nuoret, ylistävät Herran nimeä” (vrt. Ps. 148:12-13).

197. Mitä me vanhukset voimme antaa nuorille? ”Nykykuuria, joilla on oma sekoituksensa sankarillisia kunnianhimoja ja epävarmuuksia, voimme muistuttaa siitä, että elämä ilman rakkautta on hedelmätöntä elämää.”¹⁰⁷ Mitä voimme sanoa heille? ”Pelokkaille nuorille voimme sanoa, että pelko tulevaisuudesta voidaan voittaa.”¹⁰⁸ Mitä voimme opettaa heille? ”Nuorille, jotka ovat liikaa huolissaan itsestään, voimme opettaa, että antaessa koetaan suurempaa iloa kuin saadessa ja että rakkautta ei osoiteta vain sanoin, vaan myös teoin.”¹⁰⁹

Yhteinen riskinotto

198. Itsensä antava ja toimiva rakkaus tekee usein virheitä. Joka toimii ja ottaa riskin, tekee usein virheitä. Tässä Maria Gabriela Perinin todistus voi olla mielenkiintoinen. Hän oli syntymästään saakka puoli-orpo, ilman isää, ja pohti tapaa, jolla se vaikutti hänen elämäänsä, suhteeseen, joka ei kestänyt mutta joka teki hänestä äidin ja nyt isoäidin: ”Tiedän sen, että Jumala luo historiaa. Nerokkuudessaan ja laupeudessaan hän

106 Ibid, 12.

107 Ibid, 13.

108 Ibid.

109 Ibid.

ottaa onnistumisemme ja epäonnistumisemme ja kutoo suurenmoisia kuvakudoksia täynnä ironiaa. Kudoksen taustapuoli voi näyttää sekavalta sotkuisine lankoineen – ne ovat elämämme tapahtumat – ja ehkä tuo puoli ei jätä meitä rauhaan, kun meillä on epäilyksiä. Kudoksen oikealla puolella kuitenkin näkyy suurenmoinen historia, ja se on se puoli, jonka Jumala näkee.”¹¹⁰ Kun vanhukset katsovat elämää tarkkaavasti, usein he ymmärtävät vaistomaisesti, mitä sotkuisten lankojen takana on, ja tunnistavat sen, mitä Jumala luovasti tekee jopa virheittemme kautta.

199. Jos kuljemme yhdessä, nuoret ja vanhat, voimme olla hyvin juurtuneita nykyhetkeen ja siitä käsin katsoa mennyttä ja tulevaa: katsoa mennyttä oppiaksemme historiasta ja parantaaksemme haavat, jotka toisinaan vaivaavat meitä; katsoa tulevaisuutta ruokkiaksemme intoa, saadaksemme unelmat itämään, herättääksemme profetiat, saadaksemme toivon kuokoistamaan. Tällä tavalla, yhdessä, voimme oppia toinen toisiltamme, lämmittää sydämiä, innoittaa mieliämme evankeliumin valolla ja antaa uutta voimaa käsillemme.

200. Juuret eivät ole ankkureita, jotka sitovat meidät toiseen aikaan ja estävät meitä kohtaamasta nykymaailmaa, synnyttämästä jotakin uutta. Ne ovat juurtumiskohta, joka sallii meidän kasvaa ja vastata uusiin haasteisiin. Ei siis hyödytä ”istuminen muistelemaan nostalgisesti menneitä aikoja; meidän on kohdattava kulttuurimme realistisesti ja rakkaudella ja täytettävä se evankeliumilla. Tänään meidät on lähetetty julistamaan hyvää uutista Jeesuksesta uusille ajoille. Meidän on rakastettava aikaamme mahdollisuuksineen ja riskeineen, iloi-

110 Ibid., 162-163.

neen ja kärsimyksineen, rikkauksineen ja rajoituksineen, onnistumisineen ja virheineen”.¹¹¹

201. Synodissa yksi tarkkailijoista, nuori Samoasta, sanoi, että kirkko on kanootti, jossa vanhukset auttavat säilyttämään suunnan tulkiten tähtien asentoa ja nuoret soutavat voimakkaasti kuvitellen sitä, mikä odottaa heitä edessäpäin. Älkäämme ajautuko syrjään tieltä nuorten takia, jotka ajattelevat, että aikuiset ovat menneisyyttä, jolla ei ole enää väliä ja joka on jo ohitettu, eikä aikuisten takia, jotka uskovat aina tietävänsä, miten nuorten pitäisi toimia. Nouskaamme kaikki samaan kanoottiin ja etsikäämme yhdessä parempaa maailmaa Pyhän Hengen aina uuden innoituksen avulla.

111 Eduardo Pironio, viesti nuorille argentiinalaisille kansallisessa nuorisokokouksessa Cordobassa (12.-15. syyskuuta 1985), 2.

SEITSEMÄS LUKU

Kirkon nuorisotyö

202. Kirkon nuorisotyö, sellaisena kuin olimme tottuneet viemään sitä eteenpäin, on kärsinyt sosiaalisten ja kulttuuristen muutosten hyökkäyksestä. Totutuissa rakenteissa nuoret usein eivät löydä vastauksia levottomuuteensa, vaatimuksiinsa, ongelmiinsa ja haavoihinsa. Leimallisesti nuorten yhdistysten ja liikkeiden leviäminen ja kasvu voidaan tulkita Hengen toiminnaksi, joka avaa uusia teitä. On kuitenkin välttämätöntä syventää niiden osallistumista kirkon yhteiseen pastoraaliseen työhön ja suurempaa yhteyttä niiden kesken koordinoimalla toimintaa paremmin. Vaikka ei ole aina helppoa lähestyä nuoria, kaksi asiaa on käynyt yhä selvemmin ilmi: tietoisuus, että koko yhteisö evankelioi heitä, ja se, että on välttämätöntä antaa nuorille suurempi rooli pastoraalisissa toiminnoissa.

Synodaalista pastoraalityötä

203. Haluan korostaa, että nuoret itse ovat kirkon nuorisotyön toimijoita, ohjattuina ja johdettuina, mutta vapaina etsimään

aina uusia teitä luovasti ja rohkeasti. Siksi olisi turhaa tarjota tässä jonkinlaista kirkon nuorisotyön käsikirjaa tai käytännöllistä pastoraalisen työn ohjeistusta. Pikemminkin kyse on turvautumisesta neuvokkuuteen, kekseliäisyyteen ja tietoon, jota nuorilla itsellään on toisten nuorten ajattelutavasta, kielestä ja ongelmista.

204. He osoittavat meille, että on välttämätöntä omaksua uusia tyylejä ja strategioita. Esimerkiksi kun aikuiset pyrkivät ohjelmoimaan kaiken, säännöllisine kokoontumisineen ja kiinteine aikatauluineen, nykyään suurinta osaa nuorista nuo kaavat eivät houkuta. Kirkon nuorisotyö tarvitsee toisenlaista joustavuutta ja sen on kutsuttava nuoria tapahtumiin, jotka silloin tällöin tarjoavat heille paikan, jossa he eivät vain saa koulutusta, vaan voivat myös jakaa elämän, juhlia, laulaa, kuulla konkreettisia todistuksia ja kokea yhteisöllisen kohtaamisen elävän Jumalan kanssa.

205. Samalla on vielä enemmän otettava huomioon hyvät käytännöt: menettelytavat, kieli ja päämäärät, jotka ovat osoittautuneet todella tehokkaiksi tuomaan nuoria lähemmäs Kristusta ja kirkkoa. Ei ole väliä, minkä leiman ne ovat saaneet, ovatko ne ”konservatiivisia tai edistyksellisiä”, ”oikealla tai vasemmalla”. Tärkeää on hyödyntää kaikkea, mikä on tuottanut hyviä tuloksia ja mikä vaikuttavasti välittää evankeliumin iloa.

206. Kirkon nuorisotyö on välttämättä ”synodaalista” eli synnyttää ”yhdessä kulkemista”. Se tarkoittaa ”niiden karismon arvomista, joita Henki lahjoittaa jokaisen jäsenen kutsumuksen ja roolin mukaan, yhteisvastuun dynamiikan kautta... tuon hengen innoittamina voimme edetä kohti osallistuvaa ja

yhteisvastuullista kirkkoa, joka arvostaa rikasta moninaisuuttaan, hyväksyen kiitollisena myös uskovien maallikkojen, heidän joukossaan nuorten ja naisten, ja Jumalalle vihittyjen sekä ryhmien, yhdistysten ja liikkeiden panoksen. Ketään ei pidä jättää eikä kenenkään pidä jättäytyä syrjään”.¹¹²

207. Tällä tavalla, oppien toinen toisiltamme, voimme heijastaa paremmin sitä ihmeellistä monitahoista todellisuutta, joka Jeesuksen Kristuksen kirkon on oltava. Se voi houkutella nuoria juuri siksi, että sen ykseys ei ole monoliittista, vaan se on verkko täynnä moninaisia lahjoja, joita Henki lakkaamatta siihen vuodattaa, tehden sen aina uudeksi sen kurjuuksista huolimatta.

208. Synodissa nousi esiin monia konkreettisia ehdotuksia kirkon nuorisotyön uudistamiseksi ja sen vapauttamiseksi kaa-voista, jotka eivät ole enää tehokkaita, koska eivät kykene vuoropuheluun nuorten nykykulttuurin kanssa. On selvää, että en voi koota tähän niitä kaikkia; joitakin niistä voi löytää synodin loppuasiakirjasta.

Suuria toimintalinjoja

209. Haluan vain korostaa lyhyesti, että kirkon nuorisotyö tarkoittaa kahta suurta toimintalinjaa. Ensimmäinen on etsintä: kutsu, joka houkuttelee uusia nuoria kohti elävää kokemusta Herrasta. Toinen on kasvu: kypsymistien kehittäminen niille, joilla tuo kokemus jo on.

112 Loppuasiakirja 123.

210. Mitä tulee ensimmäiseen kohtaan, etsintään, luotan nuorten itsensä kykyihin: he osaavat löytää vetovoimaisia tapoja kutsua toisia nuoria. He osaavat järjestää tapahtumia, urheilukisoja ja tapoja evankeloida sosiaalisessa mediassa viestien, laulujen, videoiden jne. kautta. Meidän on vain innostettava nuoria ja annettava heille toimintavapaus, jotta heillä olisi intoa lähetystehtävään nuorten konteksteissa. Ensimmäinen julistus voi herättää syvän kokemuksen uskosta retretin aikana, baarikeskustelussa, yliopiston luentotauolla tai jollakin monista Jumalan tutkimattomista teistä. Mutta tärkeintä on, että jokainen nuori löytäisi rohkeutta kylvää ensimmäisen julistuksen hedelmälliseen maaperään, toisen nuoren sydämeen.

211. Tässä etsinnässä on asetettava etusijalle läheisyyden kieli, epäitsekkään, relationaalisen ja eksistentiaalisen rakkauden kieli, joka koskettaa sydäntä, saavuttaa elämän, herättää toivon ja kaipauksen. Nuoria on lähestyttävä rakkauden kielellä, ei proselytismien kautta. Kieli, jota nuoret ymmärtävät, on sellaisten ihmisten kieltä, jotka antavat elämänsä, ovat läsnä nuoria varten ja nuorten kanssa ja rajoituksistaan ja heikkouksistaan huolimatta ponnistelevat elääkseen uskoa johdonmukaisesti. Samalla meidän on vielä syvemmin pohdittava sitä, kuinka kerygma ilmaistaan nykynuorten kielellä.

212. Mitä kasvuun tulee, haluan antaa tärkeän neuvon. Joissakin paikoissa käy niin, että ensin herätetään nuorissa intensiivinen kokemus Jumalasta, kohtaaminen Jeesuksen kanssa, joka koskettaa heidän sydäntään, mutta seuraavaksi heille tarjotaan ”koulutustapaamisia”, joissa käsitellään vain opillisia ja moraalisia kysymyksiä: nyky maailman pahuudet, kirkko, kirkon yhteiskunnallinen opetus, siveys, avioliitto, syntyvyyden sääntely jne. Tulos on, että monet nuoret kyllästyvät, menettä-

vät Kristuksen kohtaamisen tullen ja ilon seurata häntä; monet jättävät tien ja toisista tulee surullisia ja kielteisiä. Älkäämme kantako niin suurta huolta siitä, että olisi välitettävä nuorille suuri määrä oppisisältöjä, vaan ennen kaikkea pyrkikäämme herättämään ja juurruttamaan suuria kokemuksia, jotka tukevat kristillistä elämää. Kuten Romano Guardini sanoi: ”Suuren rakkauden kokemuksessa... kaikesta, mitä tapahtuu, tulee tapahtuma osana tätä suhdetta.”¹¹³

213. Minkä tahansa nuorten koulutusprojektin tai kasvutien täytyy varmasti sisältää opillista ja moraalista opetusta. Samoin sen on tärkeä keskittyä kahteen pääkohtaan: ensimmäinen on kerygman syventäminen, perustava kokemus kohtaamisesta Jumalan kanssa kuolleen ja ylösnousseen Kristuksen kautta. Toinen on kasvu veljellisessä rakkaudessa, yhteisellä-
mässä ja palvelemissa.

214. Korostin tätä kehotuskirjeessä *Evangelii gaudium* ja mielestäni siitä on syytä muistuttaa. Toisaalta olisi vakava erehdys ajatella, että kirkon nuorisotyössä ”kerygma korvataan oletetusti ’lujemmalla’ kasvatuksella. Ei mikään ole tätä julistusta lujempaa, syvempää, varmempaa, johdonmukaisempaa ja viisaampaa. Kaikki kristillinen kasvatus on ennen kaikkea kerygman syventämistä, ja se tulee lihaksi yhä enemmän ja yhä paremmin”.¹¹⁴ Siksi kirkon nuorisotyöhön pitäisi aina sisältyä tilaisuuksia uudistaa ja syventää henkilökohtaista kokemusta Jumalan rakkaudesta ja elävästä Jeesuksesta Kristuksesta. Siinä voi käyttää monia resursseja, kuten todistukset, laulut, adoraatio, Raamatun hengellinen mietiskely ja myös monenlaiset

113 *Das Wesen des Christentums / Die neue Wirklichkeit des Herrn*, Mainz 7. painos 1991, 14.

114 Nro 165: AAS 105 (2013), 1089.

virikkeet sosiaalisten verkostojen kautta. Mutta tuota iloista kokemusta Herran kohtaamisesta ei pidä koskaan korvata jonkinlaisella ”indoktrinoinnilla”.

215. Toisaalta minkä tahansa nuorisotyön suunnitelman täytyy sisältää monenlaisia keinoja ja resursseja, joilla nuoria autetaan kasvamaan veljeydessä, elämään veljinä, auttamaan toisiaan vastavuoroisesti, rakentamaan yhteisöä, palvelemaan toisia ja olemaan lähellä köyhiä. Jos veljellinen rakkaus on ”uusi käs-ky” (Joh. 13:34), jos se on ”lain täyttymys” (Room. 13:10), jos juuri se parhaiten ilmentää rakkauttamme Jumalaan, silloin sillä on oltava merkittävä paikka kaikissa nuorten koulutus- ja kasvuohjelmissa.

Sopivat ympäristöt

216. Kaikissa instituutioissamme meidän on kehitettävä ja vahvistettava vastaanottamiskykyämme, koska monet nuoret ovat saapuessaan syvästi orpoja. En viittaa sillä perhekonflikteihin, vaan kokemukseen, joka koskee samalla tavalla lapsia, nuoria ja aikuisia, äitejä, isiä ja lapsia. Monille orvoille aikalaisillemme – ehkä itsellemmekin – yhteisöjen, kuten seurakunnan ja koulun, pitäisi tarjota mahdollisuuksia kokea pyyteetöntä rakkautta, edistämistä, vahvistamista ja kasvua. Nykyään monet nuoret tuntevat olevansa epäonnistumisen perillisiä, koska heidän vanhempiensa ja isovanhempiensa unelmat ovat palaneet epäoikeudenmukaisuuden, yhteiskunnallisen väkivallan, ”pelastautukoon ken voi”-tilanteen roviolla. Millaista juurettomuutta he kokevatkaan! Jos nuoret ovat kasvaneet tuhka- maailmassa, heidän ei ole helppoa pitää yllä suurten toiveiden ja suunnitelmien tulta. Jos he ovat kasvaneet erämaassa vailla

merkitystä, miten heillä voisi olla halua uhrautua kylvääkseen jotakin? Kokemus jatkumattomuudesta, juurettomuudesta ja perusvarmuuksien romahtamisesta, jota nykyinen mediakulttuuri edistää, aiheuttaa sitä syvää orpouden tunnetta, johon meidän on vastattava luomalla veljellisiä ja houkuttelevia tiloja, joissa voi elää merkityksellistä elämää.

217. ”Kodin” luominen on ”perheen luomista, sitä, että opimme tuntemaan yhteyttä toisiin muutenkin kuin utilitarististen tai funktionaalisten siteiden vuoksi, yhteyttä niin, että tunnemme elämän olevan vähän inhimillisempää. Kodin luominen mahdollistaa sen, että profetia tulee lihaksi ja tekee tunteistamme ja päiväistämme vähemmän torjuvia, vähemmän välinpitämättömiä ja anonyymejä. Se on siteiden luomista pienillä jokapäiväisillä teoilla, joita me kaikki voimme tehdä. Me kaikki tiedämme hyvin, että kodissa tarvitaan kaikkien yhteistyötä. Kukaan ei voi olla välinpitämätön eikä vieras, koska jokainen on välttämätön kivi sen rakentamisessa. Tämä tarkoittaa, että on pyydettävä Herralta, että hän antaisi meille armon oppia kärsivällisyyttä, oppia antamaan anteeksi; oppia joka päivä aloittamaan uudestaan. Ja kuinka monta kertaa on annettava anteeksi ja aloitettava uudestaan? Seitsemänkymmentäseitsemän kertaa, niin monta kertaa kuin tarvitsee. Vahvojen suhteiden luominen vaatii luottamusta, jota ravitaan joka päivä kärsivällisyydellä ja anteeksiannolla. Ja niin tapahtuu ihme, kokemus uudestisyntymisestä; siinä me kaikki synnymme uudesti, koska tunnemme Jumalan hyväilyn, jonka ansioita voimme unelmoida inhimillisemmästä ja siksi jumalallisemmasta maailmasta”.¹¹⁵

115 Puhe vierailulla Laupiaan samarialaisen talossa Panamassa (27. tammikuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 28.-29. tammikuuta 2019, 10.

218. Instituutioidemme tulisi tarjota nuorille sopivia paikkoja, joita he voivat käyttää mielensä mukaan, joissa he voivat vapaasti tulla ja mennä, joissa he voivat tuntea olevansa tervetulleita ja joissa he voivat spontaanisti ja luottamuksellisesti kohdata muita nuoria sekä kärsimyksen ja turhautumisten hetkinä että halutessaan juhlia ilonaiheitaan. Jotakin tällaista ovat toteuttaneet jotkut oratoriot ja muut nuorten keskuksat. Monissa tapauksissa ne tarjoavat ympäristön, jossa nuoret kokevat ystävyyttä ja rakastumista, jossa he tapaavat ja voivat harrastaa musiikkia, pelejä, urheilua, mutta myös mietiskellä ja rukoilla, pienten avustusten ja erilaisten tarjousten avulla. Tällä tavalla voi tapahtua se välttämätön julistus ihmiseltä ihmiselle, jota ei voi korvata mikään resurssi tai pastoraalinen strategia.

219. ”Ystävyys ja keskustelu, usein myös enemmän tai vähemmän järjestäytyneissä ryhmissä, tarjoavat mahdollisuuden vahvistaa sosiaalisia ja ihmissuhdetaitoja kontekstissa, jossa ei arvostella eikä tuomita. Ryhmäkokemus on myös suuri voimavara uskon jakamisessa ja antaa vastavuoroista apua siitä todistamiseen. Nuoret kykenevät ohjaamaan toisia nuoria ja toteuttamaan todellista apostolaattia ystäviensä keskellä.”¹¹⁶

220. Se ei tarkoita, että he eristäytyisivät ja menettäisivät kontaktin seurakuntayhteisöihin, liikkeisiin ja muihin kirkollisiin instituutioihin. Mutta he integroituvat paremmin yhteisöihin, jotka ovat avoimia, eläviä uskossa, innokkaita loistamaan Jeesuksen Kristuksen valoa, ilontäyteisiä, vapaita, veljellisiä ja sitoutuneita. Nämä yhteisöt voivat olla kanavia, joissa he tuntevat, että on mahdollista vaalia arvokkaita suhteita.

116 Loppuasiakirja 36.

Nuorisotyö kouluissa

221. Koulu on epäilemättä lasten ja nuorten lähestymisen näytämö. Se on etuoikeutettu persoonallisen kehityksen paikka, ja siksi kristillinen yhteisö on aina kiinnittänyt siihen suurta huomiota sekä kouluttamalla opettajia ja johtajia että perustamalla itse kaikenlaisia ja kaikkien asteiden kouluja. Tällä alalla Henki on herättänyt lukemattomia karismoja ja todistuksia pyhydestä. Koulu kuitenkin tarvitsee välttämättä itsekritiikkiä, jos pohdimme monien kasvatusinstituutioiden pastoraalisen toiminnan tuloksia: tuo toiminta keskittyy uskonnonopetukseen, joka usein osoittautuu kyvyttömäksi herättämään kestäviä uskonkokemuksia. Lisäksi on joitakin katolisia kouluja, jotka näyttävät organisoiduilta vain olemassa olevan säilyttämistä varten. Muutoksen pelko tekee ne kyvyttömiksi sieltämään epävarmuutta ja saa ne sulkeutumaan todellisten tai kuviteltujen vaarojen edessä, joita jokainen muutos tuo mukanaan. Koulu, joka muuttuu ”ulkomaailman” erehdyksiltä suojelevaksi ”bunkkeriksi”, on kärjistetty ilmaus tästä taipumuksesta. Tuo kuva heijastaa provokatiivisesti sitä, mitä monet nuoret kokevat lähtiessään joistakin kasvatusinstituutioista: he huomaavat ylipääsemättömän eron sen välillä, mitä heille on opetettu, ja maailman välillä, jossa he elävät. Myöskään heidän saamansa uskonnollinen ja moraalinen opetus ei ole valmistanut heitä puolustamaan sitä maailmassa, joka pilkkaa sitä, eivätkä he ole oppineet sellaisia tapoja rukoilla ja elää todeksi uskoa, joita olisi helppo ylläpitää keskellä tämän yhteiskunnan rytmiä. Yksi kasvattajan suurimmista iloista on nähdä oppilaan muuttuvan vahvaksi, ehjäksi ihmiseksi, joka osaa johtaa ja antaa.

222. Katolinen koulu on olennainen nuorten evankelioimisen paikka. On tärkeä ottaa huomioon muutamia apostolisessa konstituutiassa *Veritatis gaudium* osoitettuja kriteerejä koulujen ja yliopistojen uudistamiseksi ja niiden lähetystoiminnan uudelleen herättämiseksi: kokemus kerygmasta, dialogi kaikilla tasoilla, tieteidenvälisyys ja poikkitieteellisyys, kohtaamisen kulttuurin edistäminen, verkostoituminen ja etusijan antaminen viimeisimmille, niille, joita yhteiskunta syrjii ja heittää pois.¹¹⁷ Tärkeää on myös kyky integroida pään, sydämen ja käden tieto.

223. Toisaalta emme voi erottaa hengellistä kasvatusta kulttuurikasvatuksesta. Kirkko on aina halunnut kehittää paikkoja parhaan kulttuurin välittämiseksi nuorille. Kirkon ei pidä luopua siitä, koska nuorilla on siihen oikeus. ”Erityisesti nykyään oikeus kulttuuriin merkitsee viisauden vaalimista eli inhimillistä ja inhimillistävää tietoa. Liian usein meitä ehdollistavat turhanaikaiset ja ohimenevät elämänmallit, jotka ajavat tavoittelemaan halpahintaista menestystä, vähättelevät uhrautumista ja vahvistavat ajatusta, että opiskelu ei hyödytä, ellei se anna heti jotakin konkreettista. Ei, opiskelua tarvitaan kysymysten esittämiseksi, siksi, että turhanpäiväisyydet eivät turruta meitä, siksi, että etsisimme merkitystä elämässä. On vaadittava oikeutta siihen, että vallalle eivät pääse ne monet seireenit, jotka nykyään eksyttävät tästä etsinnästä. Ollakseen lankeamatta seireenien lauluun, joka lumosi merimiehet ja sai heidät törmäämään karikkoon, Odysseus sidotti itsensä laivan mastoon ja tukki matkakumppaniensa korvat. Orfeus teki jotakin muuta vastustaakseen seireenien laulua: hän viritti kauniimman laulun, joka lumosi seireenit. Tässä on suuri teh-

117 Vrt. apostolinen konstituutio *Veritatis gaudium* (8. joulukuuta 2017), 4: AAS 110 (2018), 7-8.

tävänne: vastata kulutuskulttuurin halvaannuttaviin kertosäkeisiin vahvoilla ja dynaamisilla valinnoilla, tutkimuksen, tiedon ja jakamisen avulla.”¹¹⁸

Kehitettäviä alueita

224. Monet nuoret voivat oppia arvostamaan hiljaisuutta ja Jumalan läheisyyttä. On syntynyt lisää myös ryhmiä, jotka koontuvat palvomaan pyhintä sakramenttia ja rukoilemaan Jumalan sanan avulla. Ei pidä aliarvioida nuorten kykyä avautua kontemplatiivista rukousta kohtaan. On vain löydettävä sopivat tyylit ja tavat auttaaksemme heitä tähän arvokkaaseen kokemukseen. Mitä jumalanpalvelukseen ja rukoukseen tulee, ”eri yhteyksissä nuoret katolilaiset pyytävät rukoustilaisuuksia ja sakramenttien vieton hetkiä, jotka toisivat heidän jokapäiväiseen elämäänsä tuoreen, autenttisen ja ilontäyteen liturgian”.¹¹⁹ On tärkeää hyödyntää liturgisen vuoden tärkeimpiä aikoja, erityisesti pyhää viikkoa, helluntaita ja joulua. Nuoret pitävät myös muista juhlista, jotka rikkovat rutiinin ja auttavat kokemaan uskon iloa.

225. Ainutlaatuinen mahdollisuus kasvuun ja myös jumalalliselle uskon ja rakkauden lahjalle avautumiseen on palveleminen: monia nuoria vetää puoleensa mahdollisuus auttaa toisia, erityisesti lapsia ja köyhiä. Usein tuo palveleminen on ensimmäinen askel kristillisen ja kirkollisen elämän löytämiseksi tai uudelleen löytämiseksi. Monet nuoret väsyvät opillisen ja hengellisen kasvatuksen ohjelmiimme ja toisinaan vaativat mah-

118 Puhe opiskelijoiden ja akateemisen maailman edustajien tapaamisessa Bolognassa (1. lokakuuta 2017): AAS 109 (2017), 1115.

119 Loppuasiakirja 51.

dollisuutta osallistua aktiivisemmin toimintaan, joka tekee jotakin ihmisten hyväksi.

226. Emme voi unohtaa myöskään taiteiden, kuten teatterin, kuvataiteen ja muiden taideilmaisujen merkitystä. "Ainutlaatuisen tärkeää on musiikki. Se on todellinen ympäristö, johon nuoret ovat jatkuvasti uppoutuneet; se on myös kulttuuria ja kieltä, joka herättää tunteita ja muovaa identiteettiä. Musiikin kieli on myös pastoraalinen resurssi, joka haastaa erityisesti liturgiaa ja sen uudistusta."¹²⁰ Laulu voi olla suuri innoite nuorten matkalla. Pyhä Augustinus sanoi: "Laula, mutta kulje eteenpäin; kevennä laululla työtäsi, älä rakasta laiskuutta: laula ja kulje eteenpäin... Jos edistyt, kulje eteenpäin, mutta edisty hyvydessä, oikeassa uskossa, hyvissä töissä: laula ja kulje eteenpäin."¹²¹

227. "Yhtä merkittävää on urheilun tärkeys nuorten keskuudessa. Kirkko ei saa aliarvioida sen mahdollisuuksia kasvatuksen ja koulutuksen kannalta, vaan kirkon olisi oltava vahvasti läsnä sen piirissä. Urheilumaailmaa on autettava voittamaan ongelmiaan, kuten voittajien idolisointi, kaupallisiin intresseihin alistuminen ja menestysideologia mihin hintaan tahansa."¹²² Urheilukokemuksen perustana on "ilo: ilo liikkua, ilo olla yhdessä, ilo elämästä ja lahjoista, joita Luoja antaa meille joka päivä".¹²³ Toisaalta jotkut kirkkoisat käyttivät urheiluesimerkkejä kutsuakseen nuoria kasvamaan voimassa ja voittamaan uneliaisuuden ja mukavuudenhalun. Kirjoittaessaan nuorille pyhä Basileios Suuri otti esimerkiksi urheilun vaa-

120 Ibid. 47.

121 Sermo 256, 3: PL 38, 1193.

122 Loppuasiakirja 47.

123 Puhe Special Olympics International-järjestön delegaatiolle (16. helmikuuta 2017): *L'Osservatore Romano* 17. helmikuuta 2017, 8.

timat ponnistukset korostaakseen uhrautumiskyvyn merkitystä hyveissä kasvamiseksi: ”Kärsien tuhansia uhrauksia kasvattaakseen kaikin keinoin ruumiinvoimiaan, hikoillen vaivalloisissa harjoituksissa... lyhyesti sanottua eläen niin, että koko aika ennen suurta kilpailua on valmistautumista siihen... he käyttävät kaikki fyysiset ja henkiset voimansa saavuttaakseen voittoseppeleen... Ja ajattelemmeko me, jotka odotamme toisessa elämässä sanoinkuvaamattoman suurenmoisia palkintoja, ehkä voivamme saavuttaa ne viettäen elämämme mukavuuksissa ja ponnistelematta?”¹²⁴

228. Monissa nuorissa herättää erityistä vetoa yhteys luomakuntaan ja he pitävät tärkeänä ympäristönsuojelua. Esimerkiksi partiolaiset ja muut ryhmät järjestävät päiviä luonnossa, retkiä, vaelluksia, tutkimusmatkoja ja ympäristökampanjoita. Pyhän Franciscus Assisilaisen hengessä nämä kokemukset voivat olla alku tiellä yleismaailmallisen veljeyden kouluun ja kontemplatiiviseen rukoukseen.

229. Nämä ja muut nuorten evankelioimisessa avautuvat mahdollisuudet eivät saa johtaa unohtamaan sitä, että historian ja nuorten ajattelutavan muutoksista huolimatta on olemassa Jumalan lahjoja, jotka ovat aina ajankohtaisia ja sisältävät voiman, joka ylittää kaikki ajat ja kaikki olosuhteet: aina elävä ja vaikuttava Herran sana, meitä ravitseva Kristuksen läsnäolo eukaristiassa, meidät vapauttava ja meitä vahvistava anteeksiannon sakramentti. Voimme mainita myös ehtymättömän hengellisen rikkauden, jonka kirkko säilyttää pyhiensä todistuksessa ja suurten hengellisten opettajien opetuksessa. Vaikka meidän on kunnioitettava eri kasvuvaiheita ja toisinaan odo-

124 Kirje nuorille, VIII, 11-12: PG 31, 580.

tettava kärsivällisesti oikeaa hetkeä, emme voi olla kutsumatta nuoria näille uuden elämän lähteille, meillä ei ole oikeutta riistää heiltä tuollaista hyvää.

”Populaari” nuorisotyö

230. Tavallisen pastoraalisen työn ohella, jota seurakunnat ja liikkeet toteuttavat määrättyjen suunnitelmien mukaan, on hyvin tärkeä antaa tilaa ”populaarille” kirkolliselle nuorisotyölle, jolla on toisenlainen tyyli, ajat, rytmi ja metodologia. Se on laajempaa ja joustavampaa nuorisotyötä, joka toimii paikoissa, joissa nuoret konkreettisesti liikkuvat, edistäen niitä luonnollisia johtajuusominaisuuksia ja karismoja, joita Pyhä Henki on jo kylvänyt heidän keskuuteensa. On ennen kaikkea kyse siitä, että ei aseteta monia esteitä, sääntöjä, kontroleja ja pakollisia rakenteita niille nuorille uskoville, jotka ovat luonnollisia johtajia naapurustoissaan ja muissa ympäristöissä. Meidän on vain ohjattava ja rohkaistava heitä, luottaen enemmän Pyhän Hengen kekseliäisyyteen; hän toimii niin kuin tahtoo.

231. Puhumme todella ”kansan” johtajista, ei eliitistä eikä pienistä suljetuista valittujen ryhmistä. Voidakseen synnyttää ”populaaria” pastoraalista työtä nuorten maailmassa heidän on ”opittava kuulemaan kansan ajatukset, edustettava sitä ja työskenneltävä sen edistämiseksi”.¹²⁵ Kun puhumme ”kansasta”, emme tarkoita yhteiskunnan tai kirkon rakenteita, vaan pikemminkin ihmisten kokonaisuutta, ihmisten, jotka eivät vaella yksilöinä, vaan yhteisön kudoksena, joka on kaikkien ja kaikkia varten eikä salli, että köyhimmmät ja heikoimmat jäävät

125 Argentiinan piispainkokous, *Declaración de San Miguel*, Buenos Aires, 1969, X, 1.

jälkeen: ”Kansa haluaa, että kaikki ovat osallisia yhteisestä hyvästä, ja siksi se suostuu sopeutumaan viimeisenä kulkevien vauhtiin, jotta kaikki pääsevät yhdessä perille.”¹²⁶ ”Kansan” johtajat ovat siis niitä, joilla on kyky ottaa kaikki, myös köyhimmät, heikoimmat, rajoittuneet ja haavoittuneet mukaan nuorten matkaan. He eivät vieroksu eivätkä pelkää nuoria, joilla on haavoja tai ristejä kannettavanaan.

232. Erityisesti niiden nuorten kanssa, jotka eivät ole kasvaneet kristillisissä perheissä tai instituutioissa ja ovat hitaan kypsymisen tiellä, meidän on rohkaistava sitä hyvää, mikä on mahdollista.¹²⁷ Kristus varoitti meitä olettamasta, että kaikki on vain viljaa (vrt. Matt. 13:24-30). Joskus, yrittäessämme kehittää puhdasta ja täydellistä nuorisotyötä, joka on täynnä abstrakteja ajatuksia, kaukana maailmasta ja vailla tahroja, kutistamme evankeliumin tylsäksi, käsittämättömäksi, mielenkiinnostomaksi sanomaksi, joka on kaukana nuorten kulttuurista ja sovelias vain nuorelle kristilliselle eliitille, joka pitää itseään erilaisena, mutta jonka elämä todellisuudessa on elotonta ja hedelmätöntä eristäytymistä. Torjuessamme rikkaviljan juurimme pois tai tukahdutamme tuhansia versoja, jotka pyrkivät kasvamaan rajoitusten keskellä.

233. Sen sijaan, että ”nuoret tukahdutetaan kokoelmalla sääntöjä, jotka antavat kristinuskosta reduktiivisen ja moralistisen kuvan, meidän on panostettava heidän rohkeuteensa ja kasvatettava heitä omaksumaan vastuunsa, varmoina siitä, että

126 Rafael Tello, *La nueva evangelización, Tomo II (Anexos I y II)*, Buenos Aires, 2013, 111.

127 Vrt. Apostolinen kehotuskirje *Evangelii gaudium* (24. marraskuuta 2013), 44-45: AAS 105 (2013), 1038-1039.

myös erehdys, epäonnistuminen ja kriisi ovat kokemuksia, jotka voivat vahvistaa heidän ihmisyyttään”.¹²⁸

234. Synodissa kehoitettiin rakentamaan nuorisotyötä, joka voi luoda inklusiivisia tiloja, jossa on tilaa kaikenlaisille nuorille ja jossa todella ilmenee, että olemme kirkko avoimin ovin. Ei myöskään ole välttämätöntä, että hyväksyy täysin kaikki kirkon opetukset voidakseen osallistua joihinkin nuorisotoimintoihimme. Riittää avoin asenne kaikkia niitä kohtaan, joilla on halu ja valmius kohdata Jumalan ilmoittama totuus. Jotkut pastoraaliset ohjelmamme voivat edellyttää, että on jo alkanut kulkea uskon tietä, mutta tarvitsemme populaaria nuorisotyötä, joka avaa ovet ja antaa tilaa kaikille ja jokaiselle epäilyksineen, traumoineen, ongelmineen, identiteetin etsintöineen, virheineen, historioineen, kokemuksineen synnistä, kaikkine vaikeuksineen.

235. On oltava tilaa myös ”niille, joilla on toisia näkemyksiä elämästä, jotka tunnustavat muuta uskoa tai julistavat, että uskonto on heille vierasta. Kaikki nuoret, ketään poissulkematta, ovat Jumalan sydämessä ja siis myös kirkon sydämessä. Tunnustakaamme kuitenkin rehellisesti, että tämä huuliltamme kaikuva toteamus ei aina todella ilmene pastoraalisessa toiminnassamme: usein pysymme sulkeutuneina omiin ympäristöihimme, jonne heidän äänensä ei saavu, tai omistaudumme vähemmän vaativaan, palkitsevampaan toimintaan, tukahduttaen sen terveen pastoraalisen levottomuuden, joka saa meidät lähtemään ulos oletetuilta varmuusalueiltamme. Evankeliumi vaatii meitä rohkenemaan siihen ja haluamme sen tehdä tees-

128 Loppuasiakirja 70.

kentelemättä ja käännättämättä, todistaen Herran rakkaudesta ja ojentaen käden kaikille maailman nuorille”.¹²⁹

236. Se, että kirkon nuorisotyö lakkaa olemasta elitististä ja suostuu olemaan ”populaaria”, on hidas, kunnioittava, kärsivällinen, luottavainen, väsymätön ja myötätuntoinen prosessi. Synodissa viitattiin Emmauksen opetuslasten esimerkkiin (vrt. Luuk. 24:13-35), joka voi olla malli myös kirkon nuorisotyössä.

237. ”Jeesus kulkee kahden opetuslapsen kanssa, jotka eivät ole ymmärtäneet hänen tapahtumansa merkitystä ja etään-tyvät Jerusalemissa ja yhteisöstä. Ollakseen heidän seuras-saan Jeesus kulkee heidän kanssaan. Hän kyselee ja kuunte-lee kärsivällisesti heidän versiotaan tapahtumista auttaakseen heitä ymmärtämään, mitä he kokevat. Sitten, rakkaudella ja voimalla, hän julistaa heille sanaa, johdattaen heitä tulkitse-maan kirjoitusten valossa kokemansa tapahtumat. Hän hy-väksyy kutsun jäädä heidän luokseen illan tullessa: hän käy heidän yöhönsä. Kuunnelleessa heidän sydämensä lämpenee ja mielensä valaistuu, leivän murtamisessa heidän silmän-sä avautuvat. He itse päättävät viivyttelämättä jatkaa matkaa vastakkaiseen suuntaan, palatakseen yhteisöön, jakaakseen kokemuksen Ylösnousseen kohtaamisesta.”¹³⁰

238. Erilaiset kansanhurskauden ilmaukset, erityisesti pyhiin-vaellukset, vetävät puoleensa nuoria, jotka eivät helposti tun-ne olevansa kotonaan kirkollisissa rakenteissa. Ne ovat konk-reettinen ilmaus luottamuksesta Jumalaan. Näitä Jumalan etsimisen muotoja, joita esiintyy erityisesti köyhempien nuor-

129 Ibid., 117.

130 Ibid., 4.

ten parissa, mutta myös yhteiskunnan muilla sektoreilla, ei pidä halveksia, vaan rohkaista ja innoittaa, koska kansanhurskaus on ”oikeutettu tapa elää todeksi uskoa”¹³¹ ja ilmaus ”Jumalan kansan spontaanista lähetystoiminnasta”.¹³²

Aina lähetystyöntekijöitä

239. Haluan muistuttaa, että ei tarvita pitkää tietä, jotta nuorista tulisi lähetystyöntekijöitä. Myös heikoimmat, rajoittuneimmat ja haavoittuneimmat voivat olla sitä tavallaan, sillä hyvää voidaan aina jakaa, vaikka se onkin olemassa monien heikkouksien ohella. Nuori, joka lähtee pyhiinvaellukselle pyytääkseen apua Neitsyt Marialta ja pyytää ystävää tai kaveria mukaan, tekee tuolla yksinkertaisella teolla jo arvokasta lähetystyötä. Populaarin nuorisotyön ohella on erottamattomasti myös populaaria, kontrolloimatonta lähetystyötä, joka rikkoo kaikki kirkolliset kaavat. Ohjatkaamme ja rohkaiskaamme sitä, mutta älkäämme yrittäkö säännellä sitä liikaa.

240. Jos osaamme kuunnella, mitä Henki meille sanoo, emme voi olla huomaamatta, että kirkon nuorisotyön on aina oltava missionaarista. Nuoret rikastuvat paljon, kun voittavat arkuutensa ja löytävät rohkeutta vierailta kodeissa, ja tällä tavalla he tulevat yhteyteen ihmisten elämän kanssa, oppivat katsomaan oman perheensä ja ryhmänsä tuolle puolen ja alkavat ymmärtää elämää laajemmalla kannalla. Samalla heidän uskonsa ja tajunsa kirkkoon kuulumisesta vahvistuvat. Nuorten missiot, joita tavallisesti järjestetään loma-aikoina valmistau-

131 Apostolinen kehotuskirje *Evangelii gaudium* (24. marraskuuta 2013), 124: AAS 105 (2013), 1072.

132 Ibid., 122: 1071.

tumisajan jälkeen, voivat herättää uudistetun kokemuksen uskosta ja myös vakavaa kutsumuksen pohdintaa.

241. Nuoret kuitenkin kykenevät luomaan uusia lähetystyömuotoja eri alueilla. Koska he esimerkiksi liikkuvat niin hyvin sosiaalisissa verkoissa, heitä on rohkaistava täyttämään ne Jumalalla, veljeydellä ja sitoutumisella.

Aikuisten tuki

242. Nuoria on kunnioitettava vapaudessaan, mutta heidän rinnallaan on myös kuljettava. Perheen pitäisi olla ensimmäinen rinnalla kulkemisen paikka. Kirkon nuorisotyö tarjoaa Kristukseen perustuvaa elämänsuunnitelmaa: kodin rakentamista, kalliolle perustetun perheen rakentamista (vrt. Matt. 7:24-25). Suurimmalle osalle heistä tuo perhe, tuo suunnitelma konkretisoituu avioliitossa ja aviollisessa rakkaudessa. Siksi on välttämätöntä, että kirkon nuorisotyö ja perhetyö ovat luonnollisessa jatkuvuudessa, toimivat koordinoitusti ja integroidusti voidakseen asianmukaisesti ohjata kutsumusprosessia.

243. Yhteisöllä on hyvin tärkeä rooli nuorten ohjauksessa, ja koko yhteisön on oltava vastuussa siitä, että heidät hyväksytään, heitä innoitetaan, rohkaistaan ja haastetaan. Se tarkoittaa, että nuoria katsotaan ymmärtäen, kunnioittaen ja rakastaen ja että heitä ei jatkuvasti tuomita tai vaadita heiltä täydellisyyttä, joka ei vastaa heidän ikäänsä.

244. Synodissa ”monet viittasivat siihen, että puuttuu päteviä ja omistautuneita ohjaajia. Se, että uskotaan kuuntelemisen teologiseen ja pastoraaliseen arvoon, tarkoittaa, että on ajatel-

tava uudelleen ja uudistettava tavat, joilla papillista palvelutehtävää tavallisesti harjoitetaan, ja arvioitava uudelleen sen prioriteetit. Synodi totesi myös tarpeen kouluttaa nuorten ohjaukseen päteviä Jumalalle vihittyjä ja maallikkoja, miehiä ja naisia. Kuuntelemisen armolahja, jonka Pyhä Henki synnyttää yhteisössä, voisi saada myös institutionaalisen tunnustuksen kirkollisen palveluksen muotona”.¹³³

245. On ohjattava erityisesti nuoria, jotka osoittavat johtajuuspotentiaalia, jotta he voivat kouluttautua ja valmistautua. Nuoret, jotka kokoontuivat ennen synodia, pyysivät kehittämään ”uusia johtajuusohjelmia nuorisajohtajien koulutusta ja jatkuvaa kehitystä varten. Jotkut nuoret naiset tuntevat, että kirkosta puuttuu naispuolisten johtajien esikuvia; hekin haluavat antaa kirkolle älylliset ja ammatilliset talenttinsa. Myös seminaristien ja sääntökuntalaisten tulisi kyetä vielä paremmin ohjaamaan nuoria johtajia”.¹³⁴

246. Nuoret itse kuvasivat ominaisuuksia, joita toivovat löytävänsä ohjaajissaan, ja he ilmaisivat sen hyvin selvästi: ”Ohjaajalla tulisi olla tällaisia ominaisuuksia: hän on uskova kristitty, joka toimii kirkossa ja maailmassa, jatkuvasti etsii pyhyyttä, ei tuomitse, vaan pitää huolta, kuuntelee aktiivisesti nuorten tarpeita, vastaa ystävällisesti, tiedostaa itsensä ja rajoitteensa, tuntee hengellisen elämän ilot ja surut. Ensisijaisen tärkeä ominaisuus ohjaajissa on oman ihmisyytensä tunnistaminen, sen, että he ovat ihmisiä ja siis tekevät virheitä: he eivät ole täydellisiä ihmisiä, vaan anteeksiannettuja syntisiä. Toisinaan ohjaajat asetetaan jalustalle, ja heidän lankeamisellaan voi olla

133 Loppuasiakirja 9.

134 Piispainsynodin XV tavallista yleiskokousta valmistelleen nuorten kokouksen asiakirja (24. maaliskuuta 2018), 12.

tuhoisia vaikutuksia nuorten kykyyn jatkaa kirkollista sitoutumistaan. Ohjaajien ei pitäisi opastaa nuoria niin kuin nämä olisivat passiivisia seuraajia, vaan kulkea heidän rinnallaan, antaen heidän olla matkan aktiivisia osallistujia. Heidän pitäisi kunnioittaa vapautta, joka on osa nuoren harkintaprosessia, tarjoten välineitä sen toteuttamiseksi paremmin. Ohjaajan pitäisi olla syvästi vakuuttunut nuoren kyvystä osallistua kirkon elämään. Ohjaajan pitäisi vaalia uskon siemeniä nuorissa, odottamatta näkevänsä välittömästi Pyhän Hengen toiminnan hedelmiä. Ohjaajan rooli ei ole eikä voi olla varattu vain papeille ja Jumalalle vihityille, vaan myös maallikkojen on voitava harjoittaa sitä. Kaikkien ohjaajien pitäisi saada hyvä peruskoulutus ja sitoutua jatkuvaan kouluttautumiseen.”¹³⁵

247. Epäilemättä kirkon kasvatusinstituutiot ovat yhteisöllinen ohjausympäristö; ne voivat tarjota suunnan monille nuorille, erityisesti ”pyrkiessään vastaanottamaan kaikki nuoret riippumatta heidän uskonnollisista valinnoistaan, kulttuuri-taustastaan ja henkilökohtaisesta, perhe- tai sosiaalisesta tilanteestaan. Tällä tavalla kirkko antaa tärkeän panoksen nuorten kokonaisvaltaiseen kasvatukseen eri osissa maailmaa”.¹³⁶ Ne rajoittaisivat kohtuuttomasti tehtäväänsä, jos asettaisivat jyrkkiä kriteerejä oppilaiden hyväksymiselle tai koulussa pysymiselle, koska silloin ne jättäisivät monet nuoret vaille ohjausta, joka auttaisi heitä rikastuttamaan elämäänsä.

135 Ibid., 10.

136 Loppuasiakirja 15.

KAHDEKSAS LUKU

Kutsumus

248. Sana ”kutsumus” voidaan ymmärtää laajassa merkityksessä, Jumalan kutsuna. Se käsittää kutsun elämään, kutsun ystävyYTEEN hänen kanssaan, kutsun pyhyYTEEN ja niin edelleen. Tällä on suuri arvo, koska se asettaa koko elämämme meitä rakastavan Jumalan eteen. Niin voimme ymmärtää, että mikään ei ole merkityksettömän kaaoksen tulosta, vaan päinvastoin kaikki elämässämme voi olla tapa vastata Herralle, jolla on suurenmoinen suunnitelma meitä varten.

249. Kehotuskirjeessä *Gaudete et exsultate* käsittelin kaikkien kutsumusta kasvaa Jumalan kunniaksi, ja tarkoitukseni oli ”esittää jälleen kerran kutsu pyhyYTEEN ja pyrkiä tekemään se käytännössä toteutettavaksi nykykontekstissa riskeineen, haasteineen ja mahdollisuuksineen”.¹³⁷ Vatikaanin II kirkolliskokous auttoi meitä uudistamaan tietoisuutemme tästä kutsusta, joka on suunnattu jokaiselle: ”Kaikkia kristittyjä... Herra kutsuu asemaan ja säätyyn katsomatta, kutakin omal-

137 N. 2.

la tiellänsä, pyrkimään siihen pyhyiden täydellisyyteen, jossa Isä itse on täydellinen.”¹³⁸

Kutsu Jeesuksen ystävyyteen

250. Tärkein asia on erottaa ja tunnistaa, että se, mitä Jeesus tahtoo jokaiselta nuorelta, on ennen kaikkea hänen ystävyytensä. Tämän erottaminen on perustavanlaatuista. Ylösnousseen Herran vuoropuhelussa ystävänsä Simon Pietarin kanssa suuri kysymys oli: ”Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?” (Joh. 21:16). Toisin sanoen: rakastatko minua ystäväenä? Pietarin saama tehtävä pitää huolta hänen lampaistaan ja karitsoistaan on aina suhteessa tähän pyyteettömään rakkauteen, tähän ystäväen rakkauteen.

251. Päinvastainen esimerkki oli Herran ja rikkaan nuorukaisen kohtaaminen, joka sanoo meille selvästi, että se, mitä tuo nuorukainen ei ollut käsittänyt, oli Herran rakastava katse (vrt. Mark. 10:21). Hän meni pois surullisena, vaikka oli ensin seurannut hyvää inspiraatiota, koska ei onnistunut irrottautumaan monista omistuksistaan (vrt. Matt. 19:22). Hän menetti tilaisuuden siihen, mikä varmasti olisi voinut olla suurta ystävyyttä. Mekään emme voi tietää, mitä olisi voinut olla meille, mitä olisi voinut tehdä ihmiskunnalle tuo ainutlaatuinen nuori, jota Jeesus oli katsonut rakkaudella ja jolle hän ojensi käteensä.

252. ”Elämä, jonka Jeesus meille lahjoittaa, on rakkaustarina, elämäntarina, joka tahtoo liittyä omaan tarinaamme ja juurtua elämämme maaperään. Tuo elämä ei ole ’pilvessä’ latausta

138 Dogmaattinen konstituutio *Lumen gentium*, 11.

odottava pelastus, ei uusi 'applikaatio' löydettyväksi eikä mi-
kään mielikuvaharjoitus-itseaputekniikka. Jumalan meille tar-
joama elämä ei myöskään ole johdantokurssi, jossa opitaan vii-
meiset uutuudet. Pelastus, jonka Jumala lahjoittaa meille, on
kutsu osallistua rakkaustarinaan, joka kietoutuu omaan tari-
naamme; tuo pelastus elää ja haluaa syntyä keskuudessam-
me, jotta kantaisimme hedelmää siellä missä olemme, sellai-
sina kuin olemme ja kenen kanssa olemme. Sinne Herra tulee
kylvämään ja kylvetyksi."¹³⁹

Olet toisia varten

253. Haluan nyt keskittyä kutsumukseen erityisessä merki-
tyksessä: kutsuna missionaariseen palvelukseen toisille. Herra
kutsuu meidät osallistumaan luomistytöhönsä tarjoten panok-
semme yhteisen hyvän edistämiseksi saamiemme kykyjen pe-
rusteella.

254. Tämä lähetyskutsumus koskee palvelustamme toisille.
Elämämme maan päällä saavuttaa täyteytensä, kun siitä tulee
uhrilahja. Muistutan, että "lähetystehtäväni kansan sydämessä
ei ole vain osa elämäni tai koriste, jonka voin riisua pois, lisä-
ke tai yksi elämän monista vaiheista. Se on jotakin, jota en voi
juuria pois itsestäni, ellen tahdo tuhota itseäni. Minä olen lähe-
tystehtävä täällä maan päällä, siksi olen tässä maailmassa".¹⁴⁰
Siksi kaikki pastoraalinen toiminta, koulutus ja spiritualiteetti
on nähtävä kutsumuksen valossa.

139 Puhe XXXIV Maailman nuortenpäivien vigiliassa Panamassa (26. tammi-
kuuta 2019): *L'Osservatore Romano* 28.-29. tammikuuta 2019, 6.

140 Apostolinen kehotuskirje *Evangelii gaudium* (24. marraskuuta 2013), 273:
AAS 105 (2013), 1130.

255. Kutsumuksesi ei koostu vain työstä, jota teet, vaikkakin se ilmenee siinä. Se on jotakin enemmän, se on polku, joka ohjaa monet ponnistuksesi ja tekosi palvelemaan toisia. Siksi kutsumuksen erottamisessa on tärkeä tutkia, huomaatko itsessäsi tarvittavia kykyjä tuohon erityiseen palvelukseen yhteiskunnalle.

256. Tämä antaa hyvin suuren arvon sille, mitä teet. Se lakkaa olemasta joukko tekoja, joita tehdään rahan ansaitsemiseksi, työllistettynä pysymiseksi tai toisten miellyttämiseksi. Siitä kaikesta muodostuu kutsumuksesi, koska meidät on kutsuttu; se on jotakin enemmän kuin pelkkä pragmaattinen valinta omalta osaltamme. Lopulta on kyse sen tunnistamisesta, mitä varten minut on tehty, mitä varten olen maan päällä, mikä on Herran suunnitelma elämälleni. Hän ei osoita minulle kaikkia paikkoja, aikoja ja yksityiskohtia, jotka minun on harkiten päätettävä. Mutta varmasti on elämäni suunta, joka hänen on osoitettava minulle, koska hän on Luojani, valajani, ja minun on kuunneltava hänen ääntään antaakseni hänen muovata ja ohjata minua. Silloin olen se, mikä minun on oltava, ja olen myös uskollinen henkilökohtaista todellisuuttani kohtaan.

257. Oman kutsumuksensa toteuttamiseksi on kehitettävä, saatava kukoistamaan ja vaalittava kaikkea sitä, mitä itse on. Ei ole kyse itsensä keksimisestä, siitä, että loisi itsensä tyhjästä, vaan siitä, että löytää itsensä Jumalan valossa ja saa olemuksensa kukoistamaan: ”Jumalan suunnitelman mukaan jokainen ihminen on kutsuttu kehittymään ja toteuttamaan itseään, sillä jokainen elämä on kutsumus.”¹⁴¹ Kutsumuksesi suuntaa sinut tuomaan esiin parhaan itsestäsi Jumalan kunniaksi ja

141 Pyhä Paavali VI, kiertokirje *Populorum progressio* (26. maaliskuuta 1967), 15: AAS 59 (1967), 265.

toisten hyväksi. Ei ole kyse vain asioiden tekemisestä, vaan niiden tekemisestä niin, että niillä on merkitys ja suunta. Siksi pyhä Alberto Hurtado sanoi nuorille, että heidän on otettava suunta hyvin vakavasti: ”Laivassa huolimaton perämies saa heti potkut, koska se, mitä hänellä on käsissään, on liian pyhää. Kiinnittämmekö me huomiota elämämme suuntaan? Mikä on suuntasi? Jos sitä täytyy pysähtyä ajattelemaan, pyydän teitä jokaista pitämään sitä erittäin tärkeänä, koska tässä onnistuminen tarkoittaa menestystä, tässä erehtyminen yksinkertaisesti epäonnistumista.”¹⁴²

258. Tämä ”oleminen toisia varten” jokaisen nuoren elämässä liittyy tavallisesti kahteen perustavanlaatuiseen kysymykseen: perheen perustaminen ja työ. Kyselyt nuorten keskuudessa vahvistavat, että nämä ovat kaksi suurta aihetta, jotka herättävät heissä toiveita ja huolta. Molemmissa tarvitaan erityistä harkintaa. Käsitelkäämme niitä lyhyesti.

Rakkaus ja perhe

259. Nuoret tuntevat voimakkaasti kutsun rakkauteen ja unelmoivat kohtaavansa oikean henkilön, jonka kanssa perustaa perhe ja rakentaa yhteinen elämä. Epäilemättä se on kutsumus, jonka Jumala itse esittää tunteiden, toiveiden ja unelmiensa kautta. Tätä aihetta käsittelin laajasti kehotuskirjeessä *Amoris laetitia* ja kehotan kaikkia nuoria lukemaan erityisesti sen luvut 4 ja 5.

142 *Meditación de Semana Santa para jóvenes*, kirjoitettu rahtilaivassa paluumatkalla Yhdysvalloista 1946: <https://www.padrealbertohurtado.cl/escritos-2/>.

260. Ajattelen mielelläni, että ”kaksi kristittyä, jotka menevät naimisiin, ovat tunnistaneeet rakkaustarinassaan Herran kutsumuksen muodostaa heistä kahdesta, miehestä ja naisesta, yhden lihan, yhden elämän. Ja avioliiton sakramentti kietoo tämän rakkauden Jumalan armon suojaan, juurruttaa sen Jumalaan itseensä. Tämän lahjan, tämän kutsun varmuuden myötä voitte mennä eteenpäin varmoina, pelkäämättä mitään, voitte kohdata kaiken yhdessä!”¹⁴³

261. Tässä yhteydessä muistutan, että Jumala loi meidät seksuaalisiksi. Hän itse ”loi seksuaalisuuden, joka on suurenmoisen lahja hänen luoduilleen”.¹⁴⁴ Avioliittokutsumuksen piirissä meidän on tunnistettava ja oltava kiitollisia siitä, että ”seksuaalisuus, seksi, on Jumalan lahja. Ei tabu. Se on Jumalan lahja, lahja, jonka Herra meille antaa. Sillä on kaksi tarkoitusta: rakastaminen ja elämän synnyttäminen. Se on intohimo, intohimoista rakkautta. Todellinen rakkaus on intohimoista. Kun miehen ja naisen välinen rakkaus on intohimoista, se johtaa antamaan elämän aina. Aina. Antamaan sen ruumiineen ja sieluneen”.¹⁴⁵

262. Synodi korosti, että ”perhe on jatkuvasti tärkein kiinne-kohta nuorille. Lapset arvostavat vanhempien rakkautta ja huolenpitoa, he pitävät tärkeinä perhesiteitä ja toivovat voitavansa kerran muodostaa oman perheen. Varmasti asumuserojen, avioerojen, toisten liittojen ja yksinhuoltajaperheiden lisääntyminen voi aiheuttaa nuorissa suurta kärsimystä ja

143 Umbrian nuorten tapaaminen Assisissa (4. lokakuuta 2013): AAS 105 (2013), 921.

144 Apostolinen kehotuskirje *Amoris laetitia* (19. maaliskuuta 2016), 150: AAS 108 (2016), 369.

145 Audienssi Grenoble-Viennen (Ranska) hiippakunnan nuorille (17. syyskuuta 2018): L'Osservatore Romano 19. syyskuuta 2018, 8.

identiteettikriisejä. Joskus he joutuvat omaksumaan vastuuta, joka ei ole suhteessa heidän ikäänsä ja pakottaa heidät aikuis-tumaan ennenaikaisesti. Isovanhemmat antavat usein ratkaisevan panoksen rakkaudessa ja uskonnollisessa kasvatuksessa: viisaudellaan he ovat ratkaiseva lenkki sukupolvien välisessä suhteessa”.¹⁴⁶

263. Nämä omassa perheessä kohdatut vaikeudet johtavat varmasti monet nuoret kysymään, kannattaako perustaa uusi perhe, olla uskollisia, olla anteliaita. Haluan sanoa teille: kyllä, kannattaa panostaa perheeseen. Siinä löydätte parhaat virikkeet kypsyäkseen ja kauneimmat ilot jaettaviksi. Älkää antako viedä teiltä mahdollisuutta rakastaa vakavasti. Älkää alistuko niiden huijaukseen, jotka tarjoavat teille hillitöntä individualistista elämää; se johtaa lopulta eristäytymiseen ja pahimpaan yksinäisyyteen.

264. Nykyään hallitsee väliaikaiskulttuuri, joka on illuusio. On petos ja valhe uskoa, että mikään ei voi olla lopullista. Usein ”sanotaan, että nykyään avioliitto ei ’ole muodissa’... Väliaikaisen ja suhteellisen kulttuurissa monet saarnaavat, että tärkeintä on ’nauttia’ hetkestä, että ei kannata sitoutua koko elämän ajaksi, tehdä lopullisia valintoja... Pyydän teitä olemaan vallankumouksellisia, pyydän teitä kulkemaan vastavirtaan; kyllä, tässä pyydän teitä kapinoimaan tuota väliaikaiskulttuuria vastaan, joka pohjimmiltaan uskoo, että ette kykene omaksumaan vastuuta, uskoo, että ette kykene rakastamaan todella”.¹⁴⁷ Minä luotan teihin, siksi rohkaisen teitä valitsemaan avioliiton.

146 Loppuasiakirja 32.

147 XXVIII Maailman nuortenpäivien vapaaehtoisten tapaaminen Rio de Janeirossa (28. heinäkuuta 2013): *Insegnamenti*, 1, 2 (2013), 125.

265. Avioliittoon on valmistauduttava, ja se vaatii itsensä kasvattamista, parhaiden hyveiden kehittämistä, etenkin rakkautta, kärsivällisyyttä, kykyä vuoropuheluun ja palvelemiseen. Se merkitsee myös kasvatusta seksuaalisuudessa, jotta se olisi yhä vähemmän väline toisten käyttämiseksi ja yhä enemmän kyky lahjoittaa itsensä täysin toiselle ihmiselle muut poissulkevalla ja anteliaalla tavalla.

266. Kolumbian piispat opettavat meille, että ”Kristus tietää, että puoliset eivät ole täydellisiä ja että heidän on voitettava heikkoutensa ja uskollisuuden puutteensa, jotta heidän rakkautensa voisi kasvaa ja kestää ajan myötä. Siksi hän antaa puolisoille armonsa, joka on samalla valoa ja voimaa, joka sallii heidän toteuttaa avioelämänsä projektin Jumalan suunnitelman mukaisesti”.¹⁴⁸

267. Niille, joita ei ole kutsuttu avioliittoon tai Jumalalle vihittyyn elämään, on aina muistutettava, että ensimmäinen ja tärkein kutsumus on kasteen kutsumus. Naimattomat, nekin, jotka eivät ole sitä itse valinneet, voivat erityisellä tavalla tulla todistajiksi tuosta kutsumuksesta henkilökohtaisen kasvunsa tiellä.

Työ

268. Yhdysvaltain piispat korostivat, että nuori aikuisuus ”merkitsee usein ihmisen siirtymistä työmaailmaan. ’Mitä teet elääksesi?’ on jatkuva keskustelunaihe, koska työ on hyvin tärkeä osa heidän elämäänsä. Nuorille aikuisille tämä kokemus

148 Kolumbian piispainkokous, *Mensaje Cristiano sobre el matrimonio* (14. toukokuuta 1981).

on hyvin muuttuva, koska he siirtyvät työpaikasta toiseen ja myös urasta toiseen. Työ voi sanella heidän ajankäyttönsä ja määrittää, mitä he voivat tehdä tai hankkia. Se voi määrittää myös vapaa-ajan laatua ja määrää. Työ määrää ja vaikuttaa nuoren aikuisen identiteettiä ja käsitystä itsestään ja on tärkeä paikka, jossa kehittyy ystävyys- ja muita suhteita, koska tavallisesti ei työskennellä yksin. Nuoret, miehet ja naiset, puhuvat työstä tehtävän täyttämisenä ja merkityksen antajana. Se sallii nuorten aikuisten tyydyttää käytännölliset tarpeensa ja – mikä vielä tärkeämpää – etsiä merkitystä ja unelmiensa ja viisioidensa toteuttamista. Vaikka työ ei auttaisikaan heitä toteuttamaan unelmiaan, nuorille aikuisille on tärkeää vaalia näkyä, oppia työskentelemään tavalla, joka on todella persoonallinen ja tyydyttävä heidän elämälleen, ja jatkuvasti erottaa Jumalan kutsu”.¹⁴⁹

269. Kehotan nuoria: ei pidä odottaa elävänsä tekemättä työtä, riippuvaisina toisten avusta. Se ei ole hyvä, koska ”työ on välttämättömyys, osa elämän merkitystä täällä maan päällä, tie kypsymiseen, inhimilliseen kehitykseen ja itsensä toteuttamiseen. Tässä mielessä köyhien rahallisen avustamisen pitäisi aina olla väliaikainen ratkaisu hätätilanteessa”.¹⁵⁰ Siitä seuraa, että ”pyhän Franciscus Assisilaisen luotuja koskevan ihmetyksentäyteisen mietiskelyn ohella kristillinen spiritualiteetti on kehittänyt myös rikkaan ja terveen ymmärryksen työstä, kuten käy ilmi esimerkiksi autuaan Charles de Foucauldin ja hänen oppilaidensa elämästä”.¹⁵¹

149 Yhdysvaltain piispainkokous, *Sons and Daughters of Light: A Pastoral Plan for Ministry with Young Adults*, 12. marraskuuta 1996, I, 3.

150 Kiertokirje *Laudato si'* (24. toukokuuta 2015), 128: AAS 107 (2015), 898.

151 Ibid., 125: 897.

270. Synodi korosti, että työmaailma on ympäristö, jossa nuoret ”kokevat poissulkemista ja syrjintää. Ensimmäinen ja vakavin muoto siitä on nuorisotyöttömyys, joka joissakin maissa saavuttaa kohtuuttoman korkean asteen. Köyhtymisen lisäksi työn puute vie nuorilta kyvyn unelmoida ja toivoa ja riistää heiltä mahdollisuuden antaa panoksensa yhteiskunnan kehitykseen. Monissa maissa tämä tilanne riippuu siitä, että joiltakin nuorilta väestöryhmiltä puuttuu riittäviä ammatillisia kykyjä, johtuen myös kasvatus- ja koulutusjärjestelmän puutteista. Usein nuoria piinaava työtilanteen epävarmuus liittyy työvoimaa riistäviin talousintresseihin”.¹⁵²

271. Se on vaikea kysymys, jota politiikassa on pidettävä ensisijaisena ongelmana erityisesti nykyään, kun teknologisen kehityksen nopeus ja pakkomielle työn kustannusten vähentämisestä voi johtaa nopeasti korvaamaan lukemattomia työpaikkoja koneilla. On kyse yhteiskunnalle perustavanlaatuisesta kysymyksestä, koska työ ei ole nuorelle pelkästään voiton tuottamiseen tähtäävää toimintaa. Se on ilmaus ihmisen arvokkuudesta, kypsymisen ja yhteiskuntaan jäsentymisen tie, jatkuva innoite kasvaa vastuullisuudessa ja luovuudessa; se suojaa taipumukselta individualismiin ja mukavuudenhaluun; se on myös kunnian antamista Jumalalle kehittämällä kykyjään.

272. Nuorella ei ole aina mahdollisuutta päättää, mihin omistaa ponnistuksensa, mihin tehtäviin käyttää energiansa ja innovaatiokykynsä, koska omien toiveiden, kykyjen ja päätösten ohella rajoja asettaa ankara todellisuus. On totta, että et voi elää tekemättä työtä ja että joskus sinun on hyväksyttävä se

152 Loppuasiakirja 40.

mitä löydät, mutta älä koskaan luovu unelmistasi, älä koskaan lopullisesti hautaa kutsumusta, älä hyväksy tappiota. Etsi aina ainakin osittaisia tai epätäydellisiäkin tapoja elää sitä, minkä tunnistat aidoksi kutsumukseksi.

273. Kun joku huomaa, että Jumala kutsuu häntä johonkin, että hänet on tehty sitä varten – se voi olla sairaanhoito, puusepäntyöt, viestintä, insinööritaito, opettaminen, taide tai mikä muu työ tahansa – hän saa kukoistamaan parhaat kykynsä uhrautua, olla antelias ja omistautua. Tieto siitä, että asioita ei tehdä tekemisen vuoksi, vaan niillä on merkitys vastauksena kutsuun, joka kaikuu syvällä sisimmässämme, kutsuun antaa jotakin toisille, saa aikaan sen, että tuo tekeminen antaa sydämelle erityisen kokemuksen täyteydestä. Niin sanoi Raamatun vanha Saarnaajan kirja: ”Minä havaitsin, ettei ole mitään parempaa kuin nyt iloita teoistaan” (3:22).

Kutsumukset erityiseen Jumalalle vihkiytymiseen

274. Jos lähdemme vakaumuksesta, että Henki jatkuvasti heittää kutsumuksia pappeuteen ja sääntökuntaelämään, voimme ”heittää uudestaan verkot” Herran nimessä täynnä luottamusta. Meillä voi – ja täytyy – olla rohkeutta kehottaa jokaista nuorta tutkimaan mahdollisuutta seurata tätä tietä.

275. Joskus olen tehnyt tuon ehdotuksen nuorille ja saanut heiltä lähes pilkallisen vastauksen: ”En tosiaankaan mene siihen suuntaan.” Vuosia myöhemmin kuitenkin jotkut heistä olivat seminaarissa. Herra ei voi unohtaa lupaustaan olla jättämättä kirkkoa vaille paimenia, joita ilman se ei voisi elää eikä toteuttaa lähetystehtäväänsä. Ja jos jotkut papit eivät anna hy-

vää todistusta, Herra ei sen vuoksi lakkaa kutsumasta. Päinvastoin hän kaksinkertaistaa panoksen, koska hän ei lakkaa piitämästä huolta rakkaasta kirkostaan.

276. Kutsumuksen erottamisessa ei pidä sulkea pois mahdollisuutta vihkiytyä Jumalalle pappeudessa, sääntökuntaelämässä tai muissa Jumalalle vihityn elämän muodoissa. Miksi sulkisit sen pois? Ole varma siitä, että jos tunnistat Jumalan kutsun ja seuraat sitä, se antaa täyttymyksen elämällesi.

277. Jeesus kulkee keskellämme niin kuin teki Galileassa. Hän kulkee kaduillamme, pysähtyy ja katsoo meitä silmiin, kiirehtimättä. Hänen kutsunsa on puoleensavetävä, kiehtova. Nykyään kuitenkin ahdistus ja meitä pommittavien ärsykkeiden nopeus saavat aikaan sen, että ei ole tilaa sille sisäiselle hiljaisuudelle, jossa havaitaan Jeesuksen katse ja kuullaan hänen kutsunsa. Samalla eteesi tulee monia houkuttelevasti pakattuja tarjouksia, jotka näyttäytyvät hyvinä ja jännittävinä, mutta ajan mittaan jättävät sinut tyhjäksi, väsyneeksi ja yksinäiseksi. Älä anna käydä niin, koska tämän maailman virta vetäisee sinut pyörteeseen vailla merkitystä, suuntaa, selkeitä päämääriä, ja niin monet ponnistuksesi menevät hukkaan. Etsi pikemminkin niitä rauhallisia ja hiljaisia paikkoja, joissa voit mietiskellä, rukoilla, katsoa paremmin ympärilläsi olevaa maailmaa, ja silloin, yhdessä Jeesuksen kanssa, voit tunnistaa, mikä on kutsumuksesi täällä maan päällä.

YHDEKSÄS LUKU

Erottaminen

278. Erottamiskykyä yleensä käsittelin jo apostolisessa keho-tuskirjeessä *Gaudete et exsultate*. Sallikaa minun toistaa tässä joitakin sen ajatuksia soveltaen niitä oman kutsumuksen erot-tamiseen maailmassa.

279. Muistutan, että kaikki, mutta ”erityisesti nuoret, ovat alt-tiita jatkuvalle kanavaselailulle. On mahdollista navigoida kahdella tai kolmella näytöllä samanaikaisesti ja olla samaan aikaan vuorovaikutuksessa eri virtuaalisilla näyttämöillä. Il-man viisasta erottelukykyä joudumme helposti hetkellisten trendien armoille”.¹⁵³ ”Tämä on erityisen tärkeää, kun elämään tulee uusi asia. Täytyy erottaa, onko se uutta viiniä, joka tulee Jumalalta, vai maailman hengen tai paholaisen hengen pettä-vä uutuus.”¹⁵⁴

153 Apostolinen kehotuskirje *Gaudete et exsultate* (19. maaliskuuta 2018), 167.

154 Ibid., 168.

280. Vaikka tämä erottelukyky ”sisältää järjen ja harkitsevaisuuden, se ylittää ne, koska kyseessä on näkeminen sen ainitlaatuisen ja toistamattoman suunnitelman salaisuuteen, joka Jumalalla on jokaista varten... Pelissä on elämäni merkitys Isän edessä, joka tuntee minut ja rakastaa minua, elämäni todellinen merkitys, jota kukaan ei tunne paremmin kuin hän”.¹⁵⁵

281. Tähän kehykseen liittyy omantunnon muovaaminen, jotta erottamiskyky kasvaa syvyydessä ja uskollisuudessa Jumalalle: ”Omantunnon muovaaminen on koko elämän kestävä tie, jossa opitaan Jeesuksen Kristuksen mieli, omaksuen hänen valintakriteerinsä ja toimintatarkoituksensa (vrt. Fil. 2:5).”¹⁵⁶

282. Tässä muovaamisessa annamme Kristuksen muuttaa meidät ja samalla ”omaksumme tavaksi harjoittaa hyvyttä omaatuntoa tutkien: tässä harjoituksessa ei ole kyse vain syntien tunnistamisesta, vaan myös Jumalan työn tunnistamisesta omassa jokapäiväisessä kokemuksessamme, historian tapahtumissa ja kulttuurissa, johon kuulumme, monien miesten ja naisten todistuksessa, jotka ovat edeltäneet meitä tai jotka ohjaavat meitä viisaudellaan. Kaikki tämä auttaa kasvamaan harkitsevaisuuden hyveessä antaen kokonaissuunnan elämällemme konkreettisilla valinnoilla, tyynen tietoisena lahjoistamme ja rajoitteistamme”.¹⁵⁷

155 Ibid., 170.

156 Loppuasiakirja 108.

157 Ibid.

Miten tunnistat kutsumuksesi

283. Ilmaus erottamiskyvystä on ponnistelu oman kutsumuksen tunnistamiseksi. Se on tehtävä, joka edellyttää, että antaa tilaa yksinäisyydelle ja hiljaisuudelle, koska on kyse hyvin henkilökohtaisesta ratkaisusta, jota kukaan muu ei voi tehdä sijastamme: ”Herra puhuu meille hyvin erilaisin tavoin työmme aikana, toisten kautta ja joka hetki. Mutta ei ole mahdollista olla ilman pitkällisen rukouksen hiljaisuutta, jotta havaitsemme paremmin tuon kielen, jotta voimme tulkita niiden innoitteiden todellisen merkityksen, joita ajattelemme saaneemme, jotta voimme tyynnyttää ahdistuksemme ja nähdä koko elämämme Jumalan valossa.”¹⁵⁸

284. Tämä hiljaisuus ei ole eristäytymistä, koska ”on muistettava, että rukoileva erottamiskyky edellyttää valmiutta kuunnella: Herraa, muita, itse todellisuutta, joka aina haastaa meitä uusilla tavoilla. Vain se, joka on valmis kuuntelemaan, on vapaa luopumaan osittaisista ja riittämättömistä näkökannoistaan... Näin hän on todella valmis ottamaan vastaan kutsun, joka murtaa hänen varmuutensa mutta johtaa hänet parempaan elämään: ei riitä, että kaikki menee hyvin, että kaikki on rauhallista. Voi olla, että Jumala tarjoaa meille jotakin enemmän, mutta laiskassa hajaannuksessamme emme sitä edes tunnista”.¹⁵⁹

285. Kun on kyse oman kutsumuksen erottamisesta, on kysyttävä monia kysymyksiä. Ei pidä aloittaa kysymällä, missä voisi ansaita enemmän tai missä voisi saada enemmän mainetta

158 Apostolinen kehotuskirje *Gaudete et exsultate* (19. maaliskuuta 2018), 171.

159 Ibid., 172.

ja sosiaalista arvostusta, eikä silläkään, mitkä tehtävät miellyttäisivät eniten. Jotta emme erehtyisi, on vaihdettava näkökulmaa ja kysyttävä: tunnenko itseni, näennäistä ja tuntemuksiani syvemmillä? Tiedänpö, mikä ilahduttaa sydäntäni ja mikä saa sen surulliseksi? Mitkä ovat vahvat ja heikot kohtani? Siitä seuraa välittömästi muita kysymyksiä: miten voin palvella paremmin ja olla hyödyllisempi maailmalle ja kirkolle? Mikä on minun paikkani täällä maan päällä? Mitä minä voisin tarjota yhteiskunnalle? Ja muita hyvin realistisia kysymyksiä: onko minulla tarvittavat kyvyt tuohon palvelukseen? Tai voisinko hankkia ja kehittää niitä?

286. Näitä kysymyksiä ei niinkään pidä asettaa suhteessa itseensä ja taipumuksiinsa, vaan pikemminkin suhteessa toisiin, niin että erottamisprosessissa tutkitaan omaa elämää suhteessa toisten elämään. Siksi haluan muistuttaa, mikä on suuri kysymys: "Monta kertaa elämässä hukkaamme aikaa kysellen: 'Kuka minä olen?' Voit kysellä kuka olet ja viettää koko elämäsi etsien sitä, kuka olet. Mutta kysy itseltäsi: 'Ketä varten olen?'"¹⁶⁰ Olet Jumala varten, epäilemättä. Mutta hän haluaa, että olisit myös toisia varten, ja hän on asettanut sinuun monia ominaisuuksia, taipumuksia, lahjoja ja karismoja, jotka eivät ole sinua varten, vaan toisia varten.

Ystävän kutsu

287. Oman kutsumuksensa erottamiseksi on tunnistettava, että se on kutsu ystävältä: Jeesukselta. Kun antaa lahjan ystävälle, antaa parasta. Se ei välttämättä ole kallishintaisinta tai vai-

160 Puhe rukousvigiliassa valmistautumiseksi XXXIV Maailman nuortenpäivään, Santa Maria Maggiore (8. huhtikuuta 2017): AAS 109 (2017), 447.

keinta hankkia, vaan sitä, minkä tiedämme ilahduttavan toista. Ystävällä on niin selvä käsitys siitä, että hän voi mielessään nähdä ystävän hymyn tämän avatessa lahjaansa. Tällaista ystävyyden tunnistamista tarjoan nuorille malliksi, jos he haluavat ymmärtää, mikä on Jumalan tahto heidän elämälleen.

288. Haluan teidän tietävän, että kun Herra ajattelee jotakuta ja sitä, mitä haluaisi tälle lahjoittaa, Herra ajattelee tätä ihmistä henkilökohtaisena ystävänä. Ja jos hän on päättänyt lahjoittaa sinulle armon, karisman, joka saa sinut elämään elämäsi täysin ja muuttaa sinut ihmiseksi, joka on hyödyllinen toisille, ihmiseksi, joka jättää jäljen historiaan, se on varmasti jotakin, joka tekee sinut onnelliseksi sisimmässäsi ja innostaa sinua enemmän kuin mikään muu tässä maailmassa. Ei siksi, että se, mitä hän antaa sinulle, olisi poikkeuksellinen tai harvinainen armolahja, vaan koska se on oikeanmittainen sinulle, oikeanmittainen koko elämällesi.

289. Kutsumuksen lahja on epäilemättä vaativa lahja. Jumalan lahjat ovat interaktiivisia ja niistä nauttiakseen on pantava peliin paljon, otettava riskejä. Ne eivät kuitenkaan ole ulkoapäin asetettu vaatimus, vaan jotakin, joka innoittaa sinua kasvamaan ja tekemään valintoja, jotta tämä lahja kypsyisi ja siitä tulisi lahja toisille. Kun Herra herättää kutsumuksen, älä ajattele vain sitä mitä olet, vaan kaikkea sitä, miksi voit tulla yhdessä hänen kanssaan ja toisten kanssa.

290. Elämän voima ja oman persoonallisuuden voima ruokkivat toisiaan jokaisen nuoren sisällä ja innoittavat häntä ylittämään kaikki rajat. Kokemattomuus sallii sen tapahtua, vaikka muuttuikin hyvin nopeasti kokemukseksi, usein tuskalliseksi. On tärkeää asettaa tämä kaipausta ”äärettömästä vielä koet-

telemattomasta alusta”¹⁶¹ Jeesuksen tarjoaman ehdottoman ystävyyden yhteyteen. Ennen kaikkia lakeja ja velvollisuuksia se, mitä Jeesus tarjoaa valittavaksemme, on hänen seuraamisensa, kuten ystävät seuraavat ja etsivät toisiaan ja kohtaavat toisensa puhtaasta ystävydestä. Kaikki muu tulee sen jälkeen, ja jopa elämän epäonnistumiset voivat olla mittaamaton kokemus tuosta ystävydestä, joka ei koskaan katoa.

Kuunteleminen ja ohjaus

291. On pappeja, sääntökuntalaisia, maallikkoja, ammattilaisia ja myös päteviä nuoria, jotka voivat auttaa nuoria kutsumuksen erottamisessa. Kun on autettava toista löytämään elämäntiensä, ensimmäinen asia on kuunnella. Tämä kuunteleminen edellyttää kolmenlaista toisiaan täydentävää tarkkaavaisuutta.

292. Ensimmäinen tarkkaavaisuus kohdistuu ihmiseen. On kyse toisen ihmisen kuuntelemisesta, joka antaa meille itsensä sanoissaan. Merkki tästä kuuntelemisesta on aika, jonka omistat toiselle. Ei ole kyse määrästä, vaan siitä, että toinen tuntee, että minun aikani on hänen: aika, jota hän tarvitsee ilmaistaakseen minulle mitä tahtoo. Hänen on tunnettava, että kuunteleminen häntä ehdoitta, loukkaantumatta, pahastumatta, ärtymättä, väsymättä. Tällaista kuuntelemista Herra harjoitti kulkiessaan Emmauksen opetuslasten rinnalla ja saattaessaan heitä hyvän matkaa tiellä, joka kulki päinvastaiseen suuntaan kuin oikea (vrt. Luuk. 24:13-35). Kun Jeesus oli jatkavinaan matkaa niiden kahden saavuttua perille, he ymmärsivät, että hän oli lahjoittanut heille aikaansa, ja tuolla hetkellä he antoivat hänelle

161 Vrt. Romano Guardini, *Die Lebensalter. Ihre Ethische Und Pädagogische Bedeutung*, Würzburg 3. painos 1955, 20.

omaansa tarjoamalla vieraanvaraisuutta. Tuo tarkkaavainen ja epäitsekäs kuunteleminen osoittaa arvon, joka toisella ihmisellä meille on, riippumatta hänen ajatuksistaan ja elämänvalinnoistaan.

293. Toinen tarkkaavaisuus tarkoittaa erottamiskykyä. On kyse siitä, että tunnistaa oikean kohdan, jossa erottaa armon kiusauksesta. Sillä joskus mieleemme tulevat asiat ovat vain kiusauksia, jotka etäännyttävät meidät todelliselta tieltämme. Tässä minun on kysyttävä itseltäni, mitä tämä henkilö täsmälleen minulle sanoo, mitä hän haluaa sanoa, mitä hän haluaa minun ymmärtävän siitä, mitä hänelle tapahtuu. Nämä kysymykset auttavat ymmärtämään, kuinka häntä motivoivat teemat liittyvät toisiinsa ja kuinka tuo ajattelutapa vaikuttaa hänen tunnerytmiiinsä. Tällainen kuunteleminen pyrkii erottamaan hyvän Hengen pelastavat sanat, jotka esittävät meille Herran totuuden, mutta myös pahan hengen ansat, sen petokset ja vietelykset. On oltava rohkeutta, rakkautta ja hienovaraisuutta auttaakseen toista tunnistamaan totuuden ja petokset tai verukkeet.

294. Kolmas tarkkaavaisuus tarkoittaa sen kuuntelemista, mikä ajaa toista "eteenpäin". Siinä kuunnellaan syvästi, "minne toinen todella haluaa mennä". Sen yli, mitä hän tuntee ja ajattelee nyt ja mitä hän on tehnyt menneisyydessä, huomio kiinnitetään siihen, mitä hän haluaisi olla. Toisinaan se vaatii, että ihminen ei niinkään katso sitä, mikä häntä miellyttää, pinnallisia toiveitaan, vaan sitä, mikä on otollisinta Herralle, Herran suunnitelmaa hänen elämälleen. Se ilmenee sydämen taipumuksessa, joka ylittää pinnallisen tunteiden ja mieltymysten tason. Tämä kuunteleminen kiinnittää huomiota lopul-

liseen tarkoitukseen, joka lopulta ratkaisee elämän, koska Jeesus ymmärtää ja arvostaa tätä sydämen lopullista tarkoitusta. Siksi hän on aina valmis auttamaan jokaista tunnistamaan sen, ja siksi hänelle riittää, että joku sanoo hänelle: ”Herra, pelasta minut! Armahda minua!”

295. Vain silloin hengellisestä erottamiskyvystä tulee vahva työväline Herran seuraamiseksi paremmin.¹⁶² Tällä tavalla halu tunnistaa oma kutsumus saa suuremman intensiteetin, toisenlaisen laadun ja korkeamman tason, joka vastaa paljon paremmin oman elämän arvokkuutta. Sillä lopulta hyvä erottamiskyky on vapauden tie, joka saa kukoistamaan juuri sen, mikä on ainutlaatuista jokaisessa ihmisessä, sen, mikä on niin hänelle ominaista, niin henkilökohtaista, että vain Jumala sen tuntee. Toiset eivät voi täysin ymmärtää eivätkä ulkoa käsin ennustaa, kuinka se kehittyy.

296. Kun joku kuuntelee toista tällä tavalla, tietyssä vaiheessa hänen itsensä on kadottava, jotta toinen voi seurata löytämänsä tietä – kadottava kuten Herra katosi opetuslastensa näkyvistä, jättäen heidät yksin, sydämet palavina ja haluten vastustamattomasti lähteä liikkeelle (vrt. Luuk. 24:31-33). Pa-latessaan yhteisöön Emmauksen opetuslapset saavat vahvistuksen, että Herra on todella ylösnoussut (vrt. Luuk. 24:34).

297. Koska ”aika on tilaa tärkeämpi”,¹⁶³ meidän on herätettävä ja ohjattava prosesseja eikä omia reittejämme. Ja on kyse ihmisten prosesseista, ihmisten, jotka ovat aina ainutlaatuisia ja

162 Vrt. apostolinen kehotuskirje *Gaudete et exsultate* (19. maaliskuuta 2018), 169.

163 Apostolinen kehotuskirje *Evangelii gaudium* (24. marraskuuta 2013), 222: AAS 105 (2013), 1111.

vapaita. Siksi on vaikea laatia reseptejä, vaikka kaikki merkit olisivat positiivisia, koska ”positiiviset tekijätkin on arvioitava tarkasti, jotta niitä ei irroteta toisistaan eivätkä ne ole ristiin riidassa toistensa kanssa, muutu absoluuttisiksi ja taistele toisiaan vastaan. Sama on sanottava negatiivisista tekijöistä: niitä ei pidä torjua yhtenä joukkona ja erotuksetta, koska jokaiseen niistä voi kätkeytyä jokin arvo, joka odottaa vapautusta ja palauttamista täyteen totuuteensa”.¹⁶⁴

298. Mutta ohjatakseen toisia tällä tiellä on ennen kaikkea välttämätöntä, että olet hyvin harjaantunut kulkemaan sitä itse. Maria teki niin, kohdaten omat kysymyksensä ja vaikeutensa ollessaan hyvin nuori. Uudistakoon hän nuoruutesi rukouksensa voimalla ja saattakoon sinua aina äidillisellä läsnäolollaan.

* * *

164 Pyhä Johannes Paavali II, apostolinen kehotuskirje *Pastores dabo vobis* (25. maaliskuuta 1992), 10: AAS 84 (1992), 672.

Ja lopuksi... toive

299. Rakkaat nuoret, olen onnellinen nähdessäni teidän juoksevan hitaita ja pelokkaita nopeammin. Juoskaa ”Kristuksen kasvojen puoleensa vetäminä, Kristuksen, jota palvomme pyhässä eukaristiassa ja jonka tunnistamme kärsivän veljen lihassa. Pyhä Henki innoittakoon teitä juoksemaan eteenpäin. Kirkko tarvitsee intoanne, intuitioitanne ja uskoanne. Me tarvitsemme sitä! Ja kun saavutte sinne, minne emme vielä ole saapuneet, olkoon teillä kärsivällisyyttä odottaa meitä”.¹⁶⁵

*Loreton pyhässä talossa Herran syntymän
ilmoittamisen juhlapyhänä 25. maaliskuuta 2019,
paaviuteni seitsemäntenä vuonna*

Franciscus

165 Kohtaaminen ja rukous italialaisnuorten kanssa, Circo Massimo, Rooma (11. elokuuta 2018): L'Osservatore Romano 13.-14. elokuuta 2018, 6.